

ΜΗΤΡΕΑΣ ΕΤΟ

936

ΕΤΟΣ 13^{ON}
ΣΕΙΡΑ 60

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡ. 45 - (662)





ΔΙΑΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ



ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ :

Σ' ένα μικρό απόκεντρο ζαχαροπλαστείο, κάθονται στα τραπέζια που θρίσκονται στις δυο γωνίες του δυο ζευγαράκια. Μιλάνε ζωηρά με χαμηλή φωνή, γελάνε, ένας δε πεπεισμένος παρατηρητής πιθανόν να καταλάβει πως ανταλλάσσουν όρκους αιωνίας πίστης. Σ' ένα άλλο τραπέζι, κοντά στον μπαγκο του καταστηματούχου, κάθεται μία προπολεμικής εποχής δεσποινίς, που προσπαθεί με διάφορα τεχνητά μέσα να διατηρήσει την νεότητα που φεύγει. Στο απέναντι πάλι τραπέζι ένας κύριος απόγονο εξωτερικού με γυαλιστερή φαλάρα, φλιδισμένο μουστάκι, με πολύ άραιες μαύρες τρίχες. Φαίνεται πως επιμελώς με το τσιμπιδάκι θγάζει όσες άσπριζει ο χρόνος. Προσπαθεί με ζωηρές κινήσεις να δείξει πως είναι ακόμη νέος, ενώ αν άφηνε τον εαυτό του στη φυσικότητα, θα φαινόταν καθαρά πως το πέρασμα του χρόνου τον έχει θαρύνει και το έδωσε κάποια νωθρότητα. Η γεροντοκόρη φαίνεται καθαρά πως κάποιον περιμένει, γιατί δεν μπορεί να κρύψει την ανυπομονησία της. Κυτάζει διαρκώς προς την είσοδο του καταστήματος και ρίχνει συχνά ματιές στο ρολόι του χεριού της. Κάποτε χάνει έντελως την ύπαρξη της και αρχίζει να χτυπάει νευρικά με τα πόδια της το πάτωμα του καταστήματος, χωρίς βέβαια να της φταίει αυτό τίποτα. Σε λίγο κουνιέται δολοκλήρη από την αδημονία της και ζητάει τον καταστηματούχο, μυχώντας πάλι μία ματιά στο ρολόι της.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— ΤΙ ώρα είναι, σάς παρακαλώ;

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ.— Πεντέμιση, κυρία μου!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Δεν είμαι κυρία!

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ.— Με το παρντόν... δεσποινίς ήθελες να πω...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Πηγαίνετε καλά; γιατί εγώ έχω μόνον πέντε και είκοσιπέντε...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ.— Μάλλον πηγαίνω πίσω πέντε λεπτά.

Η σωστή ώρα είναι, μου φαίνεται, έξη παρά είκοσιπέντε.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Είσαστε βέβαιος;

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ.— Βεβαιότατος!

Η δεσποινίς τώρα δείχνει περισσότερο την αδημονία της, μα και ο υπάλληλος της κύριος δεν φαίνεται λιγότερο ανυπόμονος. Βγάζει και αυτός ένα καρότ εως καιρο το ρολόι του. Βρίσκονται ο ένας απέναντι στον άλλον οι δυο μοιραίοι της ζωής, η γεροντοκόρη και το γεροντοπαλληκάρο. Περιμένουν και τώρα, όπως άλλωστε περίμεναν σε όλη τους τη ζωή. Ο ανυπόμονος και η άναμνηστική δεν ήρθαν. Καθώς φαίνεται δεν θα έρθουν ούτε και τώρα. Σε μία στιγμή αυτός ξαναβγάζει το ρολόι του και φωνάζει την ώρα δυνατά σε τόνο απελπισίας:

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έξη παρά δέκα!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Εγώ έχω έξη παρά τέταρτο. Δεν πάτε καλά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Με την καμπάνα, δεσποινίς.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Άλλως τε τί σημασία έχει πέντε λεπτά μπρός, πέντε λεπτά πίσω;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έχετε δίκη... το αποτέλεσμα είναι το ίδιο.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (απότομα).— Ποιό αποτέλεσμα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Με συγχωρείτε...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Έλευθερα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ήθελα να πω... πως όπως και αν είναι... ή ώρα είναι περασμένη...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (που κάνει πως δεν καταλαβαίνει).— Όχι και τόσο. Ακόμα δεν άναψαν τα φώτα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ρωμαντικά).— Βέβαια είναι ακόμη νωρίς... μα ήθελα να πω ότι πέρασε η ώρα του ραντεβού μου, γιατί να σάς πω την αλήθεια, εγώ κάποιον περίμενα...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (με χαμηλή φωνή μόλις φθονίζει).— Η μάλλον κάποιαν...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Γιατί να το κρύψω; Ναι, κάποιαν...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (που συλλογίζεται ότι κι αυτή έπαθε το ίδιο, γελάει νευρικά).— Χάι χάι! Και σάς γέλασε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κάπως πειραγμένος).— Μα και πώς πιστεύω πως πάθατε το ίδιο.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (αύστηρά).— Σας παρακαλώ, κύριε.

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΗ
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Με συγχωρείτε...

(Άρκετη ώρα στενόχωρης σιωπής)

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σε λίγο ξανά βγάζει με

κάποιον τελεω-

ταία έλπίδα το ρολόι του).— Έξη και πέντε...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (που έντελως τώρα ανυπόμονη και νευρική, μη βρίσκοντας

που να ξεσπάσει, ξεσπάει στον κύριο).

— Άδικο κυτάτε την ώρα... Έννοια σας, δεν πρόκειται να ρθώ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ούτε περιμένο πειρά, απελπίστηκα τελειώς...

Έσείς όμως ίσως έλπίζετε ακόμη...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Σας είπα, εγώ δεν περιμένο κανέναν...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (άναίδως).— Τότε γιατί όλο κυτάζετε το ρολογάκι σας και ρωτάτε για την ώρα;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (σε στενόχωρη θέσι).— Ρωτάω, ρωτάω... να... κάπου πρόκειται να πάω και περιμένο να περάσει η ώρα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ειρωνικά).— Α, έτσι;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Βέβαια αυτό είναι. Τί άλλο νομίζετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Και βέβαια θα πρόκειται να πάτε σε κάποιο ευχάριστο μέρος, για να μη βλέπετε την ώρα... ή μάλλον όλο να βλέπετε την ώρα, ανυπομονώντας τότε θάρρη ή προσδιωρισμένη ώρα!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Αρχίσατε βλέπω και να με πειράζετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Προσπαθώ να σάς κάνω ευχάριστη την άναμνη.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Ποιά άναμνη; Σας είπα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Της ώρας... καλέ, της ώρας... Άν δεν είμαι αδιάκριτος, τί ώρα σάς περιμένουν σ' αυτό το ευχάριστο μέρος; Κάποια διασκέδασις ίσως;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (κυτάζοντας το ρολόι της).— Έχουμε καιρό...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τότε θα σάς πρότεινα να καθήσουμε κοντύτερα, για να τα λέμε με πιο άνεσι. Μου επιτρέπετε να σάς προσφέρω ένα λικέρ;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (με άκκισμούς και νάζια).— Δεν θα έπρεπε να δεχθώ γιατί πειράζετε, πειράζετε μάλιστα άσχημα, μα αφού το έφερε η περίστασις...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σηκώνεται και πηγαίνει και κάθεται στο τραπέζι της).— Τί θα πιούμε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Ένα τσέρυ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (φωνάζοντας το γκαρσόνι).— Φέρε ένα τσέρυ στη δεσποινίδα και έμένα ένα κονιάκ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Είναι ωραία αυτή που σάς γέλασε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ως τώρα ένόμιζα πως ήταν αρκετά ωραία, μα άπ' αυτή τη στιγμή αρχίζω ν' αλλάζω ιδέα... Βλέπω πως υπάρχουν και ωραιότερες.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Βλέπω πως τα λέτε ωραία...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Κρίμα όμως που σε λίγο θα χωριστούμε.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Και γιατί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μα δεν είπατε πως πρέπει να πάτε εκεί που σάς περιμένουν;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Δε θαρέστε... Τό πιστέψατε; Έτσι σάς τό είπα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τότε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Θα μου πητε πάλι για την ανυπομονησία μου, για την ώρα; Μην είσθε αδιάκριτος, αφού φαίνεστε τόσο καλός και ευγενής!

Ε, βέβαια, κάτι κι' εγώ περίμενα... (Έξαφνα της έρχονται δάκρυα και θγάζει το μαντήλι της και σκουπίζεται).

Μήπως σήμερα μόνο; Χρόνια τώρα περιμένο... Πολλές φορές έρχονται... μα τί το όφελος; Πάλι ξαναφεύγουν... Δεν είναι να δίνω κανείς πίστι σε σάς τους άνδρες...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Σιωπή το γκαρσόνι έρχεται.

(Διακόπτουν την κουβέντα τους γιατί έρχεται το γκαρσόνι και φέρνει το ποτό).

(Συνέχεια στη σελίδα 52).

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ



'Η Παναγία της Λούρδης

Ιεροί για τους τάφους των, γι' αυτό, αντί να την επεκτείνουν, έχτισαν στην αρχή μία άλλη εκκλησία πάνω απ' την παλαιά, έπειτα άλλη κι' έπειτα κι' άλλη...

Κι' έτσι αποτελέστηκε το περίεργο αυτό οικοδόμημα, το οποίο ωστόσο δεν στερείται αρμονίας και μεγαλοπρεπείας.

Πίσω από τον τετραπλό αυτόν ναό, βρίσκεται η περιφημη και θαυμαστή τριανταφυλλιά της Παναγίας, η οποία είναι ανθισμένη όλο το χρόνο...

Το τί θαύματα μπορεί να κατορθώσει ένας άνθρωπος χάρις στην ύπομνη του και την επιμονή του, αυτό αποδεικνύεται περίφημα από την περίπτωση του 'Αμερικανού δημοσιογράφου Φ. Ζ. Σετζβίντεν.

Ο άνθρωπος αυτός γεννήθηκε άχειρ. 'Αντί χεριών είχε στους ώμους του δυο σαρκώδεις αποφύσεις μήκους έκαστη δεκαπέντε περίπου εκατοστών του μέτρου. 'Ο Σετζβίντεν όμως κατόρθωσε να εκγυμνασθή με τα τερατώδη αυτά χέρια του τόσο καλά, ώστε όχι μόνο να μπορέ να γράφει περίφημα, αλλά και να οδηγή αυτοκίνητο, να ξυρίσεται μολύβι του, να τρώει και να ζωγραφίζει!

Στη ζωγραφική μάλιστα σημείωσε τέτοιες προόδους, ώστε τελευταία πήρε το πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό σχεδίου που είχε προκηρύξει η Καλλιτεχνική 'Ακαδημία της πολιτείας 'Ιλλινόις.

Ο Σετζβίντεν είναι επίσης ένας από τους πιο διακεκριμένους 'Αμερικανούς δημοσιογράφους και διευθύνει την εφημερίδα στην οποία εργάζεται.

'Η ιθαγενής γυναίκες της 'Αφρικής διακρίνονται όσο κι' η παριζιάνες για την κοκετταρία τους και τη φιλοκαλία τους. Είναι ικανές για να καλλωπισθούν να υποβληθούν στις μεγαλύτερες στερήσεις, να υποφέρουν τους πιο δυνατούς πόνους και να υποστούν και... στρεβλώσεις ακόμα.

Παράδειγμα ή νέες κοπέλλες της φυλής Νάντι της Νοτιοδυτικής 'Αφρικής.

Αυτές λοιπόν, επειδή το απαιτεί η μόδα του τόπου τους, φορούν γύρω από τις κνήμες τους θραχιόλια που ζυγίζουν είκοσι κιλά το καθένα και που πιάνουν όλο το ύψος του ποδιού απ' το γόνατο ως τον αστράγαλο!...

Κι' αυτό για να είναι ωραίες!

Δέν είναι καθόλου σπάνιο πράγμα η γέννησις τριδύμων. Το να γεννηθώ όμως καθένα από τα τριδύμα σε διαφορετικό μέρος, είναι ασφαλώς κάτι που δεν συμβαίνει συχνά. Και όμως αυτό συνέβη πρό ολίγου καιρού στο Μπουένος-Άιρες: Μία μέρα, η κ. Χ. 'Αρέντι, σύζυγος ενός μηχανικού, έφερε αίσιας στον κόσμο, μέσα στο σπίτι της, ένα αγοράκι. Κατά συμβουλή όμως του θεράποντος Ιατρού, η λεχώ επιβιβάστηκε έπειγόντως άμέσως μετά τον τοκετό, σ' ένα νοσοκομειακό αυτοκίνητο για να μεταφερθή στην κλινική. Στο δρόμο όμως, μέσα στο αυτοκίνητο, ο γιατρός που την συνόδευε

αναγκάστηκε να της προσφέρει τις υπηρεσίες του για να γεννήσει και δεύτερο παιδί, όταν δέ σε λίγο η γυναίκα του μηχανικού έφτασε με το καλό στην κλινική, γέννησε και τρίτο θρέφος.

'Η μητέρα και τα τρία παιδιά της χαίρουν τώρα άκρας υγείας και τυγχάνουν εξαιρετικών περιποιήσεων εκ μέρους των γιατρών και των νοσοκόμων.

Μία ασφαλιστική εταιρία της Δανίας έπενυσε τελευταία ένα νέο είδος ασφαλιστικού συμβολαίου, το οποίο ίσως μόνο στη Δανία είναι δυνατόν να εφαρμοσθή.

Με το συμβόλαιο αυτό ασφαλιζεται κάθε νέα κόρη ή και κάθε ανύπαντρη γυναίκα, φτάνει μόνο να μην έχει περάσει τα σαράντα, κατά το κινδύνου να μείνει... γεροντοκόρη.

'Η ασφαλιζόμενη θα πληρώνει ασφαλιστά μέχρι του τεσσαρακοστού έτους της ηλικίας της. 'Αν μὲν παντρευτή πριν από τα σαράντα, η εταιρία κρατάει όσα ασφαλιστά έχουν πληρωθώ. 'Αν όμως η ασφαλισθείσα παραμείνει άγαμος, τότε η εταιρία θα πληρώσει σ' αυτήν ένα ποσό ανάλογο προς την ασφαλεία που έκανε και το οποίο θα της επιτρέψει να κάνει μια επιχείρησι για να ζήσει ή για να περιμειν ακόμα το γαμπρό...

Σύμφωνα με τους ήθικολόγους της Δανίας, το είδος αυτό της ασφαλίσεως ενθαρρύνει τις παράνομες συμβιώσεις. Μία γυναίκα που συζητη παρανόμως μ' έναν άντρα, είναι βέβαια έτσι πως όταν έχει ασφαλιστή και περάσει τα σαράντα, θα έχει αρκετή προίκα για να νομιμοποιηθ το δεσμό της. Γι' αυτό μάλιστα το λόγο οι ήθικολόγοι ζητάν από την κυβέρνηση ν' απαγορεύσει το είδος αυτή της ασφαλίσεως.

'Η κόρη ενός Βουλγάρου εκατομμυριούχου της Σόφιας, η Βασίλκα Πανίσεφ, είχε έρωτευθώ πρό έξη μηνών περίπου έναν φτωχό χημικό, ονομαζόμενον Μιλοράντ Ταντούκωφ, μά ο πατέρας της ούτε ήθελε καν ν' άκούση περί γάμου και την έδιωξε να τον ξεχάσει.

'Η Βασίλκα όμως, για να επιτύχει την συγκατάθεσι του, εκήρυξε άπεργία πείνης, αλλά κι' ο πατέρας της, έξ ίσου πεισματάρης με την κόρη του, αντί να υποχωρήσει, κάλεσε τους ειδικότερους γιατρούς της βουλγαρικής πρωτεύουσας και τους έδωσε έντολη να τρέφουν τεχνητώς την κόρη του.

'Η έρωτευμένη νέα αναγκάστηκε τότε να διακόψει την άπεργία της πείνης. 'Αντί αυτής όμως, εκήρυξε την άπεργία της... σιωπής, κατ' απομνημνιστή ήρωιδος ενός θεατρικού έργου του Ούγγρου συγγραφέως Χελτάι, που παιζόταν τελευταία στη Σόφια.

Συγχρόνως έγνωστοποίησε δι' έπιστολές της στον πατέρα της ότι δεν θα πρόφερε πειά ούτε μία λέξη, αν δεν έδινε την συγκατάθεσί του στο γάμο της.

Πράγματι δέ επί δυο μήνες δεν μίλησε καθόλου και συνεννοείτο με τους δικούς της μονάχα με νοήματα, ως δτου τέλος ο πατέρας της έδήλωσε ότι συγκατατίθεται στο γάμο της.

Τότε όμως παρουσιάστηκε μία άλλη άπρόσπτη δυσκολία: 'Ο άγαπημένος της Βασίλκας, ο χημικός Ταντούκωφ, είχε γίνει μυστηριωδώς άφαντος!

'Η νέα όμως, η οποία είναι βέβαιη ότι ο πατέρας της απομάκρυνε από τη Σόφια τον άγαπημένο της, ξαναγύρισε πάλι στην άπεργία της άπόλυτης σιωπής, την οποία είναι αποφασισμένη να μη διακόψει ως δτου ξαναβρή τον έκλεκτό της.



'Ο άχειρ 'Αμερικανός δημοσιογράφος Φ. Σετζβίντεν.



'Αφρικανής της φυλής Νάντι με τα περιεργά θραχιόλια των ποδιών της.

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΑΦΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΠΕ ΒΕΛΕΖ

'Η Λούπε Βελέζ, η φλογερά και... επικίνδυνος Μεξικανικήθοποιός του κινηματογράφου, φημίζεται όχι μονάχα για τα ευθρα της και τους θυμούς της αλλά και για την παρομιώδη άφέλειά της. Σχετικά δ Σαρλ Μπουαγιέ άφηγήθηκε τελευταία σ' ένα κύκλο γνωστών του το έξης χαρακτηριστικό ανέκδοτο:

Κάποτε η ωραία θεντέττα ανέβηκε στο τελευταίο θαγόνι ενός εκδρομικού τριάνου, που επρόκειτο να σκαρφαλώσει σε πολλά ψηλά βουνά. 'Ο επιθεωρητής θεώρησε ύποχρέωσι του να την ειδοποιήσει:

— Καλύτερα θα κάνετε, δεσποίνις μου, ν' αλλάξετε διαμέρισμα. Το τελευταίο θαγόνι κουνιέται πάντοτε περισσότερο απ' όλα άλλα...

— 'Αφού είναι έτσι, αποκρίθηκε η Λούπε Βελέζ, γιατί... δέν το καταργούν το τελευταίο θαγόνι;...

ΕΝΑ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΝΤΙΚ ΠΟΓΟΥΕΛ

'Ο Ντικ Πόγουελ, ο διάσημος 'Αμερικανός τενόρος του κινηματογράφου, οδηγεί πολύ καλά αυτοκίνητο, με την διαφορά ότι είναι λίγο άφηρημένος. Μία μέρα, σέ μία στάσι, ενώ έκανε όπισθεν, γρατσούνισε το φτερό ενός άλλου αυτοκινήτου που θρικόταν από πίσω.

— Λυπούμαι πολύ, ειπεν ο Ντικ στην κομψή και ωραία ιδιοκτήτρια του δεύτερου αυτοκινήτου. Είμαι πρόθυμος να σας αποζημιώσω...

— Μά, τί λέτε! φώναξε η χαριτωμένη σωφερίνα, άνοίγοντας τόσα δά τα μάτια της από θαυμασμό. Είσαθε ο Ντικ Πόγουελ, αν δέν κάνω λάθος...

— 'Ολόκληρος!

— 'Εί λοιπόν, θ' αφήσω στο φτερό του αυτοκινήτου μου το γρατσούνισμα που το κάνατε, για να μπορώ να λέω ότι έχω ένα...

Και χαρίστηκαν σάν καλοί φίλοι. 'Υστερα όμως από δυο μέρες ο Ντικ έταπρινε το ακόλουθο γράμμα:

«Σέβηθηκα καλύτερα το πράγμα και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι το γρατσούνισμένο φτερό χαλάει την ωραία εμφάνισι του αυτοκινήτου μου. 'Επειδή, όμως, επιθυμώ πολύ να έχω κι' ένα αυτόγραφο σας, σας παρακαλώ να μου θέσετε την ύπογραφη σας κάτω από ένα τοκέ έννηά δολ λαρλιν... 'Ο διευθυντής του γκαράζ τόσα μου έλεπε ότι χρειάζεται γυ να έπισκευάσει το φτερό!...»

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΚΟΛΟΜΠΙΕ

'Η σκηνή κατά τα έγκαινια ενός άριστοκρατικού μπάρ της Μονμάρτης. 'Ο ιδιοκτήτης του είχε προσκαλέσει πολλούς αντιπροσώπους του κινηματογραφικού κόσμου της Γαλλίας. Σέ μία γωνιά, ένας γόης, ηλικίας κάπως σεβαστής, έζητορούσε περσμένα μεγαλεία, τις παλιές του επιτυχίες, τους θυελλώδεις έρωτάς του με διάφορες προπολεμικές καλλιτεχνίδες...

— Θεέ μου! τί μπελάς είναι αυτός ο άνθρωπος! Είτε σέ μία στιγμή η γοητευτική Κλώντ Μαλ. Μάς έχει ζαλίσει με τις κατακτήσεις του.

— Πρέπει να τον δικαιολογήσετε! της ψιθύρισε τότε σ' αού ο διάσημος σκηνοθέτης Πιέρ Κολομπιέ. 'Ολοι οι... άναπνηροι έχουν τη μανία ν' άφηγούνται τις μάχες στις όποιες έλασαν μέρος!...

Ο ΦΙΛΠΟΣ... ΠΕΖΟΣ!

'Ο Σασά Γκιτρ, ο πασίγνωστος Γάλλος θεατρικός συγγραφέας, αποφάσισε να κατανίγη με τον κινηματογράφο, ως σκηνοθέτης. 'Η παρακάτω σκηνή έγινε στο στούντιο. 'Ο συγγραφέας-σκηνοθέτης ειπε ενός ήθοποιού να παρουσιάσθώ μπρός στον φακό «μεγαλοπρεπώς». 'Εκείνος όμως κατέπλευσε άνοίγοντας τα χέρια του και τα πόδια του, με το «άθανταδόρικο» — κατά την θεατρική φρασολογία — ύφος που παίρνουν οι επαρχιώτες ήθοποιοι όταν παίζουν ρόλους βασιλέων ή έπισήμων προσώπων...

— 'Εγώ, παιδί μου, φώναξε ο Σασά άπειρομένος, σου έπα να κάνης την εμφάνισι σου με μεγαλοπρέπεια και όχι... καβάλα σέ άλογο!... Νά μου κάνης τη χάρη, σέ παρακαλώ, ν' άφιπτεύσης και νά ξαναάρθης... πεζή!...

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ, 'Ηλείαν.— Χρησιμοποιήστε για τα χέρια σας και για το πρόσωπό σας την έξης λοσιόν:

Amandes ameres	150 gr.
Cire blanche	6 gr.
Blanc de baleine	6 gr.
Eau de roses	50 gr.
Alcool	50 gr.

Για την ούλιτιδα σας συνιστώ να πλένετε τα δόντια σας με οδοντόπαστα «Υγεία» αντισηπτική και να τους κάνετε καθημερινώς έπάλειψι με το έξης ύγρο:

Teinture de pyrethre	20 gr.
Teinture de rathania	20 gr.

Πρωτίστως όμως σας συνιστώ να πάτε σ' έναν οδοντοίατρο να σας καθή την κατάλληλη θεραπεία, γιατί η ούλιτις συχνότατα προκαλεί και την πτώσι των δοντιών. Για τα πόδια σας σας συνιστώ να τους κάνετε καθημερινώς ποδόλουτρο στο όποιον προσθέσετε από μία κουταλιά της σούπας φορμόλη σέ κάθε όκά νερό. Τα πασπαλίζετε επίσης καθημερινώς με την έξης σκόνη:

Poudre de riz	60 gr.
Talc	20 gr.
Sous-nitrate de bismuth	15 gr.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ.— Πλένετε το πρόσωπό σας κάθε πρωί με άσπρο ψωμί μουσκεμένο στο γάλα και για τις πιτσιλάδες χρησιμοποιήτε την έξης κρέμα:

Cold cream frais	30 gr.
Essence d' anis	2 gr.
Fleur de soufre	1 gr.

Για το διπλοσάγωνο κάνετε μασάζ στο σαγόνι σας, κρατώντας το κεφάλι γεμμένο προς τα πίσω και περνώντας σφιχτά τα χέρια σας από τον λαιμό σας εκ των κάτω προς τα άνω, πότε το δεξι και πότε το άριστερο, άφου προηγουμένως τα άλείψετε με την έξης πομμάδα:

Glycerine	30 gr.
Iodure de potassium	1 gr.
Essence de citron	quelques gouttes

Κάνετε γυμναστική στο λαιμό σας, γυρίζοντας το κεφάλι σας πότε έπάνω, πότε κάτω, πότε δεξιά και πότε άριστερά. 'Αποφεύγετε τέλος να κρατάτε το κεφάλι σας σκυμμένο.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΝ ΑΘΗΝΑΙΑΝ, 'Ενταύθα.— 'Αν η φακίδες είναι τόσο ευαφείς όσο μου γράφετε, τότε σας συνιστώ να χρησιμοποιήσετε την λοσιόν αντιφελική Williams. Θα την χρησιμοποιήσετε με προσοχή για να μην πάη στα μάτια. 'Αν κοκκινίση πολύ το πρόσωπό σας, έάχετε μερικές κομπρέσσες με χλιαρό νερό και θα περάση η φλόγωσις. 'Η ποδβρα που ρωτάτε είναι ευρωπαϊκή. Για το χρώμα σας σας συνιστώ να χρησιμοποιήτε την Ρασέλ II ή την 'Οκρ. Για τα καπέλλα, διαβάστε στην σελίδα της Μόδας του «Μπουκέτου». 'Εχουν γραφή εκεί δυο άρθρα με όλες τις σχετικές λεπτομέρειες. Και βέβαια τα θελούδα θα φορεθούν εξαιρετικά φέτος τον χειμώνα και μάλιστα όχι μόνον το άπόγευμα, αλλά και το πρωί.

Α. Β. Γ., Σέρρας.— Τα μάτια σας σας πονούν γιατί τα κουράσατε. Αυτό έπρεπε να το καταλάβετε και μόνη σας. Δέν είμαι άρμοδια έγώ να σας ύποδείξω την κατάλληλη θεραπεία. Πηγαίνετε καλύτερα σ' έναν οφθαλμολόγο. 'Εν τώ μεταξύ άποφεύγετε να τα κουράζετε και πλένετε τα κάθε θράδυ με άραιό χαμομήλι ή νερό από θρασμένα τριαντάφυλλα. Γιατί έχετε τόσο αντιπάθεια στα γυαλιά; 'Ολα είναι ζήτημα σνηθείας και μόδας. 'Επειδή τα μαύρα γυαλιά είναι της μόδας, τα φορούν όλες ανεξαίρετως τας η γυναίκες χωρίς να φαντάζονται πως τις άσχημίζουν. 'Απεναντίας τους φαίνεται πως μ' αυτά γίνονται και πιο όμορφες. Λοιπόν αν σας επιβάλλη ο γιατρός γυαλιά θα τα φορέσετε, γιατί άλλωθς θα στραβώθιτε.

ΑΧΘΟΣ ΑΡΡΟΥΡΗΣ, Βόλον.— Γιατί σας πιάνει τέτοια άπαισιόδοξα; Πλένετε το πρόσωπό σας με σαπούνι κατραμιού και πούδραρίζετε το με τάλκ και τα σπυρία θα περάσουν. Καταργήστε επίσης έντελως κάθε είδους φιασιδι εκτός από το ρούζ των χιλέων. Για το άλλο που με ρωτάτε, δέν είμαι άρμοδια να σας άπαντήσω.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ



ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και η Φράγκα εξακολούθησε:

— Τη στιγμή όμως που το τραχύ βλέμμα της γυναίκας αυτής καρφώθηκε επάνω μου κι' αισθάνθηκα στο πρόσωπό μου την επαφή των χειλιών της, ένα αίσθημα μίσους και απέχθειας γεννήθηκε μέσα μου, μ' έπιασαν δυνατά ρίγη και σωριάστηκα κάτω αναίσθητη. Την ίδια μέρα μου έκδηλώθηκε έγκεφαλικός πυρετός, από τον οποίο κινδύνευσα να πεθάνω.

— Πώς σάς φέρθηκε η γυναίκα αυτή κατά την διάρκεια της αρρώστιας σας; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Είπε πολύ ξευπη γυναίκα και για να μη γεννηθώ καμιά αμφιβολία για την ταυτότητά της με περιποιήθηκε με την μεγαλύτερη αφοσίωσι. Και τὰ κατάφερε τόσο καλά, ώστε κι' αυτή ακόμα ή νουνά μου, που ήξερε καλά την μητέρα μου, κ' ή μίς Σίμπιλ, ή θετή αδελφή της μητέρας μου, ή όποια από την παιδική της ηλικία δεν τη χωρίστηκε ποτέ, όλοι τέλος με νόμισαν για τρελλή και παρ' όλες τις επανειλημμένες διαβεβαιώσεις μου, δεν συνέλαβαν ούτε την παραμικρή ύποψία για την αλήθεια.

— Και σεις;

— "Ω! εγώ δεν άλλαξα καθόλου. Πέρασαν από τότε δέκα χρόνια. Είπα τότε: «Δέν είναι' αυτή ή μαμά μου!» Και τώρα, που τόσα χρόνια έζησα μαζί της, έχω ακλόνητη ακόμα την πεποίθησή μου αυτή και ξαναλέω: «Όχι, ή κόμησα ντε Ροσβέλ δεν είναι μητέρα μου!»

— Άλλα τότε τί άπόγινε ή μητέρα σου, ή πραγματική κόμησα ντε Ροσβέλ;

— Η Φράγκα άνωρθώθηκε έλαφρά και άπάντησε ζωηρά: — Νομίζετε, κύριε Ζερβαί, ότι άν ήξερα έστω και το παραμικρό για την τύχη της μητέρας μου, δεν θα πήγαινα στην άκρη του κόσμου για να την ξαναβρω;

— Έδώ και μερικά χρόνια ο πατέρας μου είναι βαρεία άρρωστος και κινδυνεύει από μέρα σε μέρα να πεθάνη. Πολλές φορές άποπειράθηκα να μπώ στην καμάρά του με την έλπίδα ότι τύψεις της συνειδήσεώς του θα τον έκαναν να μου άποκαλύψει τίποτε. Άλλ' ό,τι άποτελούσε έλπίδα για μένα, προκαλούσε τρόμο στην κόμησα, ή όποια, γι' αυτόν τό λόγο, μου άπαγορεύει άυστηρά να μπώ στην κρεβάτοκάμαρη του πατέρα μου.

— Κ' ή αδελφή σας, ρώτησε ο κ. Ζερβαί, άρχισε επιτέλους ν' αμφιβάλλη για την ταυτότητα της κόμησης;

— Ο χαρακτήρ της αδελφής είναι έντελγος αντίθετος άπό τόν δικό μου. Ένθουσιάζεται εύκολα κι' έκφράζεται άμέσως, ενώ εγώ παραμένω πάντοτε κυρία του έαυτού μου κι' ένεργώ με μεγάλη περίσκεψη. Στην άρχή, ή Τερέζα, ή όποια νόμιζε ότι δεν γελιόταν ως προς την ταυτότητα της κόμησης, ρίχτηκε με κάθε έμπιστοσύνη στην άγκυλιά της και δεν έδίσταζε να με κατηγορή για την δική μου συμπεριφορά και να με λήη ακόμα και τρελλή. "Επειτ' άπ' αυτό, ή αδελφή μου κι' εγώ ζήσαμε σχεδόν χωρισμένες ή μιά από την άλλη επί μερικά χρόνια. Η κόμησα έν τώ μεταξύ έκανε μιά ζωή κοσμική και τόσο σκανδαλώδη, ώστε ή αδελφή μου τό πρόσεξε και είπε άπό μέσα της: «Η Φράγκα έχει δικηο. Άν ή κόμησα ήταν μητέρα μας θα ντρεπόταν και δεν θα φερόταν ποτέ έτσι μπροστά στα κορίτσια της». Τότε άπομακρύνθηκε κι' αυτή άπ' την κόμησα. Συγχρόνως και ή Σίμπιλ είχε άρchiσει να έχη αμφιβολίες για την ταυτότητα της παιδικής της φίλης, ή δέ βαρύνω Γιάκομπσον έπαψε νάρχεται στο σπίτι μας.

— Από τότε, επί τρία-τέσσερα χρόνια, ή ζωή στο σπίτι μας έγινε άφορητη. Η Τερέζα δεν άφηνε ούτε την παραμικρή εύκαιρία να μιλήσει άσχημα στην κόμησα και γι' αυτό είχανε τρομερές σκηνές μεταξύ τους. Τέλος, ήρ-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

θε στο νού της κομησης ή ιδέα να παντρεύη την Τερέζα με τόν κ. ντε Κομβρεμόν.

Μόλις άκουσε τό όνομα αυτό, ο κ. Ζερβαί ξαφνιάστηκε.

Διέκοψε τη Φράγκα και την ρώτησε: — Έννοείτε τόν άνακριτή κ. ντε Κομβρεμόν;

— Μάλιστα.

— Και τί συμφέρον εύρισκε ή κόμησα σ' αυτό τό συνοικέσιο;

— Πολύ μεγάλο συμφέρον. Ο κ. ντε Κομβρεμόν είχε έρωτευθί παράφορα

την αδελφή μου και, έπειδή είναι πολύ πλούσιος, δεχόταν να την πάρη σχεδόν χωρίς προίκα.

Και πάλι ξαφνιάστηκε ο κ. Ζερβαί.

Αυτά που μάθαινε άπό την Φράγκα ήσαν σπουδαιότατα.

— Άλλά, δεσποινίς, παρατήρησε, ή οικογένειά σας θεωρείται ως μιά από τις πλουσιώτερες της Γαλλίας.

— Και ναί και όχι, άπάντησε ή Φράγκα. Αυτό προπάντων άποτελεί τό γόρδιο δεσμό όλης της ύποθέσεως. Προσέξτε λοιπόν σε ό,τι θα σάς πώ τώρα, γιατί θ' άκούσετε πολύ σπουδαία πράγματα.

— Έξακολούθησε, δεσποινίς. Σας άκούω και παρακολουθώ τη σειρά των σκέψεών σας με μεγάλη προσοχή.

Και ή Φράγκα εξακολούθησε:

— Ο παππούς μου, ο μαρκήσιος ντε Σάντα-Κρούξ, είχε μεγάλη περιουσία στην Άθήνα της Κούβας. Δυστυχώς ήταν χαρτοπαίκτης και άσωτος κι' όταν πέθανε, ή γιαγιά μου βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Ωστόσο, έπειδή έκείνη την εποχή ή μητέρα μου ήταν άρραδωνισμένη με τό γιο της βαρώνης Γιάκομπσον, τόν Όλιβιέ, ή προσδοκία αυτού του συνοικεσίου άπήλλασσε την γιαγιά μου από πολλούς φόβους για τό μέλλον.

— Δεν πραγματοποιήθηκε όμως τό συνοικέσιο αυτό;

— Όχι. Τρείς μήνες πρό του γάμου, ο Όλιβιέ Γιάκομπσον πέθανε έδώ, στο Παρίσι.

— Μου φαίνεται ότι θυμάμαι, είπε ο κ. Ζερβαί. Ο θάνατός του, άν δεν γελιέμαι, ήταν ξαφνικός και μυστηριώδης.

Η Φράγκα δεν άπάντησε.

— Ο κ. Ζερβαί κατάλαβε ότι ή νέα δεν ήθελε ν' άπαντήσει και γι' αυτό σώπασε.

— Έξακολούθησε την διήγησι, σας παρακαλώ, δεσποινίς.

— Κατά την εποχή έκείνη, εξακολούθησε ή νέα, έφτασε στην Άθήνα ένας αδελφός του παππού μου, ο δόν Ζοζέ ντε Σάντα-Κρούξ. Είχε φύγει πρό πολλών χρόνων από κεί κ' ή γιαγιά μου δεν είχε άκούσει να γίνεται ποτέ λόγος γι' αυτόν. Ο δόν Ζοζέ είχε πολύ μεγάλη περιουσία κι' είχε φέρει μαζί του ένα νέο Γάλλο, τόν κόμητα Χριστιανό ντε Ροσβέλ, τόν όποιο προστάτευε.

— Ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσβέλ είναι ο πατέρας σας, ύποθέτω.

— Μάλιστα. Έπειδή δέ πέθανε τότε ο Όλιβιέ Γιάκομπσον, ο δόν Ζοζέ θέλησε να παντρεύη τόν προστατευόμενο του με την άνιμιά του Ναδίνα. Τό κατώρθωσε τέλος κ' ή λαχτάρα του, ή οποία γεννήθηκε ή Τερέζα, ήταν άπειρη.

Πέθανε όμως πριν ή Τερέζα συμπληρώση τό δεύτερο έτος της ηλικίας της. Ο δόν Ζοζέ ήταν άνθρωπος με λεπτά αισθήματα και έκκεντρικός κι' έκανε μιά παράδοξη διαθήκη. Άφησε στην Τερέζα όλη του την περιουσία, υπό τόν όρο ότι ο κόμης ντε Ροσβέλ θα έχη, έφ' όρου ζωής, την επικαρπία της.

Τά μάτια του κ. Ζερβαί πετόσαν λάμψεις σάν να είχε δυνατό πυρετό.

— Και στην μητέρα σας δεν άφηνε τίποτε; ρώτησε.

— Άφησε ένα μεγάλο κτήμα του στην Κούβα, τό όποιο θα της έδινε πολύ μεγάλο εισόδημα.

— Έτσι όλόκληρη ή περιουσία της

Τά γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθί εις την όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 56' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος)Εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οι φίλοι άναγνώσταί μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αριθμός Τηλεφώνου 26-135

όποια διαχειρίζεται σήμερα ο πατέρας σας, ανήκει στην αδελφή σας;

— Μάλιστα.

— Και πόση είναι ή περιουσία αυτή;

— Πολλά εκατομμύρια. Άγνοώ όμως πόσα.

— Πολλά εκατομμύρια! έπανελάβε ο κ. Ζερβαί. Και όμως ή κυρία αδελφή σας λίγο έλειψε να πεθάνη της πείνας.

— Η κόμησα, άν τη ρωτήσετε σχετικώς, θα σάς πη ότι ή Τερέζα είχε επαναστατήσει κατά της έξουσίας των γονέων της κι' ότι έπρεπε να τιμωρηθί γι' αυτό.

— Και δεν διαμαρτυρήθηκε ή κυρία αδελφή σας;

— Δεν είχε τέτοιο δικαίωμα, γιατί ζούσε ο πατέρας μας ο όποιος έχει έφ' όρου ζωής την επικαρπία της περιουσίας της.

— Άλλά ο πατέρας σας είναι βαρεία άρρωστος, παρατήρησε ο κ. Ζερβαί με ξεχωριστό τόνο φωνής, ο όποιος δεν ξεφυγε από την προσοχή της Φράγκας.

Έκείνη σήκωσε ξαφνικά τό κεφάλι της. Άπό την φυσική γνώμια της έδειχνε ότι είχε λάθει μιά μεγάλη άπόφαι.

— Κύριε, είπε, μου έμπνεύσατε άπόλυτη έμπιστοσύνη και ήρθα για να σας άνακονώσω τις ύποψεις μου.

Τά λόγια της αυτά προκάλεσαν δυνατή και βαθείά έντύπωση στον άρχηγό της Άσφαλείας.

— Σας εύχαριστώ, είπε, γι' αυτή την έμπιστοσύνη σας. Θα δήτε ότι θα φανώ άξίος της...

Η Φράγκα εξακολούθησε:

— Ο πατέρας μου, όπως σάς είπα, είναι άρρωστος βαρεία και μπορεί σήμερα- αύριο να πεθάνη. Καθώς λοιπόν ή σχέσεις μεταξύ της αδελφής μου και της κομησης δεν είναι καθόλου φιλικές, είναι φανερό πώς ή αδελφή μου, ή όποια δεν έχει καθόλου καλκό χαρακτήρα, θα πετάξει άμέσως την κόμησα από τό μεγάλο μας και θ' αξιώση να της μετρηθούν μέχρι της τελευταίας πεντάρας τά χρήματα που της άφησε ο θεός μας. Άλλ' άν άπεναντίας, ή Τερέζα πεθάνη πριν από τόν πατέρα μου και μάλιστα άτεκνη χωρίς νάφήση διαθήκη, τότε θα την κληρονομήσουν ο κόμης και ή κόμησα και, μετά τόν θάνατο του πρώτου, ή τελευταία θα γίνη κυρία της τεραστίας περιουσίας του δόν Ζοζέ.

Ο κ. Ζερβαί είχε γίνει κατάχλωμος.

— Τό συμπέρασμα στο όποιο καταλήγετε, είπε, είναι λογικότατο, είναι πιθανώτατο... Τρομερή ή κατηγορία... Φοβερές ή άποκαλύψεις σας, δεσποινίς...

— Φοβερές ή όχι, κύριε, άπάντησε ή Φράγκα, σας παρακαλώ να πιστεύετε ότι όσα άκούσατε από τό στόμα μου είναι ή καθαρή αλήθεια. Η καταθλιβή αυτή τυχοδιώκτρια, ή όποια κατώρθωσε να πάρη τη θέση της μητέρας μου και να τούς ξεγελάση όλους, έκτός από μένα, δεν είναι συνηθισμένη γυναίκα. Ξέρει να προετοιμάζη τά σχέδιά της και να προλαβαίνη κάθε έμπόδιο.

Όταν πάρη μιά άπόφαι τίποτε δεν την τρομάζει στην πραγματοποίησή της. Λοιπόν, για να εξασφαλίσω τόν πλούτο για τόν έαυτό της, άποπειράθηκε να ξεκάνη την Τερέζα πριν πεθάνη ο πατέρας μας, για να κληρονομήση αύριο όλη την περιουσία της αδελφής μου.

— Όλα όσα λέτε, δεσποινίς, είναι δυνατό, πολύ δυνατό! Τό έγκλημα όμως πώς μόρεσε να τό έκτελέσει χωρίς να προκαλέση ύποψεις;... Γιατί την ήμερα που έγινε τό έγκλημα, μου φαίνεται πώς βρισκόταν μαζί σας στη Νορμανδία...

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε πώς μόρεσε να λείψη από κεί χωρίς να τό αντιληφθί και χωρίς να την ύπομιασθίτε, όταν μάθατε την δολοφονική άπόπειρα κατά της αδελφής σας;

— Την ύπομιασθηκα λίγο άργότερα όμως, όταν ζήτησα να έμβασθω περισσότερο σ' αυτή την ύπόθεσι... Άκούστε... Είπατε πράγματι στο κτήμα μας, στη Νορμανδία. Έπειδή ή Σίμπιλ κι' εγώ άποστρεφόμεστε την κόμησα, ζούσαμε χωριστά. Όσο για τόν κόμητα, μάς ήταν άπαγορευμένο



— Κύριε Ζερβαί, είπε ή Φράγκα, έχω να σας πώ κάτι ακόμη...

να πάμε να τόν δοίμε στο δωμάτιό του. Ρωτούσαμε μόνο για την ύγεια του και μαθαίναμε τί κάνει. Την ήμερα κατά την όποια έγινε τό έγκλημα, λίγο πριν από την ώρα του προγεύματος, ή κόμησα μάς είδοποίησε με την καμαριέρα της ότι ήταν άδιάθετη κι' ότι μπορούσαμε να προγευματίσουμε μόνες. Όταν κατόπιν ρώτησα σχετικώς την καμαριέρα —μπορείτε δέ να την ρωτήσετε και σεις— έμαθα ότι ή κόμησα, έπειδή είχε, όπως είπε, πονοκέφαλο, είχε κλειδωθί στα δωμάτια της κ' είχε άπαγορεύσει άυστηρά να την ευνήσουν ή να ταραξουν την ήσυχία της.

— Τί ώρα έγινε αυτό;

— Κατά τις δέκα πριν από τό μεσημέρι.

— Και τί νομίζετε ότι συνέβη πραγματικά;

— Νομίζω ότι ή κόμησα ντύθηκε ή μάλλον μεταουιέστηκε έτσι, ούτως ώστε να μη την άναγνωρίση κανείς, βγήκε κρυφά από τό σπίτι τό μεσημέρι, την ώρα που έμεις βρισκόμαστε στο τραπέζι κ' οι ύπηρέτες άπασχολημένοι στην κουζίνα και πήρε τό τραίνο που φεύγει στις δύο και φτάνει στις έφτά στο Παρίσι. Μόλις δέ έφτασε στο Παρίσι, θά πήγε στην Μονμάρτη, στο σπίτι της Τερέζας. Έκεί θα κούφτηκε στο διαμέρισμα που ήταν πλάι στο διαμέρισμα της αδελφής μου και θα περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να πραγματοποιήση τό βδελυρό έγκλημά της. Άπό κεί άκρουσε όλη την συνομιλία του Ροβέρτου και της Τερέζας και τότε μετέβαλε τά σχέδιά της. Άποφάσισε δηλαδή να σκοτώση την αδελφή μου με τά εργαλεία του Ροβέρτου, ούτως ώστε ή ύποψιες να στραφούν έναντίον του.

Τά μάτια του κ. Ζερβαί έλαμψαν από ένθουσιασμό.

— Η λογικότης των συμπερασμάτων σας, δεσποινίς, είπε, φανερώνει ότι έχετε έξαιρετική άντίληψη... Άν έχετε τώρα τίποτε άλλο να μου άποκαλύψετε, σας παρακαλώ μη διστάσετε... Δεν ξέρετε πόσο με φωτίζει κάθε λέξις σας.

— Ξέρω, είπε ή Φράγκα, ότι ο δολοφόνος μετά τό έγκλημα έκανε άνω- κάτω τά συρτάρια της Τερέζας... Έψαχνε κάτι να βρή... Άν ο δολοφόνος της ήταν ο Ροβέρτος, τί ζητούσε τάχα να βρή μέσα στα χαρτιά της;... Χρήματα; Άλλά είχε κιόλας στα χέρια του την έπιταγή των πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Ο κ. ντε Κομβρεμόν ίσχυρίζεται ότι ήθελε να καταστρέψη κάθε έγγραφο που θα μπορούσε να κάνει γνωστή την ταυτότητα του θύματος για να μόρεση έτσι να προφτάση να πάρη στην Άγγλια και να εξαργυρώση τό τσέκ, πριν άρchiση ή έξουσία να τόν καταδιώξη.

— Δεν είναι διόλου στα καλά του ο κ. ντε Κομβρεμόν! φώναξε ή Φράγκα. Πώς συλλογίζεται αυτός ο άνθρωπος; Για ποιο λόγο θα μετεβάλλετο ή θέσις του ένόχου, άν τυχόν άποκαλυπτόταν άμέσως πώς ή σκοταμένη ανήκε στην οικογένεια ντε Ροσβέλ; Όπωσδήποτε, ή έξουσία θα έπεδίωκε την σύλληψη του δολοφόνου και ως δολοφόνος θα έθεωρείτο από την πρώτη στιγμή ο φίλος του θύματος, άφοι μάλιστα ο φίλος αυτός είχε γίνει άφαντος, καταγγέλλοντας ο ίδιος τόν έαυτό του με τη φυγή του.

— Σκέφτεστε πολύ όρθά, δεσποινίς, παρατήρησε ο κ. Ζερβαί.

— Ένω ή κόμησα, άν παραδεχθούμε πώς αυτή ήταν ή δολοφόνος, είχε μεγάλο συμφέρον να βρή κάτι στα χαρτιά της αδελφής μου: ήθελε, άπλούστατα, να βρή την διαθήκη της Τερέζας και να την εξαφανίση... Γιατί άν ή αδελφή μου είχε κάνει διαθήκη και δεν την εξαφάνισε, ο σκοπός του έγκληματός της δεν θα έπραγματοποιήτο...

Η Φράγκα σώπασε λίγο κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Ά! Ξέχασα να σας πώ και κάτι άλλο... Κατά τη γνώμη μου, ή κόμησα, για να διαπράξη τό έγκλημά της, θα είχε μεταμφιεστή σε άντρα. Συχνά της άρεσε να φορά άνδρικά ρούχα. Και έπειδή είναι ψηλή κι' άδύνατη,

τά ρούχα αυτά της πηγαίνουν θαυμάσια.

— Τότε, είπε ο κ. Ζερβαί, αυτή θά άφησε να πέση απ' τὸ πουκάμισό της τὸ κουμπὶ πὺ βρήκαμε μέσα στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς σας, καθὼς καὶ μερικὰ φύλλα ἀπ' τὴ γαρδένια πὺ εἶχε στὴν κομποδοχὴ της.

— Βέβαια. Ἡ γαρδένια εἶνε, ἄλλωστε, τὸ λουλουδί πὺ προτιμᾷ, ἀπάντησε ἡ Φράγκα.

— Δεσποινίς, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Ὅλα ὅσα μοῦ εἶπατε, θὰ μείνουν γιὰ πάντα θαμμένα μέσα στὴν ψυχὴ μου· καὶ δὲν θὰ βγούν ἀπὸ κεῖ παρὰ μόνο ἂν τὸ ἀπαιτήσῃ ἡ σωτηρία τοῦ Ροθέ-
του.

Ἡ νέα σηκώθηκε.

— Συγγνώμην τῆς εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, ἔχω νὰ σὰς ἀπευθύνω μερικὲς ἐρωτήσεις ἀκόμα. Δὲν ὑποψιάστηκατε ποτὲ ποιά μπορεῖ νὰ εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία μοιάζει τόσο τῆς μητέρας σας καὶ ἡ ὁποία πῆρε τὴ θέσιν της;

— Αἱ Ἡ Σίμπιλ κι' ἐγώ, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια προπάντων, τὸ σκεφτήκαμε πολλές φορές αὐτό... Ἀκοῦστε... Ἡ Σίμπιλ ζοῦσε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι στὸ σπίτι τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάντα Κρουζ, τοῦ πατέρα τῆς μητέρας μου. Εἶχε ἀκούσει λοιπὸν νὰ μιλάνε πολλές φορές γιὰ τὸν ἐρωτικό δεσμὸ πὺ εἶχε ὁ μαρκησὶος μὲ μιὰ μιγάδα ἐξαιρετικῆς καλλονῆς, ὀνομαζομένη Μαχῶ. Ἐτοί καταλήξαμε στὸ συμπέρασμα ἡ Σίμπιλ κι' ἐγώ ὅτι πιθανὸν ὁ παππὸς μου νὰ εἶχε ἀποκτήσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν μιγάδα μιὰ κόρη, τῆς ἴδιας περίπου ἡλικίας μὲ τὴν μητέρα μου. Ἡ μητέρα μου ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν παππὸ μου. Ὅπως λοιπὸν τοῦ ἔμοιαζε ἡ νόμιμη κόρη του, πιθανὸν νὰ τοῦ ἔμοιαζε καὶ ἡ νόθος.

— Δὲν εἶνε πρώτη φορά πὺ συμβαίνει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, παρατήρησε ὁ κ. Ζερβαί. Ἐχὼ μάλιστα ἕνα φίλο πὺ παντρεύτηκε δυὸ φορές κι' ἀπόκτησε ἀπὸ ἕνα παιδί ἀπὸ κάθε σύζυγό του. Λοιπὸν, τὰ παιδιά αὐτὰ πὺ εἶχαν δυὸ μητέρες, μοιάζουν καταπληκτικὰ μεταξὺ τους. Ἄλλ' ἂς ἐρθουμε πάλι στὴ μητέρα σας. Φαίνεται πὺς ὁ πατέρας σας συνάντησε τὴ νόθο κόρη τοῦ παπποῦ σας, τὴν ἐρωτεύτηκε καὶ τὴν ἔβαλε στὴ θέσιν τῆς μητέρας σας.

— Εἶνε ἡ μόνη ἐξήγησις πὺ φάνηκε πιθανὴ σὲ μένα καὶ στὴ Σίμπιλ, ἀπάντησε ἡ Φράγκα.

— Ἄλλ' ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ προσεαθῇ-
σουμε ν' ἀνακαλύψουμε τὴν ἀλήθειαν. Ἐχὼ φίλους στὴς Ἀντίλλες καὶ θὰ τοὺς χρησιμοποιήσω γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ἐπίσης κ' ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία κατοικεῖ ἐπὶ πολλὰ χρόνια στὴν Ἀθῶνα, θὰ ξέρῃ πρόσωπα κατάλληλα γιὰ νὰ μᾶς πληροφορήσουν. Μιλήσατε ποτὲ γιὰ τίς ὑποψίες σας αὐτὲς στὴ νουνά σας;

— Ποτὲ, κύριε. Ἡ νουνά μου ἤξερε ὅτι ἔχω τέτοιες ὑποψίες, ἀλλὰ ποτὲ οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη δὲν κάναμε τὸν παραμικρὸ σχετικὸν ὑπαινιγμό. Μονάχα σήμερα τὸ πρῶτὴ τῆς μιλῆσα ἀποκαλύπτει γιὰ τὴν κόμησάν ντὲ Ροσθὲλ.

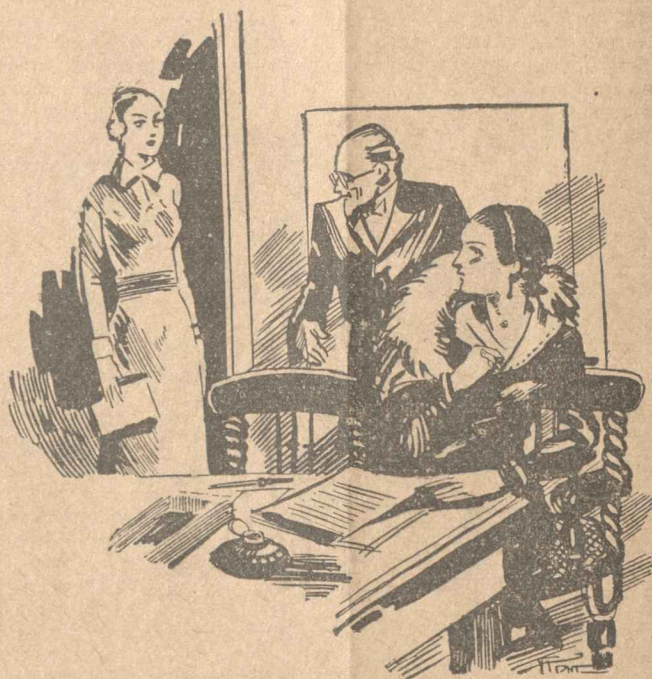
— Τῆς μιλήσατε γιὰ τὸν ἐρωτικὸν δεσμὸ τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάντα Κρουζ μὲ τὴν μιγάδα Μαχῶ καὶ τὴν παρακαλέσατε νὰ κατευθύνῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ τίς ἐρευνές της; Ἔχετε σὲ ποιὸν νησί τῶν Ἀντιλλῶν κατοικοῦσε ἡ μιγάς αὕτη;

— Ὅχι, κύριε. Ἡ Σίμπιλ δὲν θυμᾶται νὰ τὸ ἀκούσε ποτέ. Ἀλλὰ ὑποθέτει ὅτι θὰ εἶνε γνωστὴ ἡ ἱστορία αὕτη στὴν Ἀθῶνα.

— Εἶνε οὐσιωδέστατο, βλέπετε, ν' ἀποδείξουμε ὅτι ἡ κόμησάν ντὲ Ροσθὲλ δὲν εἶνε ἡ μητέρα σας ἀλλὰ μιὰ τυχοδιώκτρια πὺ ἐξαφάνισε τὴν μητέρα σας καὶ πῆρε τὴ θέσιν της. Ἀλλοιῶς πὺς θὰ πιστέψῃ ἡ κοινὴ γνώμη ἐν πρώτοις κ' οἱ ἔνορκοι κατόπιν, ὅτι μιὰ μητέρα θέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὴν κόρη της;

— Ὡ! ναι, ἔχετε δίκην, ἀπάντησε ἡ Φράγκα.

Ἐτοίμαζόταν νὰ χαιρετήσῃ τὸν κ. Ζερβαί, ὅταν ἔξαφνα ἐπρόσθεσε:



Μπήκε μέσα ἡ Φράγκα...

— Κύριε, ἔχω κάτι ἀκόμη νὰ σὰς πῶ.

— Τί; Λέγετε...

— Μοῦ εἶπατε τὴ συνουσία σας μὲ τὸν δόκτορα Μερνάν. Ὅπως σὰς εἶπε ὁ διαπρεπὴς αὐτὸς φρενολόγος, μιὰ δυνατὴ συγκίνησις μπορεῖ νὰ κἀν καλὰ τὴν Τερέζα. Λοιπὸν, ἡ νουνά μου θὰ στείλῃ ἐπίτιδες ἕνα βατόρι γιὰ νὰ φέρῃ τὸν Ἀνδρέα τὸ ταχύτερο.

— Ὡ! φώναξε ὁ κ. Ζερβαί, φτάνει νὰ γίνῃ αὐτὸ πρὸ τῆς δίκης.

— Ναί! εἶπε ἡ Φράγκα. Καὶ φτάνει νὰ μὴν ἔχῃ συμφῶς τότε καμμιά καινούργια συμφορά, ἀνεπανόρθωτη αὕτη τη φορά, στὴν δυστυχισμένη ἀδελφῇ μου.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἔκανε μὴ ἀπο-
τιμὴ κίνησι καὶ εἶπε:

— Ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ μοῦ μιλάτε, δεσποινίς, ὁ φόβος αὐτὸς ὑπάρχει μέσα μου. Δὲν ἤθελα νὰ σὰς τὸν ἀνακοινώσω γιὰ νὰ μὴ μεγαλώσω τίς ἀνησυχίες σας. Ἀλλὰ ἀφ' ὅσας πρῶτῃ μοῦ κάνετε λόγο γι' αὐτὸν, θὰ σὰς πῶ καθαρά ὅ-
λες μοῦ τίς σκέψεις. Ὅχι, ἡ ἀδελφῇ σας δὲν εἶνε ἀσφαλι-
σμένη ὅσο βρίσκεται στὸ μέγαρο ντὲ Ροσθὲλ. Τώρα εἶνε δυὸ οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ κόμησάν θὰ θέλῃ τὸν θάνατό της: ὁ πρῶτος εἶνε ὁ παλαιὸς, τῆς ἀπαγῆς τῆς περιουσίας της, καὶ ὁ ἄλλος, ὁ φοβερότερος...

— Ὡ! ναι, σὰς καταλαβαίνω! τὸν διέκοψε ἡ Φράγκα. Δὲν πρέπει ἡ Τερέζα ν' ἀνακτήσῃ τὰ λογικά της γιατί τότε

θὰ ἀποκαλύψῃ καὶ θὰ κατα-
γεύῃ αὐτὴν πὺ θέλησε νὰ τὴν δολοφονήσῃ... Καὶ πρέπει νὰ φοβόμαστε ἀκόμα περισσότερο, γιατί ἀκριβῶς σήμερα ἡ κόμησάν μοῦ δήλωσε ὅτι θέλει νὰ περιποιηθῇ ἡ ἴδια τὴν ἀδελφῇ μου, ὅτι θὰ τὴν βάλῃ σὲ ὅποιον δωμάτιο θέλει κι' ὅτι θ' ἀπαγο-
ρεύσῃ τὴν εἰσοδὸν στὸ δωμάτιο αὐτὸ σὲ μένα καὶ στὴν μὲς Σίμπιλ. Περιμένει μάλιστα, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σγέδιό της, τὴν ἀναχώρησι τοῦ δόκτορος Ντεζορμῶ, ὁ ὁποῖος φεύγει αὐ-
ριο γιὰ νὰ μείνῃ καμμιά δεκα-
πενταριά μέρες κοντὰ στὴ δι-
λασσα.

Ὁ κ. Ζερβαί πῆρε ἐπίσημο ὕφος καὶ εἶπε:

— Τότε πρέπει ν' ἀπαγγέψῃ τὴν ἀδελφῇ σας πρὶν ξημερώσῃ ἡ αὐριανὴ μέρα, δηλαδὴ σημε-
ρα τὸ ἀπόγευμα ἢ τὸ βράδυ. Πηγαίνετε τὴν στὸ ἐξωτερικόν, σ' ἕνα μέρος ἥσυχον, ἀπόμεινε, ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ σὰς δῇ κανεὶς γνωστὸς σας. Ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν θὰ σὰς εὐκολύνῃ βέβαια σ' αὐτὸ, δι-
νοντάς σας θ' ἀπαράτητα χρέ-
ματα... Ἐγὼ δὲν μόνον δὲν θὰ

σὰς φέρω καμμιά δυσκολία, ἀλλὰ καὶ θὰ σὰς κρατῶ ἐν-
μερῇ τῶν ἐνεργειῶν πὺ θὰ καταβάλλῃ ἡ κόμησάν γιὰ νὰ σὰς ξαναθῇ.

Ἡ Φράγκα σηκώθηκε.

— Ὡ! κύριε! εἶπε. Ὁ Θεὸς βέβαια ἐνέπνευσε στὴ βα-
ρὼν Γιάκομπσεν καὶ σὲ μένα τὴν ἰδέαν νὰ καταφυγούμε σὲ σὰς. Σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ προσευχώμαι γιὰ σὰς γιὰ τὸ καλὸ πὺ θὰ μοῦ κάνετε...

— Καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε καθόλου πὺς θὰ κάνα ὅτι μοῦ εἶνε δυνατόν. Ἐχετε θάρρος κι' ἐλπίζετε! Ὁ Θεὸς βοη-
θεῖ ὅσους ἀγωνίζονται μὲ γενναιότητα. Ἐντούτοις, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὸ ἔργο πὺ ἀναλαμβάνετε εἶνε δύσκολο, γιατί ἔχουμε ἀντίπαλο καταχθόνιον...

— Θάρρος ἔχω!... Καθὼς καὶ θέλῃσι μεγάλη! ἀπάντησε ἡ Φράγκα. Ἀλλὰ καὶ σεῖς προφυλαχτῆτε ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν. Ἄς μὴν ὑποπτεθῇ προπάντων ὅτι σὰς ἐπ-
σκέφθηκα.

— Φαίνεται νὰ φοβᾶστε τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει, παρατήρησε ὁ κ. Ζερβαί. Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν εἶν' ἕνας δικαστὴς τιμωτάτος καὶ ἀδέκαστος.

— Σ' αὕτὴ τὴν περίπτωσι δὲν εἶνε, οὔτε μπορεῖ νὰ εἶνε ὅπως τὸν ξέρετε...

— Γιατί;...

— Γιατί, ἐπειδὴ, ὅπως, σὰς εἶπα, ἡ κόμησάν θέλησε νὰ τὸν κἀν σύζυγο τῆς Τερέζας, τὴν ὁποία λατρεῖ, νουνά...

δὲν γι' αὐτὴν βαθεῖα ἀφοσίωσι κι' ἐκείνη πάλι ἐξασκεῖ ἐ-
πάνω του μεγάλη ἐπιρροή.

— Αὐτὸ εἶνε πράγματι δυσάρεστο, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί. Ἀλλὰ, μετὰ μιὰ στιγμή, ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀνθρώπου πὺ πῆρε πειὰ τὴν ἀπόφασί του, ὅπως φαινόνταν καὶ ἀπὸ τὴν ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία του.

— Καλὰ λοιπὸν! ἐπρόσθεσε. Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει... Σ' αὐ-
τὴ τὴν περίστασι θὰ ἐνεργήσω καὶ χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ ἀνακριτοῦ. Δὲν εἶνε ἄλλωστε ἡ πρώτη φορά πὺ βρίσκο-
μαι στὴν ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσω ἐντελῶς ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ γιὰ νὰ πετύχω...

Γ'

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΛΙΒΙΕ ΓΙΑΚΟΜΠΣΕΝ

Εἶνε ἡ ὥρα ἔξω τὸ βράδυ, τῆς ἴδιας μέρας.

Ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν βρίσκεται στὸ γραφεῖο της καὶ κοουβεντιάει μὲ τὸν κ. Ντεσάν.

— Λοιπὸν, τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ πὺ φανέρωνε ὅλη της τὴν ἀγωνία, ἔλαθε εἰδήσεις γιὰ τὸν πλοίαρχο, γιὰ τὸν ὁ-
ποῖο μοῦ μίλησε;

— Μάλιστα, κυρία βαρὼν.

— Τὸν εἶδες;

— Ὅχι, συνενωθήκαμε ἀπὸ μακριά.

— Πές τὰ μοῦ ὅλα λεπτομερῶς, σὲ παρακαλῶ.

— Ἦξερα τὴν κατοικία τῆς μητέρας του στὸ Παρίσι.

Ἦξερα λοιπὸν καὶ τὴν θρησκ. Κι' αὕτὴ μοῦ εἶπε ὅτι ὁ γιός της, ἐπειδὴ δυσκολευτόταν νὰ βρῇ ἐργασίαν στὴ Γαλλία, ἔχει ἐγκατασταθῇ στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ τρία τοῦ παιδιὰ.

— Καὶ τί κάνει ἐκεῖ;

— Εἶνε πλοίαρχος ἐνὸς μικροῦ ἰδιωτικοῦ ἀτμοπλοίου. Κερδίζει ὅσα τοῦ χρειάζονται νὰ ζῇ, τίποτε περισσότερο. Τοῦ τηλεγρά-
φησα ἀμέσως καὶ ὅταν μοῦ ἀπάντησε ὅτι δέχεται νὰ παραιτηθῇ γιὰ νὰ τεθῇ στὴν δι-
άθεσί μου, τοῦ ἐξήγησα καθαρά περὶ τί-
νος πρόκειται. Ὁ κ. Γκάρβιλ — ἔτσι τὸν λέ-
νε — μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἀκριβῶς ὑπάρχει ἕνα ταχυτάτο καὶ στερεώτατο ἀτμόπλοιο πὺ πουλιεῖται ἐξακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Τηλεγράφησε ὅτι τὸ ἀγοράζω. Τηλε-
γράφησε ἐπίσης στοὺς ἀνταποκριτὰς μας στὴ Νέα Ὑόρκη ἀδελφοὺς Μάμμουθ νὰ θέ-
σουν στὴ διάθεσί τοῦ κ. Γκάρβιλ ἕνα ἑκα-
τομμύριο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τίς ἐξακόσιες χι-
λιάδες θὰ τίς χρειαστῇ γιὰ τὴν ἀγορά τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ τίς ἄλλες τετρακόσιες γιὰ τὴν πρόσληψι τοῦ πληρώματος καὶ γιὰ τ' ἄλλα ἐξόδα.

— Πολὺ καλά.

— Ἐδῶς στὸν κ. Γκάρβιλ νὰ καταλάβῃ καλὰ πὺ βρί-
σκεται ὁ Ἀνδρέας καὶ ὅτι ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ τὸν φέρῃ συντομῶτα μὲ κάθε τρόπο, ὅσες ἀνυπερβλήτες δυσκο-
λίες κι' ἂν τοῦ παρουσιαστοῦν;

— Μάλιστα. Ἄν θέλετε ὅμως μπορῶ νὰ τοῦ τηλεγρά-
φῶ λεπτομερέστερα.

— Ἀφῆστε... θὰ συντάξω μόνη μου τὸ τηλεγράφημα αὐτό.

Καὶ κάθηκε καὶ τὸ ἔγραψε.

Ἦταν τόσο ἐκτενὲς, ὥστε ὁ κ. Ντεσάν ἄμα τὸ εἶδε τᾶ-
χισε, γιατί συλλογίστηκε πὺς ἡ ἀποστολὴ του θὰ στοίχιζε χιλιάδες δολοῦλες. Ἀλλὰ πὺς πρόσεχε τέτοια μικροπράγ-
ματα ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν.

Στὸ τηλεγράφημά της, συνιστοῦσε στὸν κ. Γκάρβιλ νὰ τὸ πάρῃ μαζί του καὶ νὰ τὸ δείξῃ στὸν Ἀνδρέα γιὰ νὰ μὴ διατάξῃ ἐκείνος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀμέσως.

Τὴ στιγμή πὺ ὑπέγραψε τὸ τηλεγράφημα, μπήκε μέσα ἡ Φράγκα.

— Ἐχεις τίποτε νεώτερο; ρώτησε ἡ βαρὼν, τὴν ὁποία ἀνησυχία ἡ ἐξαιρετικὴ χλωμάδα τῆς νέας.

— Ναί, νουνά μου. Ἐχὼ σοβαρώτατα πράγματα νὰ σὰς πῶ.

Ἡ Παυλίνα σηκώθηκε.

— Καλέ μου Ντεσάν, εἶπε στὸν πιστὸ τῆς διευθυντῆ, φρό-
νησε νὰ μὴ μ' ἀνησυχῇ κανεὶς.

Ἐγνεψε στὴ Φράγκα καὶ διευθύνθηκαν κ' οἱ δυὸ μαζί πρὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τῆς βαρὼνης, τοῦ ὁποίου ἐκκλίσσε-
το πρὸς τὰ πόδια της.

— Τώρα μιλά, εἶπε στὴ Φράγκα. Εἶμαι δική σου.



— Ὅπως μὲ συμβουλεύατε, νουνά, σήμερα τὸ πρῶτὴ πῆγα στὸν κ. Ζερβαί. Ὅ,τι ἀπεκάλυψε σὲ σὰς, τὸ ἀπεκάλυψε καὶ σ' αὐτόν.

— Καὶ ποιά εἶνε ἡ γνώμη του;

— Συμμερίζεται ἀπολύτως τίς ἀπόψεις μου καὶ παρα-
δέχεται ὅτι ἡ δολοφονία εἶνε ἡ κόμησάν. Ἀλλὰ παραδέχ-
εται ἐπίσης ὅτι ἡ κόμησάν εἶνε πολὺ δυνατὴ. Τὴν ὑποστηρί-
ζει ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, στὸν ὁποῖο ἐξασκεῖ μεγάλη ἐπι-
ρροή κι' ὁ ὁποῖος, ἐφόσον τοῦ ἔχει ἀνατεθῇ ἡ ὑπόθεσις αὕτη, εἶνε παντοδύναμος. Ἐπίσης ὁ κ. Ζερβαί ἰσχυρίζεται ὅτι ποτὲ ἡ κοινὴ γνώμη καὶ οἱ ἔνορκοι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ παραδεχτοῦν ὅτι μιὰ μητέρα θέλησε νὰ σκοτώσῃ τὴν κόρη της.

— Ναί! φώναξε ἡ βαρὼν. Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ ἀνησυχεῖ καὶ μένα σήμερα. Πίστεψες πάντοτε, Φράγκα, ὅτι ἡ γυναι-
κα πὺ ἔφερε πρὸ δεκαετίας μαζί του ἀπὸ τὴν Κούβα ἡ κόμησάν ντὲ Ροσθὲλ δὲν εἶνε ἡ μητέρα σου;...

— Ὡ! ναι, νουνά μου!... Ἡ πεποίθησίς μου αὕτὴ ση-
ματίστηκε ἀκράδαντα μέσα μου ἀπὸ τὴν πρώτην φορά πὺ τὴν εἶδα. Καὶ σήμερα εἶνε περισσότερο ἀκράδαντη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Καὶ σὺ δὲν τὴν ἔχεις τὴν πεποίθησι αὐ-
τὴ τελευταία;

— Ἀκούσε, Φράγκα, θὰ σοῦ πῶ ὅτι συλλογίζομαι... Εἶ-
σαι νέα σοβαρὴ καὶ στὴν κρίσι σου ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστο-
σύνη. Ἡ ἰδέα σου αὕτὴ ἡ τόσο ἀκράδαντη, πὺ τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ τὴν μεταβάλῃ μοῦ ἔκανε, τὸ ὁμολογῶ, πολὺ μεγάλη ἐντύπωσι, ὅπως ἐπίσης μεγάλη ἐντύπωσι μοῦ ἔκα-
νε κ' ἡ συμπεριφορὰ τῆς κομῆσάν ἀπὸ τότε πὺ ξαναγύ-
ρισε ἀπὸ τὴν Κούβα. Συλλογίζομαι συ-
χνὰ πὺς ἦταν δυνατόν ἡ Ναδίνα, ἡ τόσο γλυκεῖα, ἡ τόσο ἡθικὴ, ἡ τόσο ἀφωσιωμέ-
νη στὰ παιδιά της, νὰ εἶχε γίνῃ ἡ γυναῖκα πὺ ἀγαποῦσε τόσο τίς κοσμικὲς ἀπολαύ-
σεις καὶ τῆς ὁποίας ἡ διαγωγή δὲν ἦταν τόσο ἀνεπίληπτη; Καὶ ἀμφέβαλλα κι' ἐγώ...

Ἀλλὰ ἀμέσως πάλι σκεφτόμουν πὺς ἦταν δυνατόν νὰ ὑπάρχουν δυὸ γυναῖκες πὺ νὰ μοιάζουν τόσο;... Οὔτε δυὸ ἀδελφές ἴσως δὲν ἠμποροῦν νὰ μοιάζουν τόσο πολὺ.

Ἡ Φράγκα, μόλις ἀκούσε τὰ λόγια αὐ-
τὰ, διέκοψε τὴ νουνά της.

— Δυὸ ἀδελφές; ἔξαναεἶπε. Καὶ ποῖος σὰς λέει ὅτι ἡ τυχοδιώκτρια πὺ πῆρε τὴ θέσιν τῆς μητέρας μας δὲν εἶνε πράγματι ἀ-
δελφὴ της;

Ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν κύταξε τὴ Φράγ-
κα ἑξαφασμένη.

— Μήπως τρελλάθηκες; τὴν ρώτησε. Καὶ πὺς ἦταν δυνατόν ἡ μητέρα σου νὰ εἶχε ἀδελφὴ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ ἡ στενώ-
τερη φίλη τῆς γιαγιάς σου;

— Ἡ γιαγιά μου δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μ' ἐλ' αὐτά! εἶπε ἡ Φράγκα. Ἀπεναντίας μάλιστα.

— Ἐξηγήσου καλύτερα.

Τότε ἡ Φράγκα ἐξέθεσε διὰ μακρῶν στὴ βαρὼν ὅσα εἶχε πῇ καὶ στὸν κ. Ζερβαί γιὰ τὸν ἐρωτικὸν δεσμὸ τοῦ παι-
διοῦ της μὲ τὴν μιγάδα Μαχῶ.

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τῆς Μαχῶ, ἡ βαρὼν ἑξαφνίστηκε.

— Ναί! εἶπε... Θυμᾶμαι!... Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ σύζυγός μου Πέτρος Γιάκομπσεν μοῦ εἶχε διηγηθῇ μιὰ τέτοια ἱστο-
ρία. Ὁ μαρκησὶος ντὲ Σάντα Κρουζ ἀπουσίαζε συνεχῶς ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ἀπὸ τὰ κτήματά του, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τα-
ξίδευε γιὰ νὰ πλάσῃ τὰ προϊόντα του... Μὰ ἡ σύζυγός του ἔμαθε ὅτι ἦταν ψεῖμα αὐτό κι' ὅτι μιὰ μιγάς ὠραιοτάτη πὺ λεγόταν πράγματι Μαχῶ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ἕνα φλο-
γορὸ παθος. Ὁ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος συνεδέετο πολὺ μαζί του, θεώρησε καθήκον του νὰ τοῦ κἀν αὐστηρὲς πα-
ρατηρήσεις. Ὁ μαρκησὶος τίς ἀκούσε γαλήνιος κι' ἀντὶ νὰ δυσαρεστηθῇ, εἶπε στὸ σύζυγό μου ὅτι ἐλ' αὐτὰ ἦσαν ἀλή-
θεια κι' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ξεριζώσῃ τὸ πάθος του ἀπ' τὴν καρδιά του.

— Ἡ ἐκμυστηρεύσεις του σταμάτησαν στὸ σημεῖο αὐτό; ρώτησεν ἡ Φράγκα μ' ἐνδιαφέρον. Ὁ παππὸς μου δὲν εἶπε στὸ σύζυγό σας ὅτι εἶχε ἀποκτήσῃ ἕνα κορίτσι ἀπ' τὴν μι-
γάδα αὕτη;

— Ὅχι, ἀπάντησεν ἡ βαρὼν. Τοῦλάχιστον ὁ σύζυγός μου δὲν μοῦ μίλησε ποτὲ γι' αὐτό.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἑξαφνικὰ, ἡ Παυλίνα χλωμίωσε τόσο ὥ-
στε ἰωμίζε κανεὶς πὺς θὰ πέθαινε.

Ἡ Φράγκα ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ της.

— Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! φώναξε ἡ βαρὼν, φέρνοντας τὰ δυὸ της χέρια στὴν καρδιά της. (Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΒΟΔΕΝΩΝ... ΝΤΕΛΗ - ΜΕΛΕΤΙΟΣ

(Ιστορία αθηναϊκή)



Ο Ίωακείμ έπαιζε με τα μικρά παιδιά της γειτονιάς τα «κότσια».

Στά 1839 είχε πάει στην Έδεσσα, διαδοχικά, ένας έμπορος αλόγων, «τζαμπάτζης», όπως τούς λέγανε οι Τούρκοι, και έμεινε αρκετές ημέρες εκεί, πουλώντας κι αγοράζοντας αλογα και μυαλάρια.

Λεγόταν Μιχαήλ, ήταν στο ανάστημα ψηλός, μελαχρινός, με ζωηρά μάτια, δμηλητικός, όρημτικός και έν γενέιν ένας άνθρωπος πανέξυπνος και τετραπέρατος, όπως ένειν άλλωστε όλοι σχεδόν οι ζωέμποροι. Μαζύ με τα άλλα «κομμάτια» που αγοράσε ήταν και ένα ντόπιο αλόγο, για το όποιο μάλιστα έδωκε κι ένα γερό καπάρο. Ο πουλητής όμως έτε-α, όχι μονάχα άρνήθηκε να του δώση τ' αλόγο, αλλά ούτε το καπάρο δεχόταν να έπιστρέψη.

Ο Μιχαήλ, αφού του κάκου προσεπάθησε να πάρη το αλόγο ή τουλάχιστον τα λεφτά του, έτρεξε να πη το παράπονό του στον τότε άρχιερέα Έδεσσας Ίωακείμ, για να όρη το δίκιο του. Την έποχή εκείνη τις μεταξύ των χριστιανών διαφορές τις έλυναν ως επί το πλείστον οι δεσποτάδες.

Ο Ίωακείμ όμως, ήταν μέν άνθρωπος άγαθός και άγιος, αλλά έντελώς άνίκανος να συμβάση τους χριστιανούς ή να λύση τις διαφορές τους. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας του τις περνούσε παίζοντας με τα παιδιά της γειτονιάς διαφορά παιδικά παιχνίδια στην αυλή της Μητροπόλεως και ιδίως το παιχνίδι που έπαιζαν τότε μεγάλοι και μικροί και που το έλεγαν «άσικ», τα δικα μας «κότσια», δηλαδή τους άστραγάλους με άλλους λόγους των προβάτων και των κοτσιών, που τα παίζανε και οι άσχαίοι «Έλληνες και λέγαν το παιχνίδι «άστραγαλισμός» και «άστραγαλίζω» το ρήμα. Τους άναφέρει έπισης και ο Πλάτων:

«Έπαιζον άστραγάλους έν στενωπώ», γράφει.

Ο Πλάτων δέν έγραφε βέβαια για τον δεσπότη. Ο δεσπότης δέν έπαιζε σε στενωπούς, έπαιζε στην αυλή της Μητροπόλεως, που ήταν ή ίδια κι άπαράλλαχτη μ' αυτήν που ένειν σήμερα στα Βοδενά.



Κατέβηκανε ως το Ριζάρι, όλοι οι προχόντες των Βοδενών.

Ο Μιχαήλ παρακάλεσε και ξαναπαρακάλεσε για τη δουλειά του τον δεσπότη, ο άρχιεπίσκοπος όμως άδιαφόρησε στα παράπονα του ζωέμπορου, άν κι αυτός επέμενε να κληθί, σύμφωνα με το δίκαιο, και να δικασθί ο άθετήσας τον έμπορικό του λόγο, ή άν δέν ήθελε να παρουσιασθί, να τον παραπέμψη ο δεσπότης στον «κατή» και στον «Άγιάννη», δηλαδή στις τουρκικές δικαστικές άρχες.

Φόρτωμα μού έγινες, του έιπε στο τέλος ο δεσπότης.

Και έπειδή ο Μιχαήλ έξακολουθούσε να έπιμένη, ο άρχιεπίσκοπος κάλεσε τον «κάθαση» του και τον έπέταξε έξω από την Μητρόπολη, κακόν-κακώς, που λέει κι ο λόγος.

Ο ζωέμπορος, όμως, δέν ήταν από κείνους που τα χωνεύανε αυτά. Σηκώνεται μια και δυό και πηγαίνει σ' έναν παπα της Έδεσσας, τον παπα-Αθανάσιο, ιερά γέροντα και σεβαστό, που τον ύποληπτοντο και τον τιμούσαν ύλοι οι Βοδενιώτες. Άφου του έιπε τα παράπονά του και τα του άρχιερέως, πρόσθεσε κι ένα λόγο και ώρκισθήκε πως θα τον κάμη...

— Τι; ρώτησε ο παπα-Αθανάσιος.

— Νά, θα πάω στην Κωνσταντινούπολη και εκεί

θα κάμη τα άδύνατα - δυνατά να διώξω τον Ίωακείμ από την Έδεσσα και να έρθω έγώ... Μητροπολίτης έδω πέρα.

Ο παπα-Αθανάσιος, πρώος άνθρωπος και σοφός, τον άστειεύθηκε και προσεπάθησε να τον καταπραύνη με το καλό ύποδεικνύοντάς του συγχρόνως να μη μιλά έτοι και προσβάλλη τη θρησκεία.

— Έννοια σου, άπάντησε εκείνος, και ό,τι λέει ο Μιχαήλ το κάνει.

Ο Μιχαήλ δέν ένειν μικρό, ούτε χαζό παιδί. Έχω στην Πόλη ως προστάτη έναν ισχυρό παπα, που τον αγαπάει και τον άκούει ο Σουλτάνος. Άν λοιπόν γινή ο φίλος μου παπας Μέγας Βεζύρης, κι αυτό έλπίζω να γινή γρήγορα πολύ, θα τον παρακαλέσω το Σουλτάνο να έξαναγκάση τον Πατριάρχη να με άναγορεύση Μητροπολίτη Βοδενών.

Έπειτα από λίγες ημέρες έφυγεν ο Μιχαήλ από τα Βοδενά, χωρίς να όρη το δίκιο του, κι ο παπα-Αθανάσιος λημονήσε κι αυτόν και τις άπειλές του.

Περάσαν πέντε-έξη χρόνια από τότε, όταν ένα πρωί έφτασε μια είδησις στην Έδεσσα ότι κατατίθεται ο Μητροπολίτης Βοδενών και Σουλτάνος (αυτός ήταν τότε ο τίτλος του Μητροπολίτη του Βοδενών) Ίωακείμ και άντ' αυτού έργαζανένος ιεράρχης καλούμενος Μελέτιος.

Έπειτα από λίγον καιρό έφτασε κι ο άγιος Βοδενών Μελέτιος, γενόμενος δεκτός με μεγάλη πομπή από όλον τον λαό, που μεγαλύτερη δέν είχε γίνει σε κανέναν προηγούμενό του, γιατί είχαν έν τώ μεταξύ διαδοθί ότι ο νέος ο δεσπότης έφερνε μαζί του συστατικά γράμματα του Μεγάλου Βεζύρη της Κωνσταντινουπόλεως και του Βασιλέως Θεσσαλονίκης.

Ός το Ριζάρι είχε κατεθί ο λαός να τον ύποδεχτή και τον φεραν με παράταξη έπαινα.

Μετά την ύποδοχή και την συνηθισμένη ιεροτελεστία στην Μητροπολιτική ναό, όλοι, προχόντες και ιερείς, άνεστησαν στο παρακείμενο της έκκλησίας άρχιερατικό σέκιμα, όπου ο νέος Μητροπολίτης με εύλωττία, με βάρος και με τόλμη ύποσχέθηκε ότι θα προστάτευη τους χριστιανούς «άπό τους άδικους Τούρκους ύπαλλήλους» και ότι θα διορθώση «τα κακώς έχοντα».

Έπειτα αφού προσεφέρθη το πατροπαράδοτο λουκούμι και ο ιστορικός καφές, και άρχισαν να φεύγουν, ο Μελέτιος γυρίζει και λέει στον παπα-Αθανάσιο:

— Πιστεύω ότι έσύ είσαι ο παπα-Αθανάσιος. Σε θέλω, να μη φύγης!

— Σε θασιμώτατε, στους όρισμούς σας.

— Άμα έμειναν οι δυό τους, ο Μελέτιος γυρίζει και του λέει άγρια:

— Παπα-Αθανάσιε, αυτά που θα πούμε έδώ τώρα, να μείνουν έδώ, γιατί άλλοιμολό σου άν βγί έστω και μια λέξη έξω.

Ο παπα-Αθανάσιος προσκύνει.

— Ο λόγος σου ιερός και βασιλική διαταγή για μένα άγιε Δέσποτα, του άκριθήκε.

Τό τέλος της περιέργου και άληθινής αυτής ιστορίας θα το διηγηθούμε ας προσεχές.



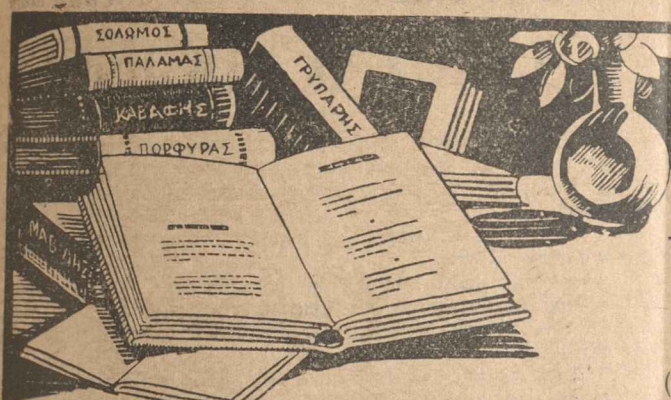
Τόν συνανέβανε ως έπειτα στο μητροπολιτικό μέγαρο.



Ήταν ένας ζωέμπορος ψηλός, μελαχρινός, με μάτια ζωηρά.



Ο παπα-Αθανάσιος ήταν ένας άγιος γέροντας, καλό και σεβαστό.



ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ ΣΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

(Γραικός, Γενίτσαρος και Βενετσάνος. — Επεισόδιον του 1637)

Ήτανε περασμένα μεσάνυχτα. Καμιά φωνή δέν άκούονταν, κανένα ζωντανό δέν έλάττει στα ρημαγμένα μέρη κι άν κάπου κανένα τριζόνι έκανε πώς θ' άρχιση τον παραπονώτικο σκοπό του, ως κι αυτό σώπαινε άπ' τον φόβο του... Μακριά άκούστηκε ένα μικρό όρνιθι να λαλή πίσω από κάτι χαλασματα, μά κι' αυτόνου ή φωνή τρομαγμένη πήγχε στο λαρύγγι του.

Οι Τούρκοι ήτανε κλεισμένοι στο Κάστρο. Οι Βενετσάνοι περιύριζαν σαν τ' άγρίμια στη χώρα, γιατί περιμεναν ώρα την ώρα να φανούν οι Τούρκοι άπ' την Θήβα... Οι κάμποι είχανε ρημάξει.

Συστό ήσανε το καντήλι της Άγίας Γλυκερίας... κανένας δέν έπήγαινε να προσκύνησ' και μόνο το κυπαρίσσι της Έκκλησίας που το έφύσαγε ο άνεμος έπήγαινε κι' έρχοταν, και ο ίσκιος του στον τοίχο έμοιαζε σαν καλόγερος τυλιγμένος στο κατάνυδρο ράσο του. Το άγιασμένο το νερό κατακυλούσε μουρμουρίζοντας τον κατήφορο και πότιζε ό,τι εύρισκε στο δρόμο του.

Ανάθεμα σε έρημιά!... Ποιός πονεμένος ήρε στο σκοτάδι σου βοτάνι, τον κρυφό πόνο να γιάνη της καρδιάς του!

Μά να... από κάτω, άπ' της «Ωμορφης Έκκλησίας» τη στρατά, κάποιος προβάλλει. Φτάνει σε κάτι χαλασματα, βγάζει βαθύν άναστεναγμό, κι' άκούει πέρα από το βράχο τον αντίλαλό του, και μαζί μ' αυτόν, του νυχτοκόρακα το βραχνό βογκητό. Γυρίζει γύρω-γύρω άπ' τα χαλασματα, κουνώντας λυπητερά το κεφάλι του...

Ποιός άλλος από σένα, άμμοιρε Άθηνε, θα μπορούσε να γνηρίση το σπίτι σου;... Χαϊδεύει την μηλίτσα πουχε φυτεμένη με τη δύστυχη την άδερφή του, σκύβει, παραμερίζει σαν τρελλός τις πέτρες... ύστερα φεύγει μακριά από κεί... πάει κατά την έκκλησιά, στέκεται, γονατίζει σ' έναν τάφο μπροστά, και φιλεί το μάρμαρό του. Χορτάρισε του γονιού σου ο τάφος! Μά γιατί κλαίς σαν μικρό παιδάκι; τάχατες θα ζήσης και σύ άβριο;!... Τ' άγριολούλουδα της ανοιχτής χύνουν γύρω την μυρωδιά τους... Ξαπλώνεται στη γη, άκουμπάει το κεφάλι του στο κρύο μάρμαρο και κυττάζοντας τον ούρανό ρωτάει, τί έφταιξε κι' έμεινε έρημος και μοναχός στον κόσμο;!...

Ξάφου άπ' τα Τουρκοβούνια κάποιος άλλος προβάλλει, και κατεβαίνει μονοπάτι μονοπάτι... πηδά έναν-έναν τους βράχους και κυττάζει γύρω του σαν κάτι να γυρεύη. Δέν τον φοβίζουν ή νεράιδες του νερού, μηδ ή νυχτερίδες που τρελλά φτερουγίζουνε και τρίζουν γύρω του. Ή άγριεμένη θωριά του φαίνεται πιο άγρια μέσ' στο σκοτάδι. Άλλοι σ' εκείνον που θ' άπαντήση στο δρόμο του!... Τό χέρι του όλοένα πάνει το μαχαίρι του το βγάζει και πάλι τ' άφήνει. Μά όσο ζυγώνει στην έκκλησιά τόσο ημερώνει...

Γιατί κιτρίνισες και τρέμεις σαν κορίτσι, άγριε Γενίτσαρε;... Σε λίγο βλέπει ένα μαύρο

πράμμα ναρχεται άπ' το κάτω μέρος... ένειν βαθύ σκοτάδι και δέν ξανοίγει τί ένειν, μά σε μια άνοιξιάντικη άστραπή βλέπει πως ήτανε άνθρωπος... ήτανε Βενετσάνος...

Ο Γενίτσαρος έγινε πάλι Γενίτσαρος. Βγάζει το μαχαίρι του και χύνεται κατά πάνω του... Κυνγιούνται γύρω άπ' την έκκλησία, και σε λίγο έρχονται στα χέρια. Μά κι' ο Βενετσάνος δέν χωρατεύει. Τα χτυπήματα του Γενίτσαρου βρίσκουν όλο το σίδερο του Βενετσάνου... Πιάνει ο Γενίτσαρος με το ζερβί του το δεξί του Βενετσάνου... Σκουντιούνται σαν τ' άγρίμια και με πολλά έρχονται σιμά στον τάφο...

Πετιέται ο Άθηνός με το σπαθί στο χέρι και βρίσκεται έξαφνου μπροστά τους.

— Έμένα βοήθα, φωνάζει ρωμαίικα ο Βενετσάνος, να σκοτώσωμε τον Τούρκο τον άπιστο!...

— Έμένα βοήθα πατριώτη, φωνάζει ρωμαίικα και ο Γενίτσαρος, να σφάξωμε τον άπιστο τον φράγκο!...

— Κανέναν δέν βοηθάω, τούς λέγει ο Άθηνός... Τους Τούρκους άς τούς αγαπούν οι παπάδες μας και τούς Βενετσάνους οι άμυαλοι οι λαϊκοί! έγώ και τούς δυό τούς έέρω για έχτρούς της πατρίδας μου... Όποιος ένειν πιο γέρος άς φάη τον άλλον, και τούς δυό σας άς σας φάν τα σκυλιά και τα κοράκια... —Και σηκώνοντας τ' άρματομένο χέρι— Τραβηχτήτε από δω!... γιατί δέν αφήνω να χυθί αίμα ανθρώπινο στο γέρο Χωραφά, του πατέρα μου, τον τάφο!

Γιατί με μιάς πέφτουν τ' άρματα κάτω; γιατί άνοίγουνται τρεις άγκάλες; Γιατί μια φωνή από τρία στόματα άκούεται... «άδερφέ μου!»...

Ποιός τάλπιζεν, ο πρώτος, που μικρό τον πήραν οι Γενίτσαροι, ο δεύτερος που παιδάκι τον έκλεψαν οι Βενετσάνοι, και ο μικρός που τάχατε στάθηκε πιο τυχερός, για πρώτη φορά να αμείνουνε και σαν έχτροί, στού πατέρα τους τον τάφο;!

Κόντευε να ξημερώση. Τα πουλάκια μέσα στα χαμόκλαδα τινάζουν τα φτερά τους αφήνοντας γλυκειά και χαρωπή λαλιά... Τα νυχτοπούλια κρυβότουνε στις τρύπες και στα γαλάσματα, σαν τούς κακούς ανθρώπους, γιατί φοβούνται μην τάξηρ ή ήλιος και ή μέρα, και τα μικρά πουλάκια τούς ριχτούν με τις μυτίτσες τους... Τάστρα τρεμοσβύνουν ή νυχτερίδα έγινε άφαντη!...

Πόσο θα ξεπιαζότανε κανείς διαβάτης, άν περνώντας έβλεπε έναν Γραικό, έναν Γενίτσαρο και έναν Βενετσάνο, γονατισμένους σιμά-σιμά, να χύνουν μαύρο δάκρυ, σ' ένα κάτασπρο τάφο λιθόρι!... Καυμένη Άθήνα!...

Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ Σ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνση της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Άθήνα.





"Ενας οδηγός με συνώδευσε ως τον τόπο του δυστυχήματος."

"Ήσαν περασμένα μεσάνυχτα, όταν ο κ. Φορέ στάθηκε μπρος στην πόρτα του σπιτιού του. Αφῆσε τη βαλίτσα του κάτω, έβγαλε το κλειδί του και το στριφογύρισε στην κλειδωνιά. Μά ή πόρτα, που ήταν συρ-

τωμένη από μέσα, δεν άνοιξε. Χτύπησε ως δτου τέλος ένα θῆμα αντήχησε από μέσα και μιά φωνή ρώτησε:

— Ποιος είναι;

— "Ενώ, 'Ιουλία.

"Η ύπνρέρτρια τράθηξε το σύρτη κι' ο κ. Φορέ μπῆκε μέσα. — Κοιμόσουν λοιπόν; ρώτησε νευριασμένος. "Εχω δέκα λεπτά πού χτυπάω.

— Και πάλι είσαστε τυχερός πού σās άκουσα. Κοιμόμουν...

— "Επρεπε να μείνης ξύπνια!...

— Μά αφού λείπατε σεις και ή κυρία, δεν ύπῆρχε κανείς λόγος να μείνω ξύπνια.

— Αφού σέ προειδοποίησα, έπρεπε να περιμένης.

— Δεν ήξερα πώς θα ξαναγυρίσατε απόψε, κύριε.

— Πώς δεν ήξερες... Σου στείλαμε τηλεγράφημα.

— Δεν έλαθα τίποτε. Μπορείτε να ρωτήσετε και τη Μαρία τη μαγειρίσα...

— Αφού μου το λες εσύ, φτάνει... Μά μου φαίνεται παράδοξο...

— Δεν θα τοιπήσετε τίποτε, κύριε; ρώτησε ή ύπνρέρτρια. "Εχω ζουμί, κρύο ψητό...

— "Οχι, ευχαριστώ.

"Αφού κρέμασε το έπανάφορι και το καπέλλο του κυρίου της, ή ύπνρέρτρια ξαναείπε:

— Και ή κυρία είναι καλά;

— Πολύ καλά. Αύριο ή μεθαύριο θα θρίσκεται κι' αυτή έδω. Μπορείς να πās να πλαγιάσης, 'Ιουλία. Δεν σέ χρειάζομαι τίποτε.

"Ο κ. Φορέ μπῆκε στην κάμαρή του, πλάγιασε και ξύπνησε άργά την άλλη μέρα. "Ο ουρανός ήταν γκρίζος, θροχερός. "Όταν του πήγε τις έφημερίδες, ή 'Ιουλία του είπε:

— Ασφαλώς ο καιρός θα ήταν πιδ ώμορφος εκεί πού θρισκόσατε.

— Μά την πίστι μου, όχι... Και το τηλεγράφημα δεν ήρθε ακόμα;

— "Οχι, κύριε.

Κατά τις έντεκα, αφού έγραψε πρῶτα μερικές επιστολές, ο κ. Φορέ θῆκε έξω. "Η 'Ιουλία τον ρώτησε αν θα ξαναγύριζε το μεσημέρι για φαί.

— "Οχι, τῆς απάντησε εκείνος, αφού σκέφτηκε λίγο. "Αν συμβῆ τίποτε, αν με ζητήσουν, θα είμαι στη λέσχη ως τις τρεις. Νά πῆς να μου τηλεφωνήσουν εκεί... στο 32-06...

Στη λέσχη, ως δτου νάρθη ή ώρα του φαγητού, ο κ. Φορέ άρχισε να ρίχνη «τύχες» με τὰ χαρτιά. "Ενας φίλος του, σκυθώντας πάνω από τον δμο του, τον ρώτησε:

— Ξαναγύρισες κιόλας; Φαίνεται πώς σου άρέσουν τα χειμερινά σπόρ όσο και τὰ μαθηματικά σε μένα... "Εφυγες απ' το θουνό, τώρα άκριβώς πού οι άλλοι πηγαίνουν εκεί.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΛΕΒΙ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

— Μά την πίστι μου, αγαπητέ μου, απάντησε ο κ. Φορέ, πήγα με τις καλύτερες διαθέσεις στο Λουσόν... Μά μ' έπληξαν τὰ χιόνια, τὰ σύννεφα, ή δμίχλη κι' ή λάσπες.

— Και ή κ. Φορέ, τί κάνει; ρώτησε ο φίλος. Είναι πάντοτε καλά;

— Πολύ καλά, απάντησε ο κ. Φορέ.

Και παρατώντας τὰ χαρτιά του, πρόσθεσε:

— Αυτὰ τὰ χαρτιά μου δίνουν στα νευρα. Πάμε να φάμε...

Στο τραπέζι έφαγε λίγο και ήταν πολύ άφρημένος. Μετά τον καφέ, άναψε ένα πούρο, έρριξε μιά ματιά στα εικονογραφημένα περιοδικά, ξάπλωσε σε μιά πολυθρόνα κι' άποκοιμήθηκε. "Ο καιρός εν τῷ μεταξύ είχε χαλάσει έντελῶς. "Ενας χιονοστρόβιλος είχε εσπείσει στο Παρίσι. "Εκανε τόσο σκοτάδι, ὥστε άναψαν τὰ

φῶτα. "Η πλήξης άπλωνόταν στα σαλόνια τῆς λέσχης. "Ο κ. Φορέ άνοιξε τὰ μάτια του, τεντώθηκε και είπε:

— Πρέπει να ξαναγυρίσω στο σπίτι...

Μά κάποιος φίλος του του απάντησε:

— Είναι αδύνατον να ξαναγυρίσης μ' αυτόν το διαβολό καιρο. Τὰ τραίνα σταμάτησαν. Τὰ ταξί το ίδιο... "Ελα να παίξουμε μπριτζ να περάση ή ώρα...

— Ευχαριστώ. Μά επιτρέψτε μου να τηλεφωνήσω μιά στιγμή.

Κι' ο κ. Φορέ μπῆκε στον τηλεφωνικό θάλαμο τῆς λέσχης και ζήτησε τον αριθμό του σπιτιού του:

— "Εμπρός! 'Ιουλία, εσύ είσαι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Δεν θάρθω ίσως να δειπνήσω το θράδυ. "Αν έχω έπιστολές, θάλτες επάνω στο γραφείο μου... Πάντως, μη με περιμένης πριν από τις έννέα... Τίποτε νεώτερο; Δεν ήρθε κανείς; Μήπως μου τηλεφώνησαν;

— "Οχι, κύριε. "Ηρθε μόνο ένα τηλεγράφημα...

— "Ενα τηλεγράφημα; Βάλ' το κι' αυτό στο γραφείο μου... "Η μάλλον όχι... Μπορεί να είν' επείγον... "Ανοιχτό και διάθασέ μου το στο τηλέφωνο. Σε άκούω.

"Επειτ' από μιά στιγμή, ή 'Ιουλία με φωνή πνιγμένη, τρεμαμένη, πού την έκοβαν λυγμοί, διάθασε τὰ έξής:

«"Η κυρία Φορέ θρέθηκε νεκρή στο θάθος μιάς χαράδρας. "Εκτα άμέσως».

"Ο κ. Φορέ άφησε να του ξεφύγη το άκουστικό και άφησε μεσα στο σαλόνι φωνάζοντας:

— "Η γυναίκα μου πέθανε! "Η γυναίκα μου πέθανε!

Σε λίγο έτρεχε κάτω στο δρόμο χωρίς καπέλλο, χωρίς επανάφορι, σκοντάφτοντας στους διαβάτες. "Εφτασε στο σπίτι του χωρίς να σταματήση πουθενά, άνέθηκε τὰ σκαλιά τρέχοντας και ρίχτηκε σε μιά πολυθρόνα λαχανιασμένος. "Η ύπνρέρτρια στεκόταν μπροστά του τραυλίζοντας:

— "Η κυρία... "Η φτωχή κυρία...

"Ο κ. Φορέ ούτε να μιλήση δεν μπορούσε. Τέλος έτραυλισε:

— Το τηλεγράφημα... Δόσε μου το τηλεγράφημα...

Το διάθασε, το ξαναδιάθασε με μιά μηχανική κίνηση των χεριών, σαν να μη μπορούσε να το πιστέψη άκόμη και ήθελε να ξανακούση κάθε λέξη του. "Επειτα σηκώθηκε τρεμάμενος, κλονιζόμενος, μπῆκε μέσα στο γραφείο του, κάθισε μπρος στο τραπέζι του, με το βλέμμα του έπιμονα καρφωμένο στη φωτογραφία τῆς γυναίκας του πού ήταν εκεί επάνω.

"Εμεινε επί πολλή ώρα στην ίδια θέσι, ενώ το σκοτάδι γύρω του άπλωνόταν. Οι παραμικροί θόρυβοι τον έκαναν να άνασκιρτά ή σαν να χε γίνει με μιάς έχθρικό το ίδιο του το σπίτι.

Σε κάποια στιγμή, ή καμαριέρα μπῆκε μέσα πατώντας στις μύτες των ποδιών της.

— "Ενα τηλεγράφημα... του είπε.

— "Ενα τηλεγράφημα; έκανε εκείνος τρομαγμένος. "Ενα τηλεγράφημα! Δός το μου!

Γιά μιά στιγμή κράτησε το γαλάζιο χαρτί του τηλεγράφματος στα χέρια του, χωρίς να τολμά να ' άνοίξη. "Η ύπνρέρτρια είχεν ένῶσει τὰ χέρια της και ψιθύριζε:

— "Ω κύριε!... Κύριε!... ψιθύριζε. Μήπως γράφη ότι ή κυρία δεν πέθανε;

Τέλος, ο κ. Φορέ άνοιξε το τηλεγράφημα, του έρριξε μιά ματιά και ψιθύρισε:

— "Αλλοίμονο! Φτωχή μου 'Ιουλία... Είναι το τηλεγράφημα μου πού δεν έλαβες... Πήγαινε να φās... Μην άσχολεύσαι με μένα... "Η μάλλον όχι... Κοντεύω να χάσω το μυαλό μου... Θα φύγω απόψε για το Λουσόν με το τραίνο των 9 και 40'. "Ετοίμασε τη βαλίτσα μου!...

"Όταν ξαναέμεινε μόνος κύτταξε πάλι τη φωτογραφία μ' ένα είδος άγωνίας...

Τέλος κατά τις έννηάμιση, ξεκίνησε για το σταθμό κι' έπῆρε το τραίνο. "Όλη τη νύχτα έμεινε όρθιος στο διάδρομο του θαγονιού, καπνίζοντας άδιάκοπα, με το μέτωπό του κολλημένο στο τζάμι, με τὰ μάτια χαμένα στα σκοτεινά τοπία πού έφευγαν.

"Επειτα ή μέρα ήρθε και σε κάποια στιγμή άκουσε τούς ύπαλλήλους του τραίνου να φωνάζουν:

— Λουσόν! Λουσόν!

Παγομένος τότε απ' αυτή την άτελείωτη νύχτα άγρυπνίας κι' απ' το πρωινό κρύο, κατέβηκε και παίρνοντας εν' άμάξι, πήγε κατ' ευθείαν στο ξενοδοχείο όπου είχε καταλύσει με τη γυναίκα του.

Μόλις μπῆκε μέσα, ο διευθυντής του ξενοδοχείου έτρεξε προς αυτόν.

— "Ω κύριε, του είπε. Τί φριχτό δυστύχημα!

— Πού την έχετε; ψιθύρισε ο κ. Φορέ.

— "Εκει στο διαμέρισμά σας...

— Θέλω να την δω.

Και άργά, θορακί, χωρίς να προσέχη τούς όμίλους των ταξιδιωτών πού παραμέριζαν στο πέρασμά του, άνέθηκε τη σκάλα, σταματώντας σχεδόν σε κάθε σκαλοπάτι για να ρωτήσει τον ξενοδόχο πού τον συνόδευε:

— Πώς έγινε; Πότε; Πού;

— Δεν ξέρουμε, κύριε... Κανένας δεν ξέρε!... Χθές, ένα παιδί άνακάλυψε το πτώμα σε μιά χαράδρα, κοντά στη λίμνη... Θα ήταν όκτω ή έννιά ή ώρα το πρωί. "Αμέσως έτρεξε στο σταθμό τῆς Χωροφυλακής. "Ηταν ευτύχημα ότι το παιδί πέρασε από εκεί, γιατί, σε λίγες ώρες το άφθονο χιόνι πού έπεσε, θα σκέπαζε το πτώμα, για όλο το χειμώνα ίσως...

Το μετέφεραν στην άρχή στο Δημαρχείο γιατί ή φτωχή σας σύζυγος δεν είχε κανένα χαρτί απάνω της και δεν άναγνώριζαν την ταυτότητά της. Ρώτησαν κατόπιν όλο το ξενοδοχείο. Καθώς δεν είχαμε διη καθόλου την κυρία από τότε πού φύγατε, φοβήθηκα μήπως τῆς είχε συμβῆ κανένα δυστύχημα... Πήγα λοιπόν άμέσως στο Δημαρχείο κι' άναγνώρισα το πτώμα. Παρακάλεσα τότε να το φέρουν έδω...

Αυτό μου φάνηκε πιδ σωστό.

Είχαν φτάσει πειά στην κάμαρη τῆς νεκρῆς. "Ο ξενοδόχος έπρωξε την πόρτα και στο κατάφλι ούτῆς τῆς κάμαρης όπου δυό κεριά φώτιζαν το σκοτάδι με το αδύνατο φῶς τους, ο κ. Φορέ έπεσε γονατιστός. "Επειτα μπῆκε μέσα και κάθισε πλάι στο προσέφαλο τῆς νεκρῆς.

Την άλλη μέρα, ένας χωροφύλακας του πήγε μιά έπιστολή του άνακριτού, ο όποιος τον καλούσε στο γραφείο του. "Ο κ. Φορέ πήγε άμέσως.

Περίμενε περισσότερο από μιά ώρα, σε ένα δωμάτιο πολύ ζεστό. "Ο άνακριτής έφτασε τέλος και του ζήτησε συγγνώμη για την καθυστέρηση. Του είπε πώς είχε πάει στο ξενοδοχείο για μερικές διατυπώσεις. "Επειτα κάθισε κι' έδειξε μιά καρέκλα στον κ. Φορέ.

— Δεν θά ήθελα να σας ταραξω τον πόνο σας, του είπε, μιά ή άνάκρισις έχει άνάγκη μερικῶν πληροφοριῶν πού μόνο εσείς μπορείτε να μās τις δώσετε.

— Είμαι στη διάθεσί σας, απάντησε ο κ. Φορέ.

"Ο άνακριτής γύρισε προς το γραμματέα του.

— "Εδώ είσαι, Λωράν; Καλά... Κύριε Φορέ, έχετε την καλωσύνη να μου πῆτε το οικογενειακό όνομα τῆς συζύγου σας;

— Μαργαρίτα Λαμπέρ.

— Πόσων ετών ήταν;

— Είκοσιπέντε.

— Από πότε είσατε παντρεμένοι;

— Πρό πέντε χρόνων.

— Δεν άποκτήσατε παιδιά;

— "Οχι.

— Έχετε έρθει στο Λουσόν για να μείνετε πολύ καιρό;

— "Οχι, για λίγες μέρες μόνο. Μας είχεν εκθειάσει τὰ χειμερινά σπόρ κι' ήρθαμε να τὰ παρακολουθήσουμε. Μά,

ύστερ' από τρεις μέρες, πλήξαμε κι' άποφασίσαμε να φύγουμε.

— Γιατί φύγατε μόνος; Μήπως ή κ. Φορέ ήταν άδιάθετη;

— Λίγο κουρασμένη μόνο.

— Δεν μπορούσατε να περιμένετε να συνέλθῃ;

— "Οχι. "Η δουλειές μου με προσκαλούσαν στο Παρίσι κι' έπειδή ή άδιαθεσία τῆς γυναίκας μου ήταν χωρίς σημασία, έφυγα πρῶτος. "Εξ άλλου κι' αυτή θα έφευγε την επομένη ή την μεθεπομένη.

— Δεν είχατε καμμία παρεξήγησι ή καμμία φιλονεικία μεταξύ σας;

— Ούτε την ελαχίστη. Μά επιτρέπατέ μου, κύριε άνακριτά, να σας πῶ ότι δεν καταλαβαίνω τί σέσαι...

— Θεέ μου! τον διέκοψε ο άνακριτής. Τὰ πιδ σοβαρά γεγονότα έχουν συχνά άσημαντες άφορμές... Βέβαια, ο δρόμος τῆς λίμνης είναι πολύ άποκρημένος και πολύ στενός...

Δεν ξέρω αν έχουν συμβῆ κι' άλλα παρόμοια δυστυχήματα εκεί... "Ο περιπατητής μπορεί να στραβοπατήσει... Και φτάνει τότε να υποχωρήση λίγο το χώμα, να ξεφύγη μιά πέτρα κάτω απ' τὰ ποδια του για να καταρкулήση μέσα στην άβυσσο... Αυτό είναι μιά υπόθεση... Μά ύπάρχει μιά άλλη...

"Ας υποθέσουμε ότι ο περιπατητής είναι πολύ λυπημένος, ότι έχει μιά μεγάλη θλίψη... Σκύβει πάνω απ' την άβυσσο... ή άβυσσος τον μαγνητίζει... τον τραβάει και πέφτει μέσα...

"Ο κ. Φορέ χλώμιασε και είπε:

— Θέλετε να πῆτε δηλαδή ότι ίσως αυτοκτόνησε ή γυναίκα μου! Μά αυτό είν' έντελῶς αδύνατο. Γιατί ν' αυτοκτονήσῃ; Είμαστε το πιδ ταιριαστό άνδρόγυνο... Είχαμε τὰ ίδια γούστα, τις ίδιες ιδέες... Χωρίς να είναι πολύ μεγάλη, ή περιουσία μας μās επέτρεπε να ζούμε άνετα... Με δυό λόγια, τίποτε δεν μπορούσε να την σπρώξῃ να κάνῃ μιά τέτοια τρέλλα...

"Ο άνακριτής σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα είπε:

— Στην άρχή υπέθεσα κι' εγώ ότι έπρόκειτο περι αυτοκτονίας κι' ετοιμαζόμουν να κλείσω την έρευνά μου, όταν ένας οδηγός με συνώδευσε ως τον τόπο του δυστυχήματος, μ' έκανε να προσέξω ότι ή γῆ, στο μέρος άκριβῶς τῆς πτώσεως, δεν είχε το παραμικρό ίχνος καταρρέσεως... "Αρα πρόκειται ή περι αυτοκτονίας ή περι έγκλήματος...

Τί λέτε, σεις, σχετικῶς;

"Ο κ. Φορέ σήκωσε το κεφάλι του κι' απάντησε:

— "Ισως νάχετε δίκιο ως προς την αυτοκτονία, κύριε άνακριτά. Δεν σας είπα δηλ την αλήθεια, γιατί νόμιζα πῶς μπορούσα να κρατήσω για τον έαυτό μου μερικές λεπτομέρειες τῆς οικογενειακῆς μου ζωῆς. Μά τώρα θλέπω ότι πρέπει να σας τις πῶ. Δεν πρόκειται βέβαια για συγκεκριμένα γεγονότα, μά κι' έτσι ὅπως είναι, μου φαίνεται ότι μπορούν να σας διαφωτίσουν.

»Στην άρχή τῆς συζυγικῆς μας ζωῆς ζούσαμε ευτυχισμένοι. "Επειτα ή γυναίκα μου άρρώστησε. Την πήγα στην Κιανῆ "Ακτη για ν' άναρρώ-

σῃ κι' από τότε ο χαρακτήρας της, το κέφι της, υπέστησαν μιά ριζική μεταβολή. "Η ευθυμία της παραχώρησε τη θέσι της σε μιά θλίψη από την όποια τίποτε δεν μπορούσε να την άποσπάσῃ, σε μιά έξαιρετική νευρικότητα, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

της, σε μιά άδιάκοπη φροντίδα

για την υγεία της. 'Επειδή ο πατέρας της είχε πεθάνει νέος από φυματίωση έλεγε ότι αν μάθαινε πώς είχε προσβληθεί κι αυτή από την ίδια αρρώστια, θ' αυτοκτονούσε. Την έπηγα σε πολλούς γιατρούς και όλων ή διάγνωσης υπήρξε καθησυχαστική. Μά η γυναίκα μου δεν τους πίστευε κι' επανελάμβανε αδιάκοπα: «Δέν θέλω να πεθάνω σαν τον πατέρα μου... Ξέρω τί θα κάνω...» Κ' ή σκέψις αυτή την βασάνιζε τόσο, ώστε έφτασε μέχρι του σημείου να συντάξει τη διαθήκη της λίγες μέρες πριν έρθουμε εδώ... Την έφερα μάλι στα στο Λουσόν για να την διασκεδάσω... Που νά ήξερα... Που νά ήξερα ότι θα έπωφελείτο της ολιγώρης απουσίας μου για να πραγματοποιήσει το σχέδιό της;... Τί θα πούν τώρα ή μητέρα της; ή αδελφή της;

— 'Ακούστε, τον διέκοψε ο άνακριτής. "Εχω να σας κάνω μια ερώτησι ακόμα: Ποιόν έκανε ή σύζυγός σας κληρονόμο της;

— Την αδελφή της. 'Επειδή δέν είχαμε παιδιά, ήταν φυσικό ή περιουσία της να επιστρέψη στην οικογένειά της.

— 'Εντελώς φυσικό. Καί που είνε ή διαθήκη;

— Αυτή ή διαθήκη, απάντησε ο κ. Φορέ, βρίσκεται στον συμβολαιογράφο Πονσέ στο Παρίσι.

Καί σηκώθηκε για να φύγη. Μά ο άνακριτής του έγνεψε να ξανακαθήση καί ειπε:

— Τό περιεργο είνε ότι, στα χαρτιά της συζύγου σας, στη μικρή αυτή θαλίτσα που έχω εδώ, θήκαμε μια άλλη διαθήκη, πιο πρόσφατη — έχει χρονολογία 8 Δεκεμβρίου καί σήμερα έχουμε 15 — ή οποία διαφέρει λίγο απ' αυτήν που αναφέρατε. "Αν την άγνοείτε, θά σας την διαβάσω. Είνε πολύ σύντομη. 'Ιδού τί λέει:

«Αφήνω όλη μου την περιουσία στο σύζυγό μου».

Ο κ. Φορέ αναπήδησε.

— Είνε αδύνατον! φώναξε. Μιά τέτοια μεταβολή της θελήσεως της γυναίκας μου!...

— Διαβάστε καί μόνος σας!

Ο κ. Φορέ πήρε τό χαρτί τρέμοντας.

— Αυτή ή υπόθεσις ή τώσον απλή, εξακολούθησε ο άνακριτής, είνε πολύ... υπερδεμένη. "Όταν καθαρίσαμε τά χιόνια στο μέρος της πτώσεως, θήκαμε αποτυπώματα θημάτων δύο ανθρώπων. Τά αποτυπώματα αυτά, από τά οποία τά μέν είνε άνδρικά, τά δέ γυναικεία, σταματούν στο μέρος ακριβώς της πτώσεως, πράγμα παράδοξο. Τά δεύτερα προέρχονται από τά γοβάκια της συζύγου σας... Τά πρώτα είνε άνδρικά... Μου φαίνεται μάλιστα ότι ένα ζευγάρι παπούτσι σαν αυτά που φοράτε, θά μπορούσαν ν' αφήσουν τέτοια αποτυπώματα... Διαβάσατε λοιπόν τη διαθήκη; Τί λέτε γι' αυτό τό χαρτί;... Θά είστε πολύ εύχαριστήμενος που σας αφήνει όλη της την περιουσία, γιατί, καθώς έμαθα, ή δουλειές σας δέν πάνε καλά... Ποιός ξέρει μάλιστα αν δέν την υπαγορεύσατε σεις ο ίδιος στη γυναίκα σας σε μία στιγμή τρυφερότητος...

— Αυτό που λέτε, κύριε, είνε μία θανάσιμη ύβρις για μένα!... Μιά άπαίσια συκοφαντία!... "Όστε με θεωρείτε ικανό να υπέβαλα στη γυναίκα μου να γράψη αυτή την διαθήκη καί να την εξώθησα κατόπιν ν' αυτοκτονήσῃ... Γιατί δέν μου λέτε άμέσως ότι είμαι ο φονής της γυναίκας μου; "Ότι την δολοφόνησα;

— Γιατί, απάντησε πολύ ήρεμα ο άνακριτής, παίρνοντας από ένα φάκελλο δύο μικρά χαρτονάκια κίτρινα καί ύψωντάς τα άνάμεσα στα δαχτυλά του, γιατί θά σας τό πούν αυτά εδώ!... Τά βλέπετε; Είνε τά εισιτήρια του τραινού που θγάλατε όταν φύγατε από τό Παρίσι με τη δυστυχισμένη σας σύζυγο... Τό ένα, τό δικό σας είνε με τ' έπίστροφο ής. Τό άλλο, της γυναίκας σας, είνε άπλή με τ' άσους... Είχατε προμελετήσει τό έγκλημά σας καί θελήσατε να κάνετε οικονομία... Γιατί να θγάλετε εισιτήριο μετ' επιστροφής γι' αυτό τήν πόλιν που δέν έπρόκειτο να ξαναγυρίση; Μάθετε μόνον ότι υπάρχουν οικονομίες που πληρώνονται ακριβά. Με τη λαϊμητόμο ή με ισόθια δεσμά...

Ο κ. Φορέ σηκώθηκε, άνοιξε τό στόμα του, προσπάθησε να μιλήσῃ. Μά κανένας ήχος δέν βγήκε από τό στόμα του καί, πελιδνός, με τά μάτια έξαλλα, με τά γόνата τρεμάμενα, άπλωσε τά χέρια του προς τις χειροπέδες που είχε θγάλει ένας χωροφύλακας, ο οποίος είχε πλησιάσει έν τω μεταξύ.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» εξέδωκε μέχρι σήμερα χάριν των άγνωστών του μίαν σειράν άριστουργηματικών μυθιστορημάτων.

Τά μυθιστορήματα αυτά δύνανται να τα προμηθευθούν οι άναγνώσται μας άπευθυνόμενοι εις τά γραφεία μας, οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5β' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος), πρὸς 8 δραχ. έκαστον.

1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του 'Αλφόνσου Κάρε.

2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του 'Αλξάνδρου Δουμά (υιού)

3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του 'Αββά Πρεβό.

4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.

5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ.

6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ.

7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Α. Δουμά (πατρός).

8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ.

9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός).

10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του 'Ενν σέλ.

11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμητος.

12) ντε Σεμουά.

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του 'Οκτ. Φενιέ.

13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πώλ Φεβάλ.

14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» του Πώλ Φεβάλ — Β' μέρος του «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις έξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαί 10).

Από τας παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τους άναγνώσταις μας με δρχμας 5 δια τας 'Αθήνας καί 6 δραχμας δια τας έπαρχίας, τά εξής βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Σελμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυεζέ

«Η ΣΟΝΙΑ» της Γκρεβίλ

Καί «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» του 'Εντγερ Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 δια τας 'Αθήνας καί 6 δια τας 'Επαρχίας)

Καί τά όκτω περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

που τιμώνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. έκαστον δια τας 'Αθήνας καί 6 δια τας 'Επαρχίας, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Διά τό 'Εξωτερικόν έπί πλέον τά ταχυδρομικά έξοδα.

Είδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας, ότι τά βιβλία αυτά πρέπει να τά ζητήσουν άπ' εύθείας από τά γραφεία μας, καθ' όσον δέν θά σταλδωιν εις τά κατά τόπους πρακτορεία των έφημερίδων.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ

(Η περιπαθής Ιστορία της φίλης του διασήμου ζωγράφου Κορνηλίου Σούτ)

ΑΝΑΜΕΣΑ στους μεγάλους καλλιτέχνας της 'Αμβέρσας, ξεχωριστή θέσι κατέχει ο Κορνήλιος Σούτ. Ζωγράφος καί ποιητής συγχρόνως, ο Σούτ, ο οποίος γεννήθηκε στα 1590 καί πέθανε κατά τά μέσα του 12' αιώνος, μάς άφησε μερικούς πίνακές του που συγκινούν ακόμα με τους πλούσιους χρωματισμούς των καί με την άσπρη έκτέλεσί των. Μιά προσωπογραφία του Σούτ, φιλοτεχνημένη από τον επίσης διάσημο ζωγράφο Βάν Ντάικ, μάς τον παρουσιάζει με μεγάλα όνειροπόλα μάτια, με περιφανε μουστάκια, μ' έκφρασι μελαγχολίας χυμένη στην όψι του καί ντυμένο με κάποια επιτήδευσι. "Ωστόσο, από μία Ιδιοτροπία της μοίρας, ο Κορνήλιος Σούτ έπέερασε στην Ιστορία όχι τόσο για τους πίνακές του, όσο για τον μεγάλο έρωτα που ένέπνευσε σε μία ταπεινή κοπέλλα του λαού, την 'Ελισσάβετ βαν Θούρενχουντ, μέχρι του σημείου να την κάνει να πεθάνη από αγάπη γι' αυτόν!

Την θλιβερή Ιστορία της μεγάλης αυτής αγάπης —μια Ιστορία άληθινή από την αρχή ως τό τέλος— θά σας άφηγηθούμε σήμερα.

Μέχρις ηλικίας είκοσι έτών, ο Κορνήλιος Σούτ έζησε περισσότερο στις ταβέρνες της 'Αμβέρσας παρά στο εργαστήριό του. Η περιουσία του του έπέεπε να ίκανοποιή κάθε Ιδιοτροπία του καί να μην εργάζεται για να κερδίση χρήματα. "Ωστόσο, ο καλλιτέχνης άγρυπνούσε μέσα του. Κι' ένα ώραίο πρωί ο Σούτ, συναισθανόμενος ότι με τη ζωή που έκανε θά κατέστρεφε τον έαυτό του, άποφάσισε ν' άπομακρυνθί από τον κόσμο για δύο —τρία χρόνια, να πάσῃ να συλλάβη στις ταβέρνες καί να συναναστρέφεται φίλους που τον παρέσυραν σε γλέντια —καί να πάη να καθίση σε μία άπόμερη καλύβα, για ν' άφοσιωθί στην τέχνη του. 'Επειδή, όμως, καταλάβαινε ότι δέν θά μπορούσε να ζήση ολόμόνος στη μοναξιά εκείνη, σκέφτηκε να πάρη μαζί του καί μία από τις πολλές φιλενάδες του, την 'Ελισσάβετ βαν Θούρενχουντ. Την κοπέλλα αυτή την διάλεξε γιατί ήταν φιλήσυχη, ταπεινή, χωρίς πολλές άξιώσεις καί, προπαντός, γιατί του είχε δώσει ως τότε συγκινητικά δείγματα της αγάπης της. Πράγματι, όταν της άνεκοίνωσε την άπόφασί του, εκείνη του άποκρίθηκε άφελέστατα:

— Είμαι πρόθυμη να σ' ακολουθήσω καί στην άλλη άκρη του κόσμου! Τό ξέρεις καλά ότι σ' αγαπώ περισσότερο καί από τη ζωή μου!

"Υστερ' από λίγες ημέρες, ο ζωγράφος έπιασε ένα σπιτάκι σε μία μαγευτική τοποθεσία, στην καρδιά του δάσους, από τό οποίο περνούσε ένα ποτάμáκι, κι' εγκαθίστατο εκεί μαζί με την 'Ελισσάβετ καί τον Βάλ, τον πιστό του σκύλο. Καί άρχισε τότε για τον καλλιτέχνη μία είδυλλιακή ζωή, που δέν είχε καμμία σχέση με τον άτακτο βίο που έκανε στην 'Αμβέρσα. Περνούσε τον καιρό του με περιπάτους στο δάσος ή στο ποτάμι με μία μικροσκοπική βάρκα, μ' έρωτικά γλυκόλογα, τά οποία άκούγαν μονάχα ο Θεός, τά πουλιά καί ο Βάλ, με όνειροπολήσεις, με άνάγνωσι έκλεκτών βιβλίων καί με έντατική εργασία. Στην έξοχή, ή 'Ελισσάβετ είχε γίνει ωραιότερη από κάθε άλλη φορά. Τό πρόσωπό της έλαμπε από μία έσωτερική χαρά. Ο Κορνήλιος ήταν εύτυχισμένος. Η αγάπη της 'Ελισσάβετ τον έκανε να εργάζεται πυρετωδώς.

Πέρασαν έτσι δύο χρόνια. Στο διάστημα αυτό, ο Σούτ έφιλότηχεν άρεκετούς πίνακας. "Όταν, όμως, φόρτωσε τά ταμπλά του σ' ένα άμάξι για να τά μεταφέρη στην 'Αμβέρσα προς πώλησιν, το έφάνη ότι του έπαιρναν ένα κομμάτι της ζωής του...

«Θέέ μου! έλεγε ή 'Ελισσάβετ με τό νοῦ της. "Από τον

καιρό που ο Κορνήλιος στερήθηκε τους πίνακές του, μου φαίνεται ότι μ' αγαπά λιγώτερο!»

Καί ή αλήθεια είνε ότι ο Κορνήλιος φαινότανε σαν νάρχισε να πλήττη στη μοναξιά.

Ένα άπόγευμα, ρώτησε ξαφνικά την φίλη του, ένῶ έκαναν μαζί περίπατο στο δάσος:

— Τό ξέρεις ότι σε λίγο κλείνουν δύο χρόνια από την ήμερα που εγκαταλείψαμε τον κόσμο;...

— Δέν τό κατάλαβα, του άποκρίθηκε ή 'Ελισσάβετ, γιατί τά δύο αυτά χρόνια πέρασαν για μένα σαν δύο μέρες...

— Σ' εύχαριστώ για τά καλά σου λόγια, ψιθύρισε ο καλλιτέχνης, φιλώντας τό χέρι της. "Ωστόσο, σε πληροφορώ ότι σήμερα επιστρέφουμε στην 'Αμβέρσα...

— Σήμερα κιόλας! φώναξε ή 'Ελισσάβετ χλωμαίζοντας. Δέν μ' αγαπάς λοιπόν πιά;

Η αϋθόρμητη αυτή άναφώνησις έκανε τον Κορνήλιο να συγκινηθί μέχρι δακρύων. 'Αγκάλιασε την φίλη του καί της ειπε:

— Είσαι, λοιπόν, διατεθειμένη να μείνης άλλα δύο χρόνια μαζί μου, στη μοναξιά μου;

— Καί δύο αιώνες, αγαπημένε μου!

"Ετσι οι δύο «άναχωρητάι» συνέχισαν την απλή καί είδυλλιακή ζωή τους, χωρίς να έχουν καμμία έπαφή με τον κόσμο. Τά μόνα πρόσωπα που έθλεπαν, ήσαν μερικοί βοσκόι που έβοσκαν τά κοπάδια τους στο γειτονικό λειβάδι.

Έν τῷ μεταξύ, όλοι στην 'Αμβέρσα είχαν τή γνώμη ότι ο Κορνήλιος έλειπε στην 'Ιταλία! Κανείς δέν μπορούσε να φαντασθί ότι ένας γλεντζές σαν τον Σούτ θ' άποφάσιζε ποτέ να γίνη έρημιτης. Μά ο Βάλ έγινε ατία να γνωσθί τό καταφύγιο του κυρίου του. Μιά μέρα, κάποιος φοιτητής, φίλος του Κορνηλίου, ένῶ περιεφέρετο σ' εκείνα τά μέρη, βρέθηκε ξαφνικά μπρὸς στον σκύλο του ζωγράφου. Τον άνεγνώρισε άμέσως, τον άκολούθησε κ' ύστερ' άπό λίγο συναντούσε τον Σούτ, ο οποίος έκανε περίπατο κοντά στο ποτάμι, συνοδευόμενος από την 'Ελισσάβετ.

— Τί γίνεσαι, καλέ μου φίλε! του φώναξε. 'Εδώ βρίσκεσαι; 'Εμείς σε νομίζαμε στην 'Ιταλία!... Οι πίνακες που έστειλες στην 'Αμβέρσα κατά τρόπο μυστηριώδη, σημείωσαν θριαμβευτική έπιτυχία!... Πρέπει ναρθής άμέσως στην 'Αμβέρσα... Θά είδοποιήσω τους φίλους σου να σου έτοιμάσουν άποθεωτική ύποδοχή!...

Ο Κορνήλιος δέν έγκατέλειψε άμέσως τό έρημητήριό του. Η αλήθεια είνε ότι είχε νοσταλγήσει τους παληούς του γνωρίμους καί την εύθυμη ζωή της ταβέρνας. Δέν μπορούσε, όμως, καί να λημονήση την ύπόσχεσι που είχε δώσει στην 'Ελισσάβετ, για την όποια δέν αισθανότανε μονάχα αγάπη άλλα κι' εύγνωμοσύνη, άφού σ' αυτήν κυριώς χρωστούσε την καλλιτεχνική του δόξα. 'Επρεπε να κλείσουν τά δύο χρόνια καί ύστερα να φύγουν για την 'Αμβέρσα...

"Όσο πλησίαζε ή μέρα της άναχωρήσεως, τόσο πιο μελαγχολική γινόταν ή 'Ελισσάβετ. Ήξερε, ή δυστυχισμένη κοπέλλα, ότι ο Κορνήλιος, μόλις θά έπέστρεφε στην 'Αμβέρσα, θάρχιζε καί πάλι να πηγαίνη στις ταβέρνες, να κυνηγά όποια γυναίκα εύρισκε μπροστά του —καί ότι θά την παραμελούσε αυτήν την πιστή κι' άφωσιωμένη σκλάβά του. Τού κάκου ο Σούτ της όρκιζότανε ότι καμμία άλλη δέν θά μπορούσε να κατακτήση την καρδιά του καί ότι θά ξαναγυρνούσαν ύστερ' από λίγο καιρό στην άπόμερη φωλιά τους. Η 'Ελισσάβετ θά ήθελε πολύ να πιστέψη στους όρκους καί στις ύποσχέσεις του Κορνηλίου, μά τον ήξερε



Στην καρδιά του δάσους περνούσε ένα ποτάμáκι...

πόσο άστατος ήταν και φοβότανε μήπως το ώραίο της δειρο διαλυθή για πάντα...

Σιγά-σιγά, η Έλυσάβετ έλυωνε από τον καύμο της. Ο Κορνήλιος όμως, χαρούμενος με την σκέψη ότι σε λίγο θα ξανάρχιζε την παλιά του ζωή, δεν είχε προσέξει πόσο είχε αλλάξει η φίλη του. Έξ' άλλου, η Έλυσάβετ έφρόντιζε να παρουσιάζεται πάντοτε μπροστά τους με χαμογελαστό πρόσωπο, για να μη καταλάβει ο αγαπημένος της την άπελπισία της...

Την παραμονή της αναχωρήσεώς των, η Έλυσάβετ έπεσε άρρωστη στο κρεβάτι. Ο Κορνήλιος ανησούχησε βλέποντας την θανάσιμη ωχρότητα που είχε χυθεί στο πρόσωπο της φίλης του, τους μαύρους κύκλους που στεφάνωναν τα ώραία της μάτια. Πίστευε, όμως, ότι η εύθυμη ζωή που θα έκαναν στην Άμβέρσα, θάδωχνε την μελαγχολία της Έλυσάβετ.

Η άποσκευές ήταν έτοιμες κι' ο Κορνήλιος αναρωτιόταν πως θα μετέφερε την εξαντλημένη φίλη του στην Άμβέρσα, όταν ξαφνικά η Έλυσάβετ τον έφώναξε κοντά της.

— Κορνήλιε, το έλεπε με σβουμένη φωνή, ήρθε η στιγμή να σου κάνω μια μεγάλη αποκάλυψη... Με χάνεις...

— Μά τι είναι αυτά που λές! φώναξε τρομαγμένος ο ζωγράφος.

— Ω! το ξέρω ότι θα πεθάνω σε λίγο! ψιθύρισε η Έλυσάβετ χαμογελώντας μελαγχολικά. Μά δεν παραπονούμαι, αφού πεθαίνω από την μεγάλη μου αγάπη για σένα... Από καιρό τώρα το καταλαβαίνω ότι πεθαίνω μέρα με την ημέρα... Πλησίασε η τελευταία μου στιγμή... Είμαι ευτυχισμένη επειδή πεθαίνω εδώ, στην ήρεμη καλύβα μας, στην οποία γνώρισα την μεγαλύτερη χαρά της ζωής μου... Σ' ευχαριστώ για την ευτυχία που μου χάρισες... Μη με κλάψης, μη λυπηθείς για τον θάνατό μου... Άντιο, αγαπημένε μου... Χαίρε για πάντα!...

Ο Κορνήλιος Σουτ έθαψε την Έλυσάβετ κοντά στη μικρή καλύβα τους και γύρισε μόνος στην Άμβέρσα. Τού κάκου, όμως, τον καλούσαν η ταβέρνες, οι φίλοι του και η ώραίες γυναίκες. Ο νοις του ήταν γυρισμένος πάντοτε στην είδυλλιακή μοναξιά στην οποία έζησε τις γλυκύτερες στιγμές της ζωής του, όπου δημιούργησε τα καλύτερα έργα του και όπου κοιμόταν τον τελευταίο της ύπνο μια γυναίκα με μεγάλη καρδιά...

Από την εποχή εκείνη, ο μεγάλος καλλιτέχνης —φάντασμα πειά του ίδιου του έαυτού— έπαψε να δημιουργή ώραία έργα κι' έσερνε στον κόσμο μια ζωή τυρανιομένη όπου έκλεισε κι' αυτός τα μάτια του, ψιθυρίζοντας τ' όνομα της αγαπημένης του Έλυσάβετ!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Το περιεργότερο ξενοδοχείο του κόσμου, όπως βεβαιώνει ο Άμερικανός αεροπόρος Μπέρτ Χάλ, ο οποίος εγύρισε με το αεροπλάνο του όλη την οικουμένη, βρίσκεται στην πρωτεύουσα της Ιαπωνίας Τόκιο και λέγεται «Αυτοκρατορικών Ξενοδοχείων». Μόλις πατήσης το πόδι σου στην εξωτερική είσοδο του ξενοδοχείου αυτού, άμέσως δύο άράπηδες υπηρέτες σου ξεσκονίζουν τα παπούτσια και τα ρούχα. Προχωρείς στο διάδρομο και θρίσκεις δύο ή τρεις ώραίες Ιαπωνίδες, η οποίες σου δίνουν μια αναπαιτική καρέκλα για να καθίσης σ' ένα τραπέζι και όπου θράζει τοά μέσα σε ώραία γιαπωνέζικα σαμοθάρια. Αφού πάρης το τσάι σου, άμέσως σου προσφέρουν ένα πούρο Άθάνης και σου δίνουν φωτιά για να τ' ανάψης. Μόλις τραβήξης αρκετές ρουφηξιές, έρχεται ένας πολύ καθώς πρέπει κύριος με φράκο, ο οποίος αφού σε χαιρετίσει με πολλές υποκλίσεις, σ' έρωτά περί της υγείας σου, περί της υγείας της οικογενείας σου και περί πολλών άλλων πραγμάτων, που δείχνουν το ενδιαφέρον του για το πρόσωπό σου. Τέλος με πολλή ευγένειαν και τάξι, σου δηλώνει ότι είναι ο διευθυντής του ξενοδοχείου και σ' έρωτά τι έπιθυμείς. Άν ζητήσεις κανέναν πελάτη που μένει στο ξενοδοχείο του, σπεύδει άμέσως να ίκανοποιήση την έπιθυμία σου. Άν όμως θέλης δωμάτιο, σε οδηγεί μόνος του στο άσαντερ και αφού σου δείξη ποιά δωμάτιο θα σου δώση, χτυπά το κουδούνι και εμφανίζονται άμέσως δύο μικροί υπηρέται. Για κάθε πελάτη του ξενοδοχείου διατίθενται δύο μικροί υπηρέται, οι οποίοι δεν άπασχολούνται ημέρα και νύχτα παρα μόνον μ' αυτόν.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΕΗΣΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥΣ

Κάνε ω Θεέ μου στις καρδιές των δύστυχων ν' ανθίσουν
Η γαληνιά που πέταξεν απ' του κακού τη μπόρα,
Τά χείλη νά γελάσουν που τάχει έτοι σφαλίσει
Μέσ' στο κακό της γύρισμα η διαβατάρα ώρα!

Κ' είναι, Θεέ μου, οι πιο πολλοί στον κόσμο που πονάνε...
Σ' αυτούς και πάλι στοργικά γύρισε τη ματιά σου
Και ξαναδώσε τη χαρά που με καύμο ζητάνε
Στις όλονύχτιες προσευχές τ' ανήμπορα παιδιά σου!

Πειραιάς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ

Η φαντασία γοργόφερτη, ακούραστη, μοιραία,
την κουρασμένη μου ψυχή, τη μαύρη, τη θλιμμένη,
που στέκεται άμλητη, νοσταλγικά, κλαμένη,
πόσ' άπαλά την τύλιξε σ' άχνα όνειρου ώρα!

Και στις θαρείς κι' ατέλειωτες και στις θλιμμένες ώρες
μέσα στ' άχνό και θρογορό το φθινοπώρου δειλί
όπου κλειστά κι' ατέλειωτα μένουν τα άχρα μου χείλη,
δείχνει όσες έφώλησαν άγριου χειμώνα μπόρες.

Μά τόνειρο άργόσθυσε... Μοναχισμένος πάλι
όνειροστάλαχτη χαρά ποθώ και οιγολώνω
νά μη άγροικώ ολομόναχος τον πιο μεγάλο πόνο
μά η φαντασία μ' άφησε στού πόνου την άγκάλη.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΣ

DEPARF

Κι' έφυγες όπως ήλθες...

Οι άνθρωποι κυττάζανε στην παραλία χαζοί,
Το μαύρο σκάφος κάπνιζε σφυρίζοντας μαζύ,
Κ' η θάλασσα, γαλήνη.

Κι' όμως άποψε θάχαμε λησμονηθή σαν πρώτα.
Στην άραχνη μου καμαρά-τά σκηναίκα κοινά—
Τό κρουσταλλένιο γέλιο σου άντηχησε ξανά.
Έξω θα σθόσαν τώρα πειά τα νυσταγμένα φώτα.

Κι' έφυγες δίχως κλάμα.

Δέν ξέρω άν σ' αγάπησα περαστικά μορφή,
μά νοιώθω σαν έχάθηκες—στην άδεια μου ψυχή
πως παίχτηκε ένα δράμα.

Π. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ

ΘΥΜΑΜΑΙ

Θυμάμαι σαν την πρωτοφιλήσα
και του φιλιού σαν πέρασε η γλύκα
λίγο μακριά, σκυφή, τραβήχτηκε
κι' έμέτρα τους παλμούς π' άκόμ' άγροίκαι

Τό φως του ήλιου χύθηκε στα όλόξανθα μαλλιά της
τό χρυσαφένιο τ' ούρανο στο πρόσωπό της χρώμα
σκορπάει φως κι' αναλαμπές χρυσές όλόγυρα της
κι' αιθέριο γέλιο άπλώθηκε στα χείλη και στο στόμα.

Νεράιδα τότε φάνηκε σ' έμένα έξωτική
που μάγια, χάδια κι' όμορφιές στα στήθη μέσα κλείνει.
Τά στήθη μου πλημμύρισαν λατρεία μουσική
που δύναμι άνίκητη σ' έμένα πάλι δίνει.

Και τότες πάλι την ξαναφιλώ
γερμένη στην άγκάλη μου, στο στόμα
και ρούφηξα της νεότης την χαρά
απ' του χελιού το κόκκινο της χρώμα.

ΧΡ. Χ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

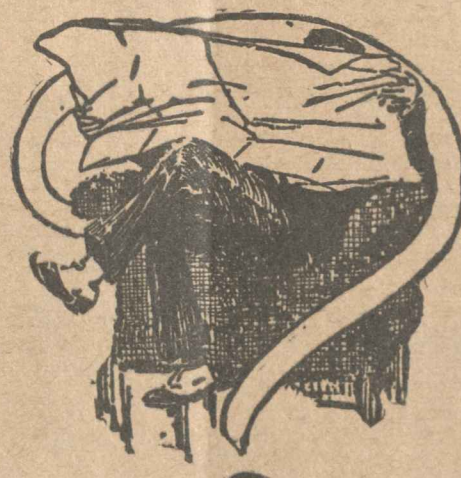
ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΜΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Η ιστορία του συμπαθούς τενόρου κ. Σ. Μπάρτζου. Η σπουδές του στά γαλλικά σχολεία του Καίρου. Πως ήρθε στην Άθήνα. Η ύποτροφία του πλουσίου Κότσικα και τα γλέντια του κ. Μπάρτζου. Το τελευταίο τσέκ του όμογενοδ... μια μούτζα. ! Ο κ. Μπάρτζος ως λοχίας κι' έθελοντής της καραβάνιας. Μαθητής του Ώδεϊου Άθηνών και ψάλτης στην Άγία Ειρήνη. Η σταδιοδρομία του στο θέατρο. Η κ. Ολυμπία Καντιώτη—Ριτσιάρδη. Ο κ. Μιχ. Κωνσταντίνου. Βιβλιοδέτης, ήλεκτρολόγος, έμποροϋπάλληλος και κομμωτής.

ΙΒ'

Ο κ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΑΡΤΖΟΣ

Ο συμπαθής αυτός ήθοποιός της Όπερέτας Άθηνών είναι από τους λίγους μορφώμενους καλλιτέχνας μας. Είναι μάλιστα ένα θύμα της αγάπης του προς το θέατρο: Το έδωσε όλη τη ζωή του κι' εκείνο τον πότισε μόνο πίκρες. Ο κ. Μπάρτζος γεννήθηκε στο Κάιρο και σπούδασε στο γαλλικό κολλέγιο και στην περίφημη σχολή του «Ευαγγελισμού» του Ευαγγελίδη. Έπειτα άκολούθησε πάλι το γαλλικό γυμνάσιο κ' είχε δείξει μάλιστα τόσο αγάπη προς τα γράμματα που κατάφερε να κερδίση την ύποτροφία του πλουσίου όμογενοδ Κότσικα. Έτσι στάλθηκε στην Άθήνα, γράφτηκε στην Ιατρική κι' άρχισε να φοιτά στο Πανεπιστήμιο και να τσεπώνει τις πέντε λίρες της ύποτροφίας. Δέν έμεινε φυσικά άνεπιδόστος από τους χίλιους πειρασμούς της πρωτεύουσας. Κι' ένα θράδυ πήγε στο θέατρο του Παπαϊωάννου για να ιδή το έργο «Τι είναι ο έρωας;» Έκει έκαμε την γνωριμία της πρωταγωνιστρίδας, της έστειλε λουλούδια, της άπέσπασε μια συνέντευξη, έμαθε τι είναι ο έρωας κι' έστειλε περίπατο το Πανεπιστήμιο. Τώρα πειά δέν είχε μυαλό για μελέτη. Έ-



κανε τη ζωή των φίλων του θεάτρου και των πλουσίων Δόν Ζουάν με τις λίρες της... ύποτροφίας. Μά αυτή η ζωή δέν κράτησε πολύ. Μια μέρα από τον πλουσιο όμογενη αντί ενός τσέκ έλαβε τέσσερα κέρματα! Ο κ. Κότσικας του έστειλε μια μούτζα! Και φυσικά σταμάτησε να του στέλνει και τις λίρες του. Μά ο Μπάρτζος δέν στενοχωρήθηκε. Στηρίζονταν στη δόξη και του πατέρα του που είχε έρθει στην Άθήνα κ' είχε άνοιξει ένα μεγάλο ώρολογοποιείο και άδαμαντοπωλείο. Έτσι έξακολούθησε την ξένοιαστη ζωή του μέχρι που πέθανε ο πατέρας του. Τότε έγινε διευθυντής του ρολογάδικου, το όποιον και έκρινε καλόν να ζεπουλήσει και να μείνει στο δρόμο! Στη μεγάλη άδεκαρία του τότε σκέφθηκε ως σανίδα σωτηρίας το στρατό. Και πράγματι κατετάχθη έθελοντής με το βαθμό του λοχιού και δήλωσε πίστι κι' άφοσίω στην πατρίδα και στην καράθαναι!

Όστόσο είχε ανακαλύψει ότι είχε ταλέντο για ήθοποιός. Γι' αυτό το λόγο, μ' όλες τις άδεκαρίες του, πήγαινε στο Ώδεϊο Άθηνών και παρακολουθούσε τά μαθήματα της τάξεως της κ. Ηλέκτρας Γεωργιά. Μετά πέντε έτών σπουδών προσελήφθη στο θέατρο Πλέσσα με μισθό... μια δραχμή! Μά επειδή δέν μπορούσε να τ' αφέρη δόλτα, αναγκάσταν να κάνουν τον ψάλτη στην εκκλησία της Άγίας Ειρήνης μαζύ με τον κ. Ν. Χατζηπαυστόλου, ο οποίος διηθύνε τον εκκλησιαστικό χορό.

Έκείνη την εποχή είχε τόσο μαυρίσει το μάτι μου, μάς έξαμολογήθη, ώστε παρακαλούσα να πεθάνη κανείς η να παντρευτεί για να τον... ψάλλω και να πάρω κανένα τάλιτρο!

Τό 1920 τέλος προσελήφθη στη Χορωδία του κ. Κόκκινου, έπαιξε στο μελόδραμα κ' ήταν ο πρώτος Έλληνας που έπαιξε στο «Παραμύθιο του Όφφικαν». Κατόπιν έπαιξε «Ρωμαιο και Ιουλιέττα» και «Μπατεροφλάου». Τό 1921 γύρισε πάλι στο θέατρο Πλέσσα, έκανε μαζύ του μια περιόδια και δίδαζε τριάντα θεινέζικες όπερέτες, που είχαν μεγάλη έπιτυχία. Έπειτα προσελήφθη στην όπερέτα Σακελλαριδίου. Τό 1924 έπαιξε στα «Όλύμπια» με την Πέπη Ζάμπια και θριάμβησε. Την ίδια χρονιά προσελήφθη στα «Διονύσια», στο θίασο

Δράμαλη. Έπαιξε στην «Κάτια τη χορεύτρια» που κράτησε 150 παραστάσεις. Κατόπιν έκανε μια «τουρνέ» ως το Σουδάν. Τό 1926 προσελήφθη στο «Πανελλήνιο» κι' έπαιξε με την κ. Ολυμπία Ριτσιάρδη την «Αικατερίνη της Ρωσίας», που σημείωσε 80 παραστάσεις, στο «Λούνα Πάρκ», στην «Μποέμικη Άγάπη», που κράτησε 80 θραδιές και στη «Χαλιμά», που κράτησε 150. Έπειτα έκανε πάλι μια θεατρική τουρνέ στη Θεσσαλονίκη και τό 1931 έπαιξε την «Λουσύ και τα κορόιδα της», που κράτησε κι' αυτή 80 θραδιές και τά «Μοντέρνα κορίτσια», που σημείωσαν 140 παραστάσεις. Τώρα παίζει, όπως σας άναφέραμε, στην Όπερέτα Άθηνών. Μά ο κ. Μπάρτζος έχει ένα παράπονο: Οι νέοι που παρουσιάζονταν στο θέατρο δέν κυττάζουν να μορφωθούν. Είναι ίκανοποιημένοι να κάνουν τον... σπουδαίο καλλιτέχνη. Κι' αυτό τον γειίζει πικρία, γιατί είναι από τους ανθρώπους που άγάπησαν το έλαφρό μουσικό θέατρο κι' έδωσαν σ' αυτό την καρδιά τους: Ο κ. Μπάρτζος έχει νυμφευθεί την κόρη του πασίγνωστου και παλαιμάχου καλλιτέχνη Πλέσσα.

Η κ. ΟΛΥΜΠΙΑ ΚΑΝΤΙΩΤΗ — ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ

Η πρωταγωνίστρια της Όπερέτας Άθηνών, ένώ έχει δρέψει ένα πλήθος καλλιτεχνικές δάφνες κ' είναι μια από τις πιο συμπαθείς καλλιτέχνιδες του θεατρικού κοινού, έν τούτοις είναι πολύ μετρίόφρων.

Για την καμπάνια σας, μάς λέγει, δέν παρουσιάζω κανένα ένδιαφέρον, γιατί άνήκω σε μια από τις πιο παλιές οικογένειες του θεάτρου. Καθώς δε βλέπετε, δέν κάνω τίποτα άλλο παρά να συνεχίζω αυτή την παράδοσι της οικογενείας μου.

Και πράγματι, η κ. Ριτσιάρδη άνατράφηκε στο θέατρο κι' άφωσιώθηκε σ' αυτό, δημιουργώντας πάντα τους ρόλους της.

Ο κ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ο συμπαθής τενόρος μας κ. Κωνσταντίνου είναι παιδί παπιά, χωρίς όμως να είναι και διαδόλου έγγονο! Μόλις τελείωσε το Σχολαρχείο, οι δικοί του σκέφθηκαν ότι είχε γίνει πειά σοφός κι' ότι μπορούσε να κερδίση το ψωμί του. Σ' αυτό συμφωνούσε άπόλυτα κι' ο ίδιος,

που είχε θαρεθί να μαλλώνη με τους δασκάλους του. Έτσι άπεφάσισε να γίνει βιβλιοδέτης και να κόβη και να ραβή όλα τά βιβλία που του είχαν θασανίσει τόσα χρόνια το μπαλό. Ά, δέν ξέρετε τι ευχαρίστησι ύρίσκει κανείς να κόβη ένα βιβλίο με το κοφτερό μαχαίρι του βιβλιοδετέου! Έχει την έντύπωσι ότι... άποκεφαλίζει τον ίσο τον συγγραφέα του! Όστόσο ο κ. Κωνσταντίνου αγαπούσε το θέατρο κ' είχε μια μεγάλη άδυναμία να παρακολουθή τις παραστάσεις του θιάσου της κ. Μαρίας Κοτοπούλη. Μά ο άδελφός του ο δδοντοιατρός του θεράπευσε αυτόν τον «πονόδοντο» μ' ένα γενναίο εύλο. Τότε κι' ο συμπαθής ήθοποιός μας έγκατέλειψε το βιβλιοδετέο κι' έγινε ήλεκτρολόγος. Με μια φόρμα σκαρφάλωνε στα σύρματα και διώρθωνε τά ήλεκτρικά ή μοντάριζε ένα σωρό διαβολικές μηχανές. Όστόσο δέν ήταν ευχαριστημένος γιατί... μούτζούρανε τά χέρια του. Έτσι προτίμησε το έπάγγελμα του κομμωτού. Μά κι' αυτό το θαρέθηκε σε λίγο κι' έγινε έμποροϋπάλληλος. Έκει του δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίση όλες τις άδυναμίες των γυναικών προς τά μεταξωτά και τά ύφασματα. Έτσι πίστεψε άπογοητευμένος έγκατέλειψε κι' αυτό το έπάγγελμα κι' έδεν ήταν τά μόνον που συγκινούσαν την καρδιά τους. Κι' (Συνέχεια στη σελίδα 52).

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ!

ΕΛΑ, αγαπημένη μου, μην κάνης ξται!... Είν' ανάγκη να λείψω για μερικές μέρες. Ο άνδρας μου δεν θά γυρίση στο Παρίσι πριν από τρεις μήνες... Πρέπει λοιπόν να πάω να τον ιδω για πέν' - έξι μέρες...

— "Οχι περισσότερο!
— "Οχι, αγαπημένη μου, σου τ' όρκίζομαι...
— "Αν ήξερες πόσο δυστυχισμένος θα είμαι τώρα που θά μείνω μόνος!...

— "Ελα, Τόνυ, μην κάνης σάν παιδί... Φανού λογικός! Καλή άνταμωσι, αγαπημένε μου.

Και τὰ χείλη τους ενώθηκαν σ' ένα τρελλό φιλίμα...

Από την ημέρα που ο Τόνυ είχε συνδεθί τρυφερά με την Ζάν Ντορέτ, την σύζυγο ενός πάμπλουτου βιομήχανου της Λίλλης, νόμιζε πως η ζωή του μεταμορφώθηκε έντελως. Η Ζάν ήταν μία από τις Παριζιάνες εκείνες για τις οποίες ο κόσμος του κάκου ζητάει να θρῆ θέματα κουτσομπολιού. Τα μεγάλα της φωτεινά μάτια, το παιδιάστικο πρόσωπό της, η μελωδική φωνή της, έδειχναν πως ήταν ένα πλάσμα έντελως άθωο, σχεδόν παρθενικό.

Γι' αυτό ο Τόνυ, όταν άρχισε να την φλερτάρη, δεν είχε πολλές ελπίδες. Μά, σιγά-σιγά, με την έπιμονή και την υπομονή, κατώρθωσε να πλησιάση το γοητευτικό εκείνο πλάσμα. Και το αποτέλεσμα ήταν να νικήση, έπειτ' από μερικούς μήνες πολιορκίας. Κι' από τότε η Ζάν, με την άκατανίκητη γλυκύτητα και γοητεία της, είχε κατορθώσει να μεταβάλη τον άστατο χαρακτήρα του, χαρακτήρα ενός Δόν Ζουάν των σαλονιών.

Η Ζάν ήταν για τον Τόνυ η ιδανική γυναίκα!

Ήταν αλήθεια ότι ο σύζυγος της τον άνηχουσε λίγο. Ο κ. Ντορέτ ήταν ένας άντρας νέος, ώριμος, κομψός, αθλητικός. Τον είχε αγαπήσει τάχα η γυναίκα του; Τον αγαπούσε ακόμα; Ποτέ ο Τόνυ δεν μπόρεσε να διαφωτίση το αίνιγμα αυτό, μολοντί πολλές φορές είχε πιέσει με τις ερωτήσεις του την Ζάν.

Το βέβαιο είναι πως ο κ. Ντορέτ φαινόταν άνδρας που μπόρεσε να προκαλέση έρωτα σε μία γυναίκα. Δεν είχε κανένα ελάττωμα που να δικαιολογή την άπιστία της συζύγου του. Τῆς φερόταν πάντοτε με μεγάλη τρυφερότητα και τῆς ήταν πιστός.

Πολλές φορές, ο Τόνυ σκεφτόταν μ' άγωνία: «Η Ζάν αγαπάει ακόμα τον άνδρα της... "Εγώ είμαι γι' αυτήν μονάχα ένα καπρίτσιο που θά τῆς περάση γρήγορα...» Αλλά η φίλη του με τὰ φιλήματα της και τὰ χάδια της, τον καθυρούχαζε.

Ο δεσμός τους έν τῶ μεταξύ, είχαν αναγνωρίσει σάν έπίσημος από την παρισινή άριστοκρατία! Στά μεγάλα γεύματα που ο Τόνυ έδινε στο μέγαρό του, η Ζάν είχε τῆ θέσι της οικοδεσποίνης και οί καλεσμένοι τό εύρισκαν αυτό πολύ φυσικό.

Όσο για τον κ. Ντορέτ, αυτός έλειπε τον περισσότερο καιρό από τό Παρίσι, γιατί ήταν άπασχολημένος με την διεύθυνση των εργοστασίων του στη Λίλλη.

Το πρωί τῆς άλλης ημέρας μετά την άναχώρησι τῆς Ζάν, καθώς ο Τόνυ διάβαζε την έφημερίδα του, τὰ μάτια του καρφώ-

θηκαν στην ακόλουθη εἰδησι:

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Τραγικόν αυτοκινήτικόν δυστύχημα συνέβη χθές με θύμα τὴν κ. Ζάν Ντορέτ, τὴν σύζυγον τοῦ γνωστοῦ βιομηχανοῦ, ἡ ὁποία μετέβαινε εἰς Λίλλην πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου της. Εἰς μίαν ἀπότομον στροφῇ, τὸ αὐτοκίνητον ἀνέτρεψεν καὶ ἡ κ. Ντορέτ ἐτινάχθη εἰς ἀποστασιν πέντε μέτρων εἰς ἕνα δέντρον. Τὸ κτύπημα ἦτο τόσο δυνάτον, ὥστε προκάλεσε τὸν θάνατόν της. Ὁ δὴγός τοῦ αὐτοκινήτου, τραυματισθεὶς ἐπίσης σοβαρῶς, εἶνε ἐτοιμοθάνατος.

Ο Τόνυ πετάχτηκε άμέσως έπάνω με τὰ μάτια του θρόνιχτα από τῆ φρίκη κι' άρχισε να τριγυρίζη μέσα στο διαμέτιο, κλαίγοντας και στεναχόντας άπελπισμένα. Δεν ήξερε κι' ο ίδιος τί να κάνει, πού να πάη, σε ποιόν να πῆ τον πόνο του.

Όχτώ δόλοκληρες ημέρες έμεινε κλεισμένος στο σπίτι του χωρίς να δεχθῆ κανέναν. Τὴν ενάτη ημέρα τέλος ο καμαριέρος του τοῦ ἀγγέγειλε τὴν επίσκεψι τοῦ κ. Ντορέτ. Ο Τόνυ τὸν δέχτηκε με τὴν καρδιά σφιγμένη, με τὸ λαϊκό στεγνό. Ο κ. Ντορέτ τὸν χαιρέτησε τυπικά, — είχαν γνωρίστῃ κάποτε σὲ μιά έσπερίδα — κι' έπειτα τοῦ εξέθεσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψης του.

Τοῦ εἶπε δηλαδὴ ὅτι, καθώς ταχτοποιοῦσε τὰ χαρτιά τῆς πεθαμένης συζύγου του, εἶχε θρῆ ἕνα εἶδος διαθήκης της, ἡ ὁποία ἀνέφερε τὰ δυνάματα μερικῶν γνωστῶν τους. Σ' ὅλους αὐτούς, ὅπως ἔγραφε ἡ Ζάν, ἐπιθυμοῦσε σὲ περίπτωσι θανάτου της, νὰ δοθῇ γιὰ ἐνθύμιο κάποιο μικρὸ ἀντικείμενο.

— Ἡ ἑλπίς αὐτῆς αὐτῆς εἶνε ἱερὴ γιὰ μένα! εἶπε τελειώνοντας ὁ κ. Ντορέτ. Σὰς ἔφερα λοιπόν μιά ἀσημένια σιγαροθήκη... Τὴν εἶχε στήν τσάντα της τὴν ἡμέρα τοῦ... Καὶ τώρα ἡ ἀποστολὴ μου τελείωσε... Χαίρετε!

Ὡστόσο, δὲν φαινόταν ν' ἀποφασίξῃ νὰ φύγῃ. Κρατοῦσε τὴν σιγαροθήκη στὰ χέρια καὶ τὴν κύτταζε με μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

Ο Τόνυ παρακολουθοῦσε προσεχτικὰ ὅλες του τίς κινήσεις, ὅλες τίς ἐκφράσεις τοῦ προσώπου του. Εἶχε δὴ τὴν σιγαροθήκη καὶ ἤξερε πὼς εἶχε ἡπλὸ χάρισμα κι' ὅτι μέσα στοῦ δεύτερου χάρισμα

της μποροῦσε νὰ κρυφτῇ περίφημα μιά φωτογραφία. Κ' ἴσως νὰ ἦταν κρυμμένη ἐκεῖ μέσα μιά φωτογραφία που τοῦ εἶχε ζητήσει ἡ Ζάν κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς γνωριμίας τους... Ἐφτανε δὲ νὰ πιέσῃ κανεὶς ἕνα μυστικὸ κουμπι, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ χάρισμα καὶ νὰ φανερωθῇ ἡ φωτογραφία που κρυβόταν ἴσως ἐκεῖ...

Καὶ δὲν ἦταν Ντορέτ στριφογυρίζε τώρα νευρικὰ στὰ χέρια του τὴν κομψὴ σιγαροθήκη, νὰ πιέσῃ τὸ μυστικὸ κουμπι.

Ο Τόνυ ἐνοιθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπά δυνατὰ... Δὲν ἦταν μόνο ὁ φόβος ὅτι πιθανόν ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ὁ σύζυγός νὰ μάθαινε τὰ πάντα... Ἦταν ἀκόμα κ' ἡ τρομερὴ ὑπόψις, ἡ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ σιγαροθήκη μποροῦσε νὰ ἔχῃ κρυμμένη μιά ἄλλη φωτογραφία ὅχι τῇ δικῇ του: τῇ φωτογραφίᾳ τοῦ συζύγου, τοῦ κ. Ντορέτ!

(Συνέχεια στὴ σελίδα 52)



— "Ελα, Τόνυ, μην κάνης σάν παιδί!... Φανού λογικός!...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η «Ελεονώρα» δὲν στάθηκε διόλου. «Ἐπεσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή που ἐμφανίστηκε, με τούσες ἐλπίδες ἡ καὶ μὲν... "Ἡ «Ελεονώρα» — δὲν θυμάμαι ἀν σὰς εἶπα ὅτι ἡ «Ελεονώρα» αὐτὴ ἦταν μιά ἐπιμετρος τραγωδία σὲ πέντε πράξεις... "Ἡ «Ελεονώρα», λοιπόν, σημείωσε ἀποτυχία μοναδική, ἀφάνταστη, ἀνεπανόρθωτη. Σ' ὅλη τὴν πλατεία δὲν ἀκούστηκε οὔτε μιά λέξι συμπαιδείας γιὰ τὴν ἀτυχὴ αὐτὴ ὑπαρξί. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ «κλάκα» δὲν τόλμησε νὰ ἐκδηλωθῇ μπρὸς στ' ἀκράτητα, τὰ δημορικὰ γέλια τῶν θεατῶν. Οἱ «κλάκερ» κατάλαβαν ὅτι ἀν χειροκροτούσαν, διέτρεχαν τὸν σοβαρὸ κίνδυνον νὰ φύγουν ἀκρωτηριασμένοι ἀπὸ τὸ θέατρο. Κι' ἀποφάσισαν νὰ τηρήσουν στάσι οὐδετέρα. Παρακολουθοῦσαν, λοιπόν, τὰ γιουχαίσματα, τὰ σφυρίγματα, τὰ ποδοκροτήματα, τίς ἀποδοκιμασίες, τοὺς θρυληθμοὺς καὶ τίς διαμαρτυρίες τοῦ κοινοῦ με ὕφος ἀνθρώπων που στέκονται πανω ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια...

Ἡ «Ελεονώρα ἰδίως — ἡ ὠραία δηλαδὴ πρωταγωνίστρια «Ἐκὲνη Μπαμπρέ — ἀπὸ τὴν πρώτη σκηνή, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ. Εὐτυχῶς πού τῆς ἔδωσε θάρρος, μ' ἕνα ἐλέμμα του, ὁ φίλος της καὶ συγγραφεὺς τῆς τραγωδίας, Προσπερός Λεζάλ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα ντεκόρ...

Ο Προσπερός — μὴ γελάτε με τ' ὄνομά του, γιατί δὲν τὸ διάλεξε ὁ ἴδιος — αγαποῦσε τὴν πρωταγωνίστρια με τρελλὸ καὶ παράφορο ἔρωτα. Ἡ «Ἐλένη ἀντιπροσώπευε γι' αὐτὸν τὸν ἰδεώδες τῆς τέχνης, τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ ἔρωτος. Ἀπὸ αὐτὴν ἐνεπνεύσθη τὴν «Ελεονώρα» του. Ἦθελε νὰ τὴν δοξάσῃ μ' ἕνα ἀθάνατο ἀριστοῦρημα. Κι' ἐπειδὴ κανένα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ παγκοσμίου δραματολογοῦ δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε ἀπολύτως, ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ αὐτὸς μίαν τραγωδίαν...

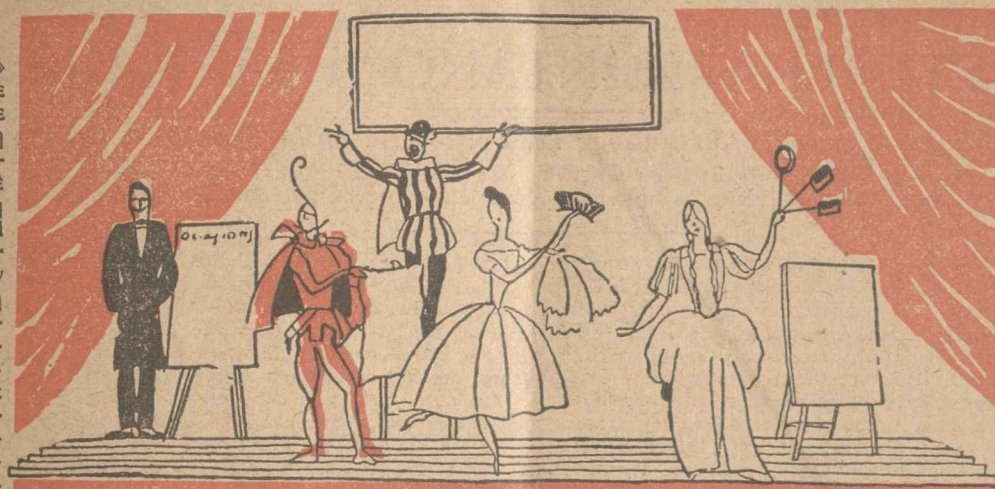
Τρία δόλοκληρα χρόνια συνεργαζόταν με τὴν αγαπημένη του γιὰ τὴν συγγραφή τῆς τραγωδίας αὐτῆς. Μαζὺ θρῆκανε τὸ θέμα, μαζὺ κατέστρωσαν τὸ πλάνο, μαζὺ κανόνισαν τίς λεπτομέρειες τῆς παραστάσεως. Ὅσο γιὰ τοὺς στίχους, αὐτοὺς τοὺς ἔγραψε μόνος του ὁ Προσπερός... Ὡ! ἡ χρονικὴ αὐτὴ περίοδος στάθηκε καὶ γιὰ τοὺς δύο ἕνα ἀτέλειωτο ὄνειρο. Ζοῦσαν στὴν ἀνωτερὴ σφαῖρα τῆς ποιήσεως, τῶν μεγάλων στοχασμῶν. Ἡ ψυχὴς των ἐπικοινωνοῦσαν στὸ ἄπειρο, ἐκεῖ όπου δίνουν συνήθως ραντεβού ὅλες ἡ ὕπαιθετις διανοίες. Καὶ, σιγά-σιγά, λησιμόνησαν καὶ οἱ δύο τὴν περὶ πραγματικότητά. Μεταχειρίζονταν τὴν γλώσσα τῶν ἡρώων τῆς τραγωδίας, με δραματικὲς χιρονομίες καὶ με ἐπιθλητικὲς πόζες.

— Εἰσαι, αὐθέντα μου, ὁ κύριος καὶ ὁ σύζυγός μου! ἔλεγεν ἡ «Ἐλένη στὸν Προσπερό, ἀπλώνοντας τὸ ἕνα χέρι της.

— Εἰσαι ἡ δέσποινα τῶν λογισμῶν μου — ἀπαντοῦσε ὁ Προσπερός, ἀπλώνοντας καὶ τὰ δύο χέρια του, — κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ ταπεινὸς σκλάβός σου...

Ἡ «Ἐλένη ἐξήντησε ὅλη τὴν ἐπιρροή της στὸν διευθυντὴ τοῦ θεάτρου γιὰ ν' ἀνεβάσῃ τὴν «Ελεονώρα». Κι' ἐκεῖνος ἀποφάσισε νὰ τὴν παίξῃ ὅχι μιά κανένα ἄλλο λόγο, μὰ ἐπειδὴ... ἀντιπαθόσε τρομερὰ τὸν συγγραφέα!

Τὴν παραμονὴ τῆς πρεμιέρας, ὁ ποιητὴς καὶ ἡ ἡγέτις του κολυμποῦσαν σὲ ὠκεανὸ εὐδαιμονίας. Ἦσαν καὶ οἱ δύο τόσο βέβαιοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία!... Τὸ κοινόν, ὅμως, δὲν συμφώνησε διόλου με τὴν γνώμη τῆς



ΤΟΥ ΓΟΥ-ΣΤΑΥΟΥΓΚΙΣ

Ἡ «Ἐλένη» ὅτι ὁ Προσπερός ἦταν ὁ μεγαλύτερος τραγικὸς ποιητὴς τῶν αἰώνων. Ναι, λοιπόν, γιὰ τὴν ἐνῶ ὁ κόσμος γελοῦσε, σφύριζε καὶ οὐρλιαζε σ' ὁλόκληρο τὸ θέατρο, στὰ παρασκήνια παιζότανε μιά ἄλλη τραγωδία — πραγματικὴ τραγωδία...

(Μετά τὸ τέλος τῆς Α' πράξεως)

ΑΝΤΙΟ, ΕΛΕΟΝΟΡΑ!...

Ο ποιητὴς καταφεύγει στὸ καμαρίνι τῆς πρώτης ἀγωνιστρίδας,

θουλώνοντας καὶ τὰ δύο αὐτιά του γιὰ νὰ μὴν ἀκούη τὰ σφυρίγματα. Ἐκεῖνη ἀνοίγει ξαφνικὰ τὴν πόρτα. Ἀνοίγει καὶ ὁ συγγραφεὺς τὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν αγαπημένην του. Ἐκεῖνη, ὅμως, δὲν ἔχει διάθεσι γιὰ ἐρωτικὲς διαχύσεις.

ΕΚΕΙΝΗ (ἔξω φρενῶν). — Ἀκοὺς τί φασαρία γίνεται στὸ θέατρο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσποιούμενος τὸν ἀφελῆ). — Ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, ὁ κόσμος χειροκροτεῖ... με τὰ πόδια!... Θεέ μου! Εἶνε τρομερό!... Εἶνε τρομερό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὡ! αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία!... Ὅλα τ' ἀθάνατα ἀριστοῦρηματα δὲν συναρπάζουν τὸ κοινόν ἀπὸ τὴν πρώτη πράξι... Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου θά ξεσπάσῃ στὴν τρίτη πράξι. Πρέπει, ὅμως, νὰ διατηρήσῃς τὴν ψυχραιμία σου... Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μου — τοῦ ἔργου μας...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θά φτάσουμε ποτὲ στὴν τρίτη πράξι! Ἡ δευτέρα εἶνε ἀτέλειωτη, σάν μακρὰ σαρακοστή!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θά περάσῃ κι' αὐτή!...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, ὅπως ὅλες ἡ μεγάλες συμφορές!... Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ. — Ἐμπρός, ὅλοι στὴ σκηνὴ γιὰ τὴν δευτέρα πράξι!

(Μετά τὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως)

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνοντας ὁρμητικὰ στὸ καμαρίνι). — Τί σοῦ ἔλεγα ἐγώ;... Εἶσαι πεισματάρης σάν... σάν... σάν ἕνας ποιητὴς!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί χυδαῖο κοινόν! Νὰ μὴ καταλαβαίνῃ τίποτα ἀπὸ ἀνωτέρα τέχνη!...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει δίκη!... Πολλὲς σκηνὲς τῆς δευτέρας πράξεως δὲν ἀξίζουν τίποτα! Οὐτ' ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί λέω!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δὲν ἀξίζουν τίποτα, εἶπες; Νομίζω ὅτι ἐσὺ τίς κανεὶς νὰ μὴν ἀξίζουν τίποτα με τὸ ψυχρὸ καὶ ἄτονο παίξιμό σου!

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί εἶπες; Ἰὸ δικό μου τὸ παίξιμο εἶνε ψυχρὸ καὶ ἄτονο!...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ. — Ἐμπρός, ὅλοι στὴ σκηνὴ γιὰ τὴν τρίτη πράξι!

(Μετά τὸ τέλος τῆς τρίτης πράξεως)

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὡ! θαρρέθηκα, ἐπὶ τέλους, νὰ λέω τὸ σεῖς ἑμμετρος ἀνοησίες ἀπὸ σκηνῆς!... Ἀν δὲν ἦταν δικό σου τὸ ἔργο, δὲν θά δεχόμουν νὰ συνεχίσω τὴν παράστασι... Θά ἔφευγα ἀμέσως ἀπὸ τὸ θέατρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — ...γιὰ νὰ πᾶς μήπως ἐκεῖ που ἴσους καὶ πρώτα; Σ' ἕνα πλουταριό, δηλαδή; Μοῦ φαίνεται, δ-

(Συνέχεια στὴν σελίδα 53)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ!..

‘Η εκπληκτικές ανακαλύψεις του ‘Αμερικανού καθηγητού Πέτερ Μούρραϊ.— ‘Η έκτη αίσθησί μας ή ‘ραδιοφωνία’. ‘Ο άνθρωπος που τραγουδούσε τόν ‘Λόεγκριν’. ‘Η ραδιοφωνία μεταξύ τών έντόμων.— Πειράματα μεταβίβασεως της σκέψεως.— Μιά εκπληκτική περιπέτεια του Μάρκ Τουαίν κλπ.

ΕΝΑΣ διάσημος ‘Αμερικανός επιστήμων ό καθηγητής Πέτερ Μούρραϊ, δημοσίευσε έσχάτως στους ‘Τάιμς’ της Νέας Υόρκης ένα πολύκροτο άρθρο στο όποιο ύπεστήριζε, ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι κάθε άνθρωπος έχει μέσα στο κεφάλι του ένα ραδιόφωνο!.. ‘Ο δόκτωρ Μούρραϊ, δηλαδή, θέλει ν’ αποδείξει ότι ό άνθρωπίνος όργανισμός είναι προικισμένος με μία έκτη αίσθησι, την ‘ραδιοφωνία’, όπως την ονομάζει, της οποίας πιστή αντίγραφή είναι όλη ή επιστήμη που δημιουργήθηκε γύρω από τις συσκευές τών ραδιοφώνων. Αυτή την έκτη αίσθησί μας, αυτή την μυστηριώδη ‘ραδιοφωνία’, ό ‘Αμερικανός καθηγητής την απέκαλυψε τυχαίως έδω και δεκα χρόνια, στη μέση του ώκεανού... ‘Εκείνο τόν καιρό γύριζε από τό Λονδίνο στην ‘Αμερική μ’ ένα μεγάλο ύπερωκέανιο. Μιά νύχτα λοιπόν που βρισκόντουσαν στη μέση του ‘Ατλαντικού, βγαίνοντας από την καμπίνα του άσυρματιού, όπου παρακολουθούσε με τά ακουστικά μία παράσταση του μελοδράματος ‘Λόεγκριν’ του Βάγνερ στην ‘Όπερα της Νέας Υόρκης, άκουσε έναν έπιθάτη που καθόταν πιό πέρα από την καμπίνα αυτή να σιγαντραγουδά την άρια του ‘Λόεγκριν’ που είχε άκούσει εκείνος πρό δλίγου με τόν άσούρματο. ‘Η εκπληκτική αυτή σύμπτωση παραξένεψε τόν ‘Αμερικανό καθηγητή. Δίχως λοιπόν νά πη τίποτε, πλησίασε άθόρυβα τόν ταξιδιώτη και παρακολούθησε τό σιγανό τραγούδι του. “Ε, λοιπόν, ό άνθρωπος αυτός εξακολουθούσε νά σιγαντραγουδά την συνέχεια της έπερας, σάν νά είχε τ’ ακουστικά στ’ αυτιά του!.. ‘Ο Πέτερ Μούρραϊ κατάλαβε πώς βρισκόταν μπροστά σ’ έναν από τούς έξαιρετικούς έκείνους ανθρώπους, τών οποίων ό έγκέφαλος είναι ένας ειδικός σταθμός λήψεως τών έρτσιανών κυμάτων, δηλαδή ένα είδος ραδιοφώνου.

‘Ο ‘Αμερικανός επιστήμων δέν άρκέσθηκε όμως σ’ αυτή μόνο την παρατήρησι, αλλά έκανε κι’ ένα πλήθος πειραμάτων με τόν εκπληκτικόν αυτόν άνθρωπον, χάρις στα όποια κατέληξε στο συμπέρασμα ότι όχι μόνο έξαιρετικοί άνθρωποι, αλλά γενικώς όλοι είμαστε προικισμένοι λίγο ή πολύ με την έκτη αίσθησι, την αίσθησι της ‘ραδιοφωνίας’. Βάσις της επιστημονικής αυτής ανακαλύψεως του Μούρραϊ είναι ή πασίγνωστη και άναμφισβήτητη μεταβίβασις της σκέψεως, καθώς και ή τηλεπάθεια. ‘Ο Μούρραϊ μάλιστα έφτασε στο σημείο νά καθορίση ότι τό μήκος κύματος για την μεταβίβασις της σκέψεως ρυθμίζεται από τόν βαθμό της συγγενείας μεταξύ δύο προσώπων. Δύο άδελφοί έχουν τό ίδιο μήκος κύματος έκπομπής και λήψεως της σκέψεώς τους.

Με άλλα λόγια, δύο μέλη της ίδιας οικογένειας έχουν στόν έγκέφαλό τους ή στο ύποσυνείδητό τους δυό ‘μηχανήματα’ του ίδιου μήκους κύματος. Κι’ έτσι μεταβιβάζουν άστραπιαίως την σκέψι τους, όπως ακριβώς γίνεται ή ‘μετάδοσις’ από τόν ραδιοφωνικό σταθμό στο ραδιόφωνο.

Τά πειράματα άπισσης του ‘Αμερικανού καθηγητού επί τών έντόμων κατέληξαν σέ θαυμαστά άποτελέσματα. Τά έντομα όχι μόνον είναι προικισμένα με την έκτη αίσθησι της ραδιοφωνίας, αλλά έχουν ακόμη και τις κεραίες του ραδιοφώνου! Γι’ αυτό τά έντομα, κατά τόν Πέτερ Μούρραϊ, είναι κατά πολύ άνώτερα του ανθρώπου, γιατί συνεννοούνται μεταξύ τους όχι με τη γλώσσα, αλλά μεταβιβάζοντας άστραπιαίως την σκέψι τους. ‘Ο άνθρωπος λοιπόν βρίσκεται ακόμη σέ μία πρωτόγονη κατάσταση, γιατί δέν έχει άναπτύξει τελείως, όπως αυτά, την αίσθησι της ραδιοφωνίας.

‘Εάνω τώρα σ’ αυτή την αίσθησι, όπως αναφέραμε, στήριζεται ή τηλεπάθεια, καθώς και ή μεταβίβασις της σκέψεως και τών εικόνων, που γίνεται τόσο συχνά στα πειράματα τών συλλόγων για τις ψυχικές έρευνες. ‘Ο ίδιος ό καθηγητής Μούρραϊ, για ν’ αποδείξει ότι όλοι οι άνθρω-

ποι είναι προικισμένοι μ’ αυτή την έκτη αίσθησι, έκανε τό έξις πείραμα, χρησιμοποιώντας μία κοινή τράπουλα. ‘Εβαλε δυό ανθρώπους σέ δυό γειτονικά δωμάτια, δίνοντας στόν πρώτο μία τράπουλα κι’ ένα τάμ-τάμ, έναν μετρίλινο δίσκο, δηλαδή, μ’ ένα ρόπτρο. ‘Ο άνθρωπος που ήταν στό πρώτο δωμάτιο καθόταν άναπαυτικά σέ μία πολυθρόνα και είχε τελείως ξεκούραστο τό μυαλό του. ‘Ο άλλος, στό δεύτερο δωμάτιο, διάλεγε ένα τραπουλόχαρτο, τό κύτταζε, τό ‘συλλογιζόταν έντατικά’ και την ίδια στιγμή χτυπούσε μία φορά τό τάμ-τάμ με τό ρόπτρο. ‘Αμέσως ό άνθρωπος που καθόταν στό διπλανό δωμάτιο έμάντευε τό χαρτί που είχε διαλέξει ό άλλος. Τό έβλεπε μέσα στη μνήμη του. Τι είχε συμβεί λοιπόν; ‘Απλούστατα, μία τυπική μεταβίβασις σκέψεως από τόν ένα έγκέφαλο στόν άλλο!..

‘Ο ‘Αμερικανός καθηγητής χρησιμοποίησε σ’ αυτά τά πειράματά του ανθρώπους που ούτε ύποψιάζονταν καθόλου ότι είχαν αυτή την έκτη αίσθησι κι’ έφτασε στο σημείο νά έπιτύχη δεκαοχτώ διαδοχικές μεταβιβάσεις σκέψεως μεταξύ δύο ανθρώπων.

‘Ιστορική επίσης έχει μείνει και μία εκπληκτική περιπέτεια του περιφήμου ‘Αμερικανού εϋθυμογράφου Μάρκ Τουαίν, ή όποια άποτελεί τό πιό πειστικό παράδειγμα μεταβίβασεως της σκέψεως, χάρις στην έκτη αίσθησί μας. ‘Ο Μάρκ Τουαίν, ως γνωστόν, κορόιδευε όλες αυτές τις άπιστε καλύψεις της επιστήμης, μία μέρα όμως άναγκάστηκε νά γίνη ένας από τούς πιό φανατικούς ύποστηρικτάς της τηλεπαθείας. Και ίδου πώς:

‘Εκείνη την ήμέρα ό Μάρκ Τουαίν έταξίδευε με τό τραίνο, όταν ξαφνικά και με τόν πιό έντονο τρόπο παρουσιάστηκε στό μυαλό του ή εικόνα ενός ανθρώπου με τόν όποιο βρισκόταν σέ έμπορικές σχέσεις. Μά, κατά την τελευταία συνάντησί τους, δέν είχαν κατορθώσει νά συμφωνήσουν, γιατί ό συγγραφέας δέν είχε από μέρους του συγκεκριμένες και σαφείς προτάσεις. Μαζύ όμως με την εικόνα του ανθρώπου αυτού, στό πνεύμα του Μάρκ Τουαίν ‘έξασπασε’ (όπως λέει ό ίδιος) μία σειρά από σαφείς προτάσεις, τις όποιες πρόθυμα θά υπέγραφε σ’ ένα συμβόλαιο.

Τό περίεργο είναι τώρα ότι ό Μάρκ Τουαίν γυρίζοντας στό σπίτι του βρήκε ένα γράμμα από τόν φίλο του, που περιελάμβανε όλο τό συμβόλαιο για τις έμπορικές δουλειές τους. Τό έβλεπε στό πνεύμα του εϋθυμογράφου την ώρα που ταξίδευε με τό τραίνο!..

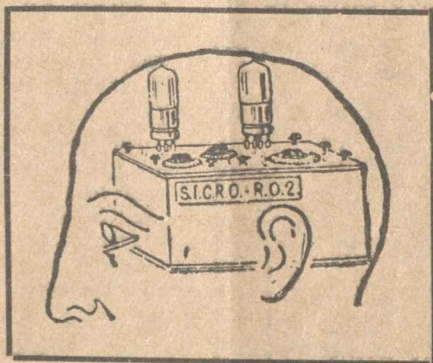
‘Ο Μάρκ Τουαίν, όπως ήταν φυσικό, παραξένετηκε και θέλησε νά εξακριβώση την αϊτία αυτού του φαινομένου. ‘Εκανε λοιπόν μία ύπομονετική σειρά από έρευνες και κατέληξε ν’ ανακαλύψη ότι τη στιγμή ακριβώς που ό φίλος του έγραφε τό συμβόλαιο, εκείνος συλλογιζόταν έντατικά τό περιεχόμενό του με όλες τις λεπτομέρειες! Μά άλλα λόγια, ό φίλος του είχε μεταβιβάσει τις σκέψεις του και ή έκτη αίσθησις του Μάρκ Τουαίν τις είχε συλλάβει σάν σταθμός άσυρμάτου.

Κι’ έτσι, από τότε, ό Μάρκ Τουαίν έγινε, όπως είπαμε, ένας από τούς πιό ένθέρμους οπαδούς της τηλεπαθείας.

Κατά τόν ‘Αμερικανό επιστήμονα, λοιπόν, κάθε άνθρωπος είναι ζωντανό ραδιόφωνο. Δέν θ’ άργήση δέ νά έπιτύχη ή έποχή κατά την όποία όλοι μας δέν θά συνεννοούμεθα πια με τη γλώσσα, αλλά με την μεταβίβασις της σκέψεως!

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΑΝΚΙ

Μόνον τό ‘ΜΠΟΥΚΕΤΟ’ αγοράζει, εις άπόλύτως ίσων τιμών, όλες τις παλαιές βιβλίες, έφημερίδας και περιοδικά, από τόν 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.λ. Πληροφορία: Γραφεία ‘Μπουκέτο’, Γερμανία Παλαιών Πιττων 5, Κήπος Γιλανθίνος, 3—9 μ. μ. καθ’ ένάστη και τή Κυριακή.



ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΛΕΙΟΔΟΤΗΣ

ΤΟΥ ΣΕΡΖ ΒΕΜΠΕΡ

ΣΗ σάλλα 13, του μεγάρου τών πλειστηριασμών, γινόταν εκείνη την ήμέρα ή έκποίησης μιας περίφημης συλλογής Ιαπωνικών χαλκογραφιών.

— 4.000 φράγκα! φώναξε ό κήρυξ.

— 4.020!

— 4.120!

— ‘Εμπρός! Ξαναφώναξε ό κήρυξ. 4.120!... ‘Ενα! Δύο! Δέν προσφέρει κανείς περισσότερα; Κατεκυρώθη για 4.120 φράγκα!..

‘Ο κήρυξ πλησίασε τόν κοντό και κομποντυμένο κύριο που είχε πλειοδοτήσει και που καθόταν στη δεύτερη σειρά των καθισμάτων, και τόν ρώτησε τόνόμα του.

‘Ο κοντός κομψός κύριος φάνηκε έλαφρά ξαφνιασμένος, μά έδωσε την ταυτότητά του.

Κ’ ή δημοπρασία εξακολούθησε. ‘Ο κήρυξ με φωνή θραχυσμένη φώναξε:

— Νούμερο δυό... Τοπίο της Σελήνης, έργο του διασήμου ‘Ιάπωνος καλλιτέχνη Χίρο-Σίνγκι. Πρώτη τιμή 800 φράγκα.

‘Υπήρχε πολύς κόσμος μέσα σ’ αυτή τη σάλλα: Γιαπωνέζοι που έλπιζαν νά ξαναφέρουν στόν τόπο τους τούς καλλιτεχνικούς θησαυρούς της πατρίδος τους, άρχαιολόγοι άπληστοι, που ζητούσαν ν’ αγοράσουν πάμφθυνα πράγματα μεγάλης άξιας, έρασιτέχνη πλούσιοι που πήγαιναν εκεί, όπως στις κούρες, για νά ικανοποιήσουν τό πάθος του παιγνιδιού τους, μεταπωληταί, κυρίες με πολυτελείς τουαλέτες, κ.λ.λ. Τό τοπίο της Σελήνης αγοράστηκε τέλος για 2.200 φράγκα από τόν ίδιο κοντό, κομποντυμένο κύριο. Τό νούμερο τρία: ‘Νέα γυναίκα στόν καθρέφτη’, έφτασε τις 7.520 φράγκα, τά όποια επρόσφερε ό ίδιος κοντός, κομποντυμένος κύριος.

Κ’ ή δέκα έπόμενες χαλκογραφίες κατακυρώθηκαν επίσης σ’ αυτόν. ‘Ολοι κυτταζόντουσαν με κατάπληξι. Πίσω απ’ τά λαρνιόν τους, έρριχναν δυσηστες και θυμωμένες ματιές σ’ αυτόν τόν άγνωστό κύριο, που τούς τά άρπαζε όλα. Οι Γιαπωνέζοι, που καθόντουσαν όλοι μαζί, είχαν άπογοητευθή. Τά μάτια τους, πιό μαζεμένα απ’ ό,τι συνήθως, άνοιγόλειναν μ’ άνησυχία. Οι πλούσιοι έρασιτέχνη δέν έκρυβαν τη λύσσα τους.

— Νούμερο 13: ‘Ηθοποιός που μακιγιάρεται μέσα στο καμρίνι του’. Πρώτη τιμή 200 φράγκα! Εφώναξε ό κήρυξ.

— 220! Έκανε τό κεφάλι του κοντού κομποντυμένου κυρίου. Γιατί δέν έκανε καν τόν κόπο ν’ άνοιξη τό στόμα του. ‘Απλούστατα, έκανε μία μικρή κίνησι του κεφαλιού από τά κάτω προς τ’ άπάνω, που οι άρμόδιοι του πλειστηριασμού την αντίλαμβανόντουσαν άμέσως και που σημαίε είκους φράγκα πάρα πάνω από την προηγουμένη τιμή.

— 300! Έκαναν οι Γιαπωνέζοι με τά δάχτυλά τους.

— 400! Έκανε ένας άρχαιολόγος με τά βλέφαρά του.

— 420! Έκανε τό κεφάλι του κοντού κυρίου.

— 500! φώναξε ένας πλούσιος έρασιτέχνης.

— 1.000! ούρλιαξε ένας παίκτης.

— 1.020! Έκανε πάλι τό κεφάλι του κοντού κυρίου.

Τελειωτικά, αυτή ή χαλκογραφία, που ήταν άλλωστε φριχτή, κατεκυρώθη έπ’ όνόματι του κοντού κυρίου για τό φανταστικό ποσόν τών 17.520 φράγκων. Καλοπληρωμένη θ’ άξίζει μόνο 500 φράγκα τό πολύ.

‘Η σάλλα 13 θούιζε από συγκίνησι. Οι πλούσιοι έρασιτέχνη αποφάσισαν νά ένωσουν τις περιουσίες τους για ν’ άπροσπάσουν από τόν κοντό, κομψό κύριο μερικέ από τις χαλκογραφίες που άπόμειναν.

‘Ετσι ή τιμές τους έφτασαν σέ ύψη δυσθεώρητα.

Πίσω από την έδρα του δικαστικού αντιπροσώπου, οι κληρονόμοι του μακαρίτη, στόν όποιο ανήκε ή συλλογή, και που είχαν όργανώσει τη δημοπρασία, δέν μπο-

ρούσαν νά κρύψουν την άπέραντη χαρά τους. ‘Όσο για τόν πραγματογνώμονα, αυτός δέν πίστευε τά μάτια του, τά μάτια του που είχαν δη τόσα και τόσα... Μά του κάκου κύταζε και ξανακύτταζε τις χαλκογραφίες. Δέν τούς έδινε άξία ούτε πεντάρας πάρα πάνω από την τιμή που έδινε.

‘Όσο για τό κοινό, κόντευε νά σκάσει από τη λύσσα του. ‘Ολοι αυτοί οι άνθρωποι που είχαν ένοχληθή χωρίς λόγο, έρριχναν στόν κοντό, κομποντυμένο κύριο ματιές που έμοιαζαν με βέλη.

Τά πάντα κατακυρώνόντουσαν έπ’ όνόματί του. Είχε πάρει έτσι έξήντα τρεις χαλκογραφίες και δέν φαινόταν διατεθειμένος ν’ άφήση νά τού ξεφύγουν οι έφτά πίνακες που άπόμειναν.

— Μά ποιός είναι ό πλειοδότης αυτός; ψιθύριζαν.

— Κανένας νεόπλουτος!.. Τί πληγή αυτοί οι νεόπλουτοι!..

‘Ολ’ αυτά φαινότουσαν ν’ αφήνουν αδιάφορο τόν ήρωα της δημοπρασίας. ‘Απαθής, έκανε πάντοτε τό τρομερό κούνημα του κεφαλιού του, πλειοδοτώντας κάθε φορά και σημειώνοντας στο τέλος μία καινούργια νίκη. Κάθε τόσο κύταζε τό ρολόι του, έπειτα την πόρτα με μία έλαφρά κίνησι άνυπομονής.

Είχε φτάσει πια ή σειρά της τελευταίας χαλκογραφίας. — 30.000 πρώτη τιμή! φώναξε ό κήρυξ επηρεασμένος από τόν άνεμο της παραφροσύνης που φυσούσε στη σάλλα.

Αυτή τη φορά, όλος ό κόσμος ήταν αποφασισμένος ν’ άποσπάση με κάθε θυσία την τελευταία χαλκογραφία από τόν έκατομμυριούχο που πετούσε τόσο άσυλλόγιστα τά λεπτά του.

‘Ολοι, ένωμένοι έναντίον του, πλειοδοτούσαν τρελλά! ‘Η χαλκογραφία έφτασε γρήγορα τις 200.000 φράγκα, κι’ έπειτα τό έκατομμύριο.

Στό 1.500.020 φράγκα, οι συλλέκται, οι άρχαιολόγοι, οι παίκται, κλαίγοντας από τη λύσσα τους άναγκάστηκαν νά έγκαταλείψουν τό παιγνίδι.

‘Ο κομψός κοντός κύριος τά είχε πάρει όλα αντί του μετρίου ποσού τών 3.225.820 φράγκων.

Τη στιγμή εκείνη, σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς την έξοδο. ‘Ενας υπάλληλος του πλειστηριασμού έτρεξε ξοπίσω του.

— Κύριε, τού είπε, εϋαρεστηθήτε νά ύπογράψετε. Θά πληρώσετε με τσέκ;

— Νά πληρώσω... τί; έκανε εκείνος με τη μεγαλύτερη κατάπληξι του κόσμου.

— Μά... τις 70 χαλκογραφίες σας...

— ‘Εγώ!.. Μά δέν άγόρασα καμιά!.. ‘Ηρθα εδώ, γιατί άπλούστατα είχα ραντεβού με κάποιο φίλο μου, ό όποιος δέν ήρθε όμως...

— Πώς!.. ‘Ισχυρίζεστε πώς δέν αγοράσατε τίποτε;... Α!... Τί λέτε!..

— Ναί!... Ναί!... Ναί!... Δέν άγόρασα τίποτε... Τώρα καταλαβαίνω περί τίνος πρόκειται!.. Γι’ αυτό μου ζητήσατε τόνόμα μου και τη διεύθυνσί μου... Ναί! Ναί! Ναί!... Παρεξηγήσατε τά κουνήματα του κεφαλιού μου: Είπν’ ένα «τίς»... ‘Ενα άπλό νευρικό «τίς»... Τό έχω έκ γεννητής... Σας παρακαλώ νά με συγχωρήσετε...

Και γελαστός, εϋγενικός, ό κομψός κοντός κύριος θήκε έξω και πήδησε σ’ ένα λεωφορείο, παραμελώντας νά μπη σ’ ένα ταξί που είχε σταματήσει, γιατί κούνησε τό κεφάλι του.

ΣΕΡΖ ΒΕΜΠΕΡ



ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

‘Ο κύριος Κ... περνώντας απέξω από τό σπίτι του φίλου του Γ. ήθέλησε ν’ άστειυτρή κι’ έγραψε με κιμωλία στην πόρτα του: ‘Γαϊδούρις’. ‘Όταν μετά λίγες ώρες τόν συνήντησε ό Γ., τού είπε:

— Με συγχωρείς, φίλε μου, που δέν ήμουν στό σπίτι μου όταν μ’ έπεσκέφθης.

— Και ποιός σου τό είπε ότι σ’ έπισκέφθηκα;

— Βρήκα τ’ όνομά σου γραμμένο στην πόρτα μου.



ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

David ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και η καταραμένη μίς Μύρστον εξακολούθησε:

— 'Η δεοποινίς Ντόρα προσπάθησε να με εξαγοράσει με φιλήματα, με χάδια και τάζοντάς μου διάφορα δώρα... Μά εγώ επέμεινα... 'Ο μικρός σκύλος είχε τρυπώσει εν τῷ μεταξὺ κάτω ἀπ' τὸν καναπέ και με μεγάλη δυσκολία κατάρθωσα να τὸν τραβήξω ἀπὸ κεῖ. Κρατοῦσε ὅμως ἀκόμη στὸ στόμα του τὸ γράμμα κ' ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ με δαγκώσει, καθὼς προσπαθοῦσα νὰ τοῦ τὸ πάρω. Τοῦ τὸ ἀπέσπασα τέλος με χίλιες δυσκολίες και, ἀφοῦ τὸ διάβασα, εἶπα στὴν δεοποινίδα Ντόρα ὅτι σίγουρα θὰ εἶχε κ' ἄλλες παρόμοιες ἐπιστολές... 'Εταί τῆς ἐπῆρα σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸ δέμα τῶν ἐπιστολῶν ποὺ βρίσκεται τώρα στὰ χέρια τοῦ Δαυὶδ Κόπερφιλντ. Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ!

Καὶ ἡ μίς Μύρστον βούλωσε τὸ στόμα τῆς.

— 'Ακούσατε τὴν μίς Μύρστον! εἶπε τότε ὁ κ. Σπένλοου, γυρίζοντας πρὸς ἐμένα. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω, κύριε Κόπερφιλντ, ἂν ἔχετε νὰ πῆτε τίποτε.

Μὰ ἐγὼ τὰ εἶχα χαμένα. 'Η ἰδέα ὅτι ἡ ἀγαπημένη μου, ὁ θησαυρός μου, εἶχε περάσει ὅλη τὴ νύχτα τῆς κλαίγοντας ἀπελπισμένα, ἡ σκέψις ὅτι ἡ μικρή μου Ντόρα εἶχε ἀναγκαστῇ νὰ ἱκετεύσῃ ταπεινά αὐτὴ τὴν γυναῖκα με τὴν πέρυνη καρδιά, ἡ ἰδέα τῆς ἀπογνώσεως στὴν ὁποία βρισκόταν ἐξ αἰτίας μου, ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἀφαιροῦσαν τὴν λίγη ἀξιοπρέπεια ποὺ εἶχα κατορθώσει νὰ διατηρήσω ἀκόμα. Καὶ γιὰ μιά-δυὸ στιγμές δὲν μπόρεσα νὰ κρύψω τὴν ταρανή μου, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλλα γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήσω νὰ φανῇ.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ πῶ, ἀπάντησα. Φταίω ἐγὼ γιὰ ὅλα. 'Η Ντόρα...

— ...Σὰς παρακαλῶ νὰ λέτε ἡ δεοποινίς Σπένλοου! με διέκοψε με στόμφο ὁ πατέρας τῆς.

— ...παρεσύρθη ἀπὸ μένα, εξακολούθησε. ἀποφεύγοντας ἔτσι ν' ἀποκαλέσω τὴν ἀγαπημένη μου με τὶς ψυχρὲς λέξεις: ἡ δεοποινίς Σπένλοου.

— Εἰστε πολὺ ἀξιόμιμπος γι' αὐτὸ, εἶπε ὁ κ. Σπένλοου, κόβοντας βόλτες μπροστὰ στὸ τζάκι. Φερθήκατε με τρόπο ἀπρεπῇ, ἀχαρακτήριστον. 'Όταν προσκαλῶ στὸ σπίτι μου ἕναν τζέντλεμαν, εἴτε δεκαεννιά χρονῶν εἶνε ὡς ἑσάς, εἴτε εἰκοσιεννιά, εἴτε ὀγδονταεννιά, τὸν δέχομαι με ὅλη μου τὴν ἐμπιστοσύνη. Τὸ νὰ καταχράται κανεὶς τὴν ἐμπιστοσύνη μου αὐτὴ, δὲν εἶνε πρᾶξις τίμια, κύριε Κόπερφιλντ!

— Ναί, ἔχετε δίκιο, κύριε, ἀπάντησα. Μὰ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ καθόλου αὐτὸ προηγουμένως. Σὰς λέω εὐκρινὰ, τίμια, κύριε Σπένλοου, ὅτι δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ καθόλου. 'Αγαπῶ τόσο τὴν δεοποινίδα κόρη σας...

— Πφ! Μὴ λέτε ἀνοησίες! με διέκοψε ὁ κ. Σπένλοου. Σὰς παρακαλῶ, κύριε Κόπερφιλντ, νὰ μὴν ξαναπῆτε μπροστὰ μου ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν κόρη μου.

— Μὰ τί δικαιολογία θὰ εἶχα γιὰ τὴν συμπεριφορὰ μου, ἂν δὲν συνέβαινε αὐτό; εἶπα ταπεινωμένος.

— 'Ο κ. Σπένλοου στάθηκε μερικὲς στιγμές σκεπτικὸς μπροστὰ στὸ τζάκι κ' εἶπειτα εἶπε:

— Σκεφτήκατε τὴν ἡλικία σας και τὴν ἡλικία τῆς κόρης μου, κύριε Κόπερφιλντ; Σκεφτήκατε τὴ θέσι τῆς κόρης μου, ποιά σχέδια ἔχω κάνει γιὰ τὸ μέλλον τῆς, τὴν περιουσία ποὺ τῆς ἀφήνω με τὴν διαθήκη μου; Σκεφτήκατε τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, κύριε;

— Φοβᾶμαι πὼς δὲν σκέφτηκα τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ἀπάντησα μ' ὅλη τὴ θλίψη και τὸν σεβασμὸ ποὺ ἔνοιωθα. Μὰ σὰς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε ὅτι σκέφτηκα τὴν δική μου κατάστασι. 'Όταν ὁμῶς σὰς μίλησα γιὰ τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ τῆς θείας μου, εἵμασθε κιόλας ἀρραβωνιασμένοι.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε Κόπερφιλντ, μὴν μοῦ μιλάτε γιὰ ἀροσάβυνες! με διέκοψε ὁ κ. Σπένλοου χτυπώντας τὰ χέρια του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ μίς Μύρστον γέλασε ξερά και περι-

φρονητικά.

— 'Όταν σὰς ἐξήγησα τὴν μεταβολὴ ποὺ ἐπῆλθε στὴν οἰκονομική μας κατάστασι, ἐξακολούθησα ἐκφράζοντας περιφραστικῶς αὐτὸ ποὺ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ ὁ κ. Σπένλοου, ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς κόρης σας και μένα, αὐτὴ ἡ μυστικὴ συνεννόησις, στὴν ὁποία δὲν ἔκανα καλὰ νὰ τὴν παρουσῶ. 'Απὸ τότε λοιπὸν ποὺ ἡ κατάστασίς μου ἄλλαξε, κατέβαλα ὅλες μου τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ τὴν βελτιώσω. Εἶμαι βέβαιος ὅτι με τὸν καιρὸ, θὰ τὸ πετύχω αὐτό... Θέλετε νὰ μοῦ παραχωρήσετε αὐτὸν τὸ καιρὸ; Εἵμασθε ἀκόμα τόσο νέοι κ' οἱ δύο!...

— 'Εχετε δίκιο, με διέκοψε ὁ κ. Σπένλοου, κουνώντας τὸ κεφάλι του και κατσοφυάζοντας. Εἴσατε κ' οἱ δύο πολὺ νέοι. 'Ολ' αὐτὰ εἶνε παιδιὰστικά πράγματα... 'Ας τοὺς δώσουμε ἕνα τέλος. Πάρτε αὐτὲς τὶς ἐπιστολές και ρίξτε τὶς στὴ φωτιά! Δώστε μου κ' ἐσεῖς τὶς ἐπιστολές τῆς κόρης μου γιὰ νὰ τὶς ρίξω κ' ἐγὼ στὴ φωτιά... Καὶ μοιᾶντι ἡ σχέσεις μας στὸ μέλλον θὰ περιοριστοῦν σ' ἕνα ἐντελὲς τυπικὸ χαρακτήρα, ὅς συμφωνήσουμε ὅτι δὲν θὰ ξαναμιλήσουμε πειὰ γιὰ τὸ παρελθόν... 'Ελάτε, κύριε Κόπερφιλντ, εἰστε ἐξυμνος νέος... Πρέπει νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ σὰς λέω...

— 'Οχι, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κάνω αὐτό... Λυπόμουν πολὺ, μὰ ὁ ἔρωσ μου ἦταν πάνω ἀπ' ὅλα. 'Αγαποῦσα τὴ Ντόρα τρελλὰ κ' ἡ Ντόρα μ' ἀγαποῦσε. Κ' ἀπάνω σ' αὐτὸ βασιζόμενος μόνο, ἔδωσα τὴν ἀπάντησί μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν δειχτήκα και πολὺ γελοῖος.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Κόπερφιλντ, εἶπε τότε ὁ κ. Σπένλοου. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ μένει εἶνε νὰ ἐξασκήσω ὅλη τὴν ἐπιρροή μου στὴν κόρη μου. 'Αρνείστε νὰ πάρете τὶς ἐπιστολές σας, δὲν εἰν' ἔτσι;

— Πραγματικὰ, εἶχα ἀποθέσει τὸ δέμα τῶν ἐπιστολῶν ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Ναί, ἀρνοῦμαι! ἀπάντησα σταθερά.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ κ. Σπένλοου.

Μιά βαθειὰ σιωπὴ ἐπακολούθησε ἔπειτ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια. Δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω. Στὸ τέλος διευθύνθηκα πρὸς τὴν πόρτα, ὅταν ὁ κ. Σπένλοου με σταμάτησε λέγοντας:

— Ξέρετε βέβαια, κύριε Κόπερφιλντ, ὅτι δὲν εἶμαι φτωχὸς κ' ὅτι ἡ κόρη μου εἶνε τὸ πιὸ ἀγαπημένο μου πλάσμα στὸν κόσμον και ἡ μοναδική μου κληρονόμος.

Βιάστηκα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἐκφράζοντας τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀσφαλῶς δὲν ὑπέθετε πὼς ὅτι εἶχα κάνει τὸ ἔκανα ἀπὸ συμφέρον.

— Δὲν τὸ σκέφτηκα καθόλου αὐτό, ἀπάντησε ὁ κ. Σπένλοου. Θὰ ἦταν καλύτερα τόσο γιὰ σὰς, ὅσο και γιὰ μένα νὰ εἴσατε περισσότερο συμφεροντολόγος... Νὰ εἴσατε δηλαδὴ πιὸ συνετὸς και νὰ μὴν παρασύρεστε τόσο εὐκόλως ἀπὸ τοὺς νεανικοὺς σας ἐνθουσιασμούς... 'Ηθελα λοιπὸν νὰ πῶ ὅτι δὲν θὰ ἀφήσω νὰ ἐκμηδενιστοῦν ἡ φροντίδες ποὺ ἔλαβα γιὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης μου ἀπὸ μιά νεανικὴ τρελλὰ. Θὰ προστατεύσω τὸ παιδί μου ἀπὸ τὶς συνέπειες ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη γι' αὐτὸ ἕνας ἀσυλλόγιστος γάμος...

Ἐπῆρχε μέσα στὴ στάσι του, καθὼς μοῦ μιλοῦσε, μιά γαλήνη, μιά ἐπισιμότης ποὺ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι... Θὰ ἤθελα μάλιστα πολὺ νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσω...

Μὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω; Μποροῦσα νὰ θυσιάσω τὴ Ντόρα και τὴν ἴδια μου τὴν καρδιά;

Κ' ὅταν σὲ λίγο ὁ κ. Σπένλοου μοῦ εἶπε ὅτι μοῦ ἔδινε ὀχτὼ ἡμερῶν προθεσμίαν γιὰ νὰ σκεφτῶ και γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἤξερα ὅτι τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα δὲν θὰ μετέβαλλε κατὰ τίποτε τὰ αἰσθηματά μου.

— 'Εξ ἄλλου, μπορεῖτε νὰ συμβουλευθεῖτε τὴ θεία σας μίς Τρότγουντ ἢ ἕν' ἄλλο ὁποιοδήποτε πρόσωπο ποὺ νὰ ἔχη πείρα τῆς ζωῆς, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Σπένλοου. 'Εχεις ὀχτὼ ἡμερῶν προθεσμία...

Προσπάθησα νὰ πάρω μιά στάσι ποὺ νὰ ἐξέφραζε συγχρόνως τὴν συντριβὴ μου, τὴν ἀπελπίσιν μου και τὴν ἀκλόνητὴ πίστι μου στὸν ἔρωτά μου και βγήκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Όταν ξαναγύρισα στὸ γραφεῖο, κάθησα μπρὸς στὸ τραπέζι μου, στὴν ἡσυχὴ γωνία μου, με τὸ κεφάλι μου χωμένο μέσα στὰ χέρια μου και ἄρχισα νὰ σκέφτωμαι τὸν ἀπρόοπτο σεισμὸ ποὺ εἶχε ἀναστατώσει τὴ ζωὴ μου.

Μέσα στὴν πίκρα τῆς ψυχῆς μου, καταριόμουν τὸν Ζίπ και βασανίζόμουνα τόσο ἐξ αἰτίας τῆς Ντόρας, ὥστε ἀναρωτιέμαι ἀκόμα πὼς δὲν ἄρπαξα τὸ καπέλλο μου γιὰ νὰ τρέξω σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ σπίτι τῆς.

Ἡ σκέψις ὅτι μποροῦσαν νὰ τὴν βασανίζουν, ὅτι τὴν ἔκαναν νὰ κλαίῃ κ' ὅτι δὲν ἦμουν κοντά τῆς νὰ τὴν παρηγορήσω, με τυραννοῦσε σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε στὸ τέλος ἔγραψα στὸν κ. Σπένλοου μιά τρελλὴ ἐπιστολὴ ἐξορκίζοντάς τον νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ ξεσπάσῃ στὴν κόρη του ἡ ὀργὴ του γιὰ τὴν συμπεριφορὰ μου...

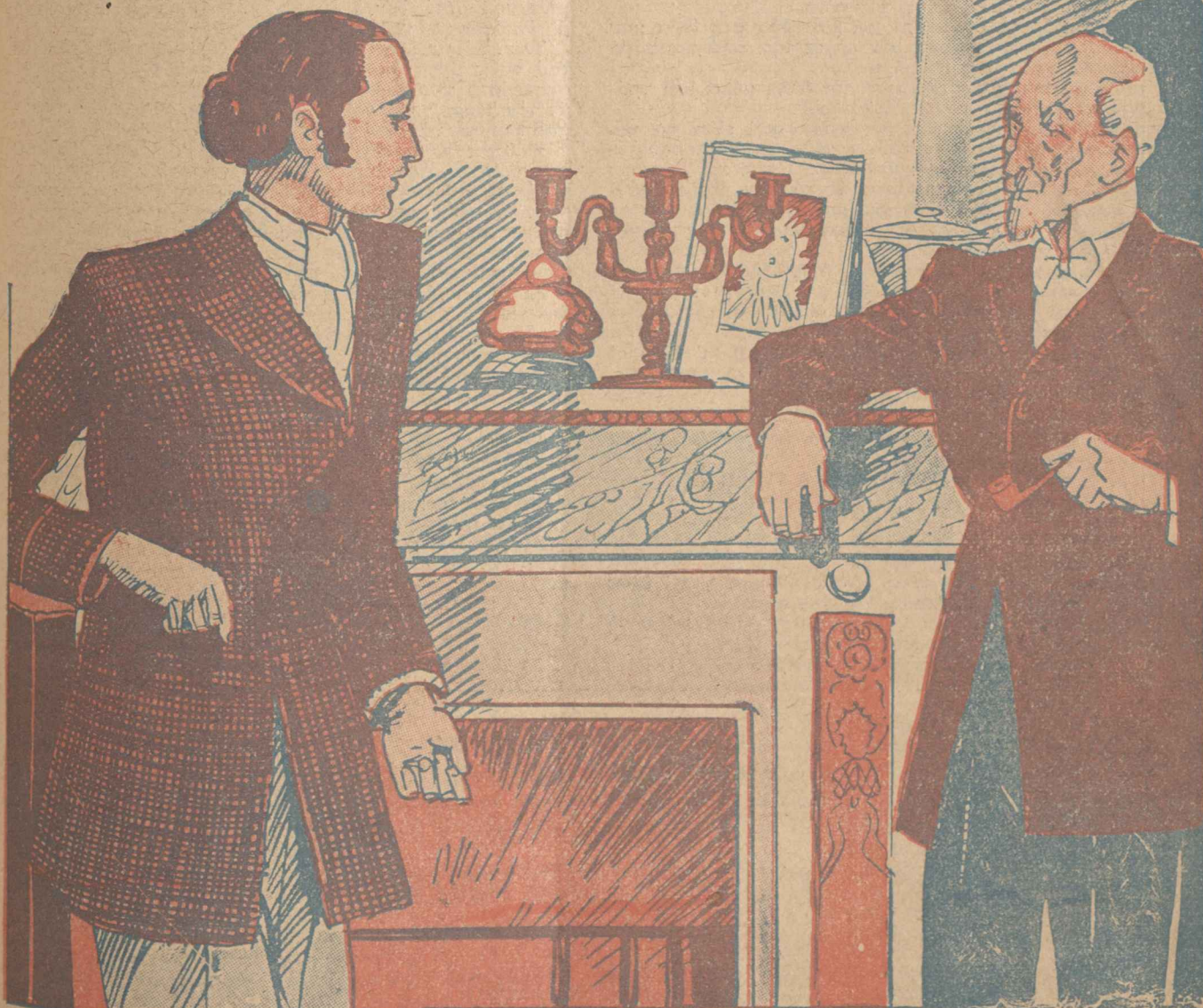
Ἐκλείσα αὐτὸ τὸ γράμμα και τὸ ἔβαλα ἀπάνω στὸ γραφεῖο του, πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του.

Όταν ξαναγύρισε ὁ κ. Σπένλοου, τὸν

εἶδα ἀπὸ τὴ μισάνοιχτὴ πόρτα νὰ παίρνῃ τὸ γράμμα μου και νὰ τὸ διαβάσῃ. Δὲν ἔκανε καθόλου λόγο γι' αὐτὸ ὅλη τὴν ἡμέρα. Μὰ τὸ βράδυ με κάλεσε και μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀνησυχῶ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης του. Τῆς εἶχε πῆ μόνο πὼς αὐτὸ τὸ μικρὸ πάθος τῆς ἦταν γελοῖο κ' οὔτε σκόπευε νὰ τῆς ξαναμιλήσῃ σχετικῶς. Οὔτε τὴν εἶχε μαλλώσει, οὔτε και τῆς εἶχε φωνάζει. 'Εθεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του σὰν ἕνα πατέρα πολὺ ἐπιεικῇ—ὅπως και ἦταν πραγματικὰ— και με παρακάλεσε νὰ μὴ ἐνδι-αφερθῶ πειὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— 'Αν δείτετε μιά ἀνόητὴ ἐπιμονή, κύριε Κόπερφιλντ, ἐπρόσθεσε, θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ στείλω τὴν κόρη μου γιὰ ἕνα διάστημα στὴ Γαλλία. Μὰ ἔχω τὴν καλύτερη ἰδέαν γιὰ σὰς κ' ἐλπίζω ὅτι ἀπὸ δῶ και πέρα θὰ φρονιμεύετε... 'Ο,τι ζητᾶω, κύριε Κόπερφιλντ, εἶνε νὰ ξεχαστῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καὶ προπάντων νὰ τὴν ξεχάσετε σεῖς!

Νὰ τὴν ξεχάσω! 'Ανέφερα με πίκρα αὐτὴ τὴν σύστασι στὴν ἐπιστολὴ ποὺ ἔγραψα ἀμέσως κατόπιν στὴν δεοποινίδα Μίλλς. «Αὐτὸ ποὺ θέλουν νὰ κάνω—τῆς ἔγραψα σὲ τόνον πικροῦ σαρκασμοῦ— εἶνε νὰ ξεχάσω τὴ Ντόρα. Αὐτὸ μὲν ἄχα μοῦ ζητοῦν... Μικρὸ πρᾶγμα, δὲν εἰν' ἔτσι!»



— 'Ο,τι ζητᾶω, κύριε Κόπερφιλντ, εἶνε νὰ ξεχαστῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία!

Στην επιστολή μου αυτή εξώρκιζα την δεσποινίδα Μίλλς να με δεχτεί το ίδιο βράδυ, προσθέτοντας ότι αυτή μονάχα θα μπορούσε να ξαναδώσει την Ισορροπία του στο μυαλό μου που είχε σαλέψει.

Καθώς νύχτωνε διευδυνήθηκα προς το δρόμο, όπου κατοικούσε η δεσποινίς Μίλλς κι' άρχισα να κόθω βόλτες απ' έξω ως τη στιγμή που η υπηρέτριά της ήρθε και με πήρε για να με μπάση κρυφά στην κουζίνα, γιατί ο πατέρας της ήταν εκεί.

Τό τί της είπα όταν την αντίκρυσσά ούτε κι' εγώ δεν ξέρω. Πάντως, η δεσποινίς Μίλλς με πληροφόρησε ότι είχε λάθει ένα σημείωμα της Ντόρας, η οποία της έγραφε:

«Σε Ικετεύω, Τζούλια. Έλα να με δεις! Έλα! Έλα!»

Μα η δεσποινίς Μίλλς, έχοντας λόγους να πιστεύη ότι δεν θα την έδωσαν με καλό μάτι στο σπίτι του κ. Σπένλου, δεν της είχε απαντήσει ακόμα.

Η μίς Μίλλς έκλαψε κι' αυτή μαζί μου και μου είπε ότι μια βραδιά άδυσος είχε ανοίξει τώρα ανάμεσα από τη Ντόρα κι' από μένα. Μα το ούράνιο τόξο της αγάπης θα μου επέτρεπε να την διασχίσω. Η αγάπη, επρόσθεσε, μάς κάνει να υποφέρουμε σ' αυτό τον σκληρό κόσμο. Έτσι γίνονται πάντοτε κι' έτσι θα γίνεται μέχρι συντελείας των αιώνων...

Τα λόγια της βέβαια αυτά δεν ήταν καθόλου ένθαρρυντικά, μα η δεσποινίς Μίλλς δεν ήθελε να μ' ένθαρρύνει με ψεύτικες ελπίδες. Έτσι όμως κατώρθωσε να με κάνει πιο θλιμμένον απ' ό,τι ήμουν πρωτύτερα.

Αποφασίσαμε τέλος να πάη να δει τη Ντόρα την άλλη μέρα το πρωί και να βρή τον τρόπο, με βλεμματικά ή με λόγια, να την διαβεβαιώση για την αφοσίωσή μου και την απόγνωση μου.

Εφύγα έκμηδενισμένος από τον πόνο.

Όταν ξαναγύρισα στο σπίτι, τα είπα όλα στη θεία μου και, παρ' όλα τα παρηγορητικά λόγια της, πλάγιασα με την άπελπισία μέσα στην ψυχή μου.

Με την ίδια άπελπισία ξύπνησα την άλλη μέρα και τράθηξα για τα γραφεία του κ. Σπένλου.

Ξαφνιάστηκα όμως όταν έφτασα εκεί και είδα τα παράθυρα των γραφείων κλειστά και τους περισσότερους υπαλλήλους να κουβεντιάζουν μπρός στην πόρτα.

Έτάχυνα το βήμα μου, έφτασα κοντά τους, τους προσπέρασα και μπήκα μέσα από την μισάνοιχτη πόρτα.

Μερικοί από τους γραφείς βρισκόντουσαν στις θέσεις τους, μα κανένας δεν εργαζόταν.

Ο Τίφφου, ο πιο γέρος από τους υπαλλήλους, μόλις με είδε να μπαίνω μέσα, μου είπε με ύφος θλιμμένο:

— Τί τρομερό δυστύχημα, κύριε Κόπερφιλντ.

— Τί; φώναξα ξαφνιασμένος. Τί συμβαίνει;

— Δεν το ξέρετε λοιπόν; φώναξαν ο Τίφφου κι' όλοι οι άλλοι.

Και μαζεύτηκαν όλοι γύρω μου.

— Όχι απάντησα.

Και τους κύτταξα όλους στη σειρά προσπαθώντας να διαβάσω μέσα στο βλέμμα τους.

— Ο κ. Σπένλου... άρχισε να λέει ο Τίφφου.

— Τί του συνέβη λοιπόν;

— Πέθανε!

Είχα την εντύπωση τη στιγμή εκείνη πως το γραφείο άρχισε να στριφογυρίζει γύρω μου...

Φαίνεται πως μου ήρθε κάτι σαν λιποθυμία, γιατί ένας από τους γραφείς έτρεξε και με συγκράτησε.

Μ' έβαλαν να καθίσω σε μία καρέκλα, μου έβουσαν τη γαββάτα μου και μου έφεραν ένα ποτήρι νερό.

Δεν ξέρω πόση ώρα βάστηξαν όλ' αυτά...

Όταν συνήλθα, ξαναείπα:

— Πέθανε ο κ. Σπένλου;

— Ναι, είχε φάει έξω χθές το βράδυ και ξαναγύρισε μόνος του με το αμάξι του, όπως έκανε συνή...

— Και τότε;

— Τό αμάξι ξαναγύρισε χωρίς αυτόν στο σπίτι του... Τ' άλογα στάθηκαν μόνα τους στην πόρτα των σταύλων. Ένας υπηρέτης ξαφνιασμένος βγήκε έξω μ' ένα φανάρι... Δεν υπήρχε κανείς μέσα στο αμάξι!

— Τάλογα είχαν αφηνιάσει;

— Δεν ήταν καθόλου ιδρωμένα και δεν φαινόταν ξαναμμένα.

*Ήσαν σαν να είχαν κάνει έναν

συνηθισμένο δρόμο... Όλόκληρο το σπίτι άναστατώθηκε και τρεις υπηρέτες ξεκίνησαν άμέσως ψάχνοντας το δρόμο. Βρήκαν τέλος τον κ. Σπένλου σε άποστα ενός μιλίου απ' το σπίτι του... Κοίτονταν ξαπλωμένος ο μισός στο δρόμο κι' ο μισός στη χλόη... Τί του συνέβη τότε; Τού ήρθε συγκοπή κι' έπεσε απ' τ' αμάξι... Η κατέθηκε μόνος του νοιώθοντας τον έαυτό του άδιαθετο; Κανένας δεν το ξέρε αυτό... Άγνοούν ακόμα αν ήταν νεκρός όταν τον βρήκαν... Τό μόνο βέβαιο είναι ότι δεν είχε τις αισθήσεις του. Ένας γιατρός προσεκήλθη βιαστικά, μα τό μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να πιστοποιήση τον θάνατό του...

Μου είναι άδύνατον να περιγράψω την ψυχική μου κατάσταση, μόλις έμαθα αυτή την είδηση. Μου είναι άδύνατον να περιγράψω την εντύπωση που μου έκανε ένα γεγονός τόσο κεραυνόβολο, του όποιου όθμα ακριβώς ήταν ο άνθρωπος με τον όποιο είχα έρθει σε σοβαρή διάσταση την ίδια μέρα του θανάτου του.

Μέσ' στην άναστατάσει που βρισκόμουν τράθηξα για τό σπίτι του φτωχού κυρίου Σπένλου. Έμαθα από έναν υπηρέτη ότι η δεσποινίς Μίλλς ήταν εκεί και της έγραφα άμέσως μία επιστολή. Της έγραψα σ' αυτήν ότι είχα λυπηθί πολύ για τό θάνατο του κ. Σπένλου και την παρακαλούσα να πη στη Ντόρα, αν ήταν σε κατάστασι να την ακούση, ότι ο κ. Σπένλου μου είχε μιλήσει λίγες ώρες πρό του θανάτου του μ' άπέραντη αγάπη και καλωσύνη γι' αυτό.

Η δεσποινίς Μίλλς έστειλε την άλλη μέρα την απάντησή της, στην όποια μου έγραφε πως η Ντόρα ήταν συντετριμμένη και πως όταν την έρώτησε αν ήθελε να μου στείλη τους στοργικούς χαιρετισμούς της, έδειχνε άρχισε να στενάζει και να λέει: «Ω! φτωχέ μου μπαμπά! Φτωχέ μου μπαμπά!» Μα δεν της είχε πη όχι κι' αυτό τό γεγονός μ' ένέθαρρυνε πολύ.

Ο κ. Ζόρκινς, ό όποιος δεν τό είχε κουνήσει από τό σπίτι του συνεταίρου του μετά τον θάνατό του, ξαναπαρουσιάστηκε στο γραφείο έπειτα από μερικές ημέρες. Κλείστηκε με τον Τίφφου για μία στιγμή, έπειτα άνοιξε την πόρτα και μου έγεννε να μπώ μέσα.

— Κύριε Κόπερφιλντ, μου είπε ο κ. Ζόρκινς, θα έρευνήσουμε, ό κ. Τίφφου κι' εγώ, τό γραφείο, τά συρτάρια και τ' άλλα έπιπλα που άνηκαν στον μακαρίτη για να σφραγίσουμε τά προσωπικά του έγγραφα και για ν' αναζητήσουμε την διαθήκη του, της όποιας κανένα ίχνος δεν βρήκαμε πούθενά. Θα σάς θέλαμε να παρασταθίτε και σεις ως μάρτυς σ' αυτή την εργασία, αν είχατε την καλωσύνη.

Αυτό μ' εύχαρίστησε έξαιρετικά, γιατί έπιθυμούσα μ' άγωνία να μάθω σε ποιόν ό μακαρίτης άνέθετε την κηδεμονία της Ντόρας, πράγμα που χωρίς άλλο θα τό έγραφε στην διαθήκη του.

Η έρευνες άρχισαν άμέσως. Ο κ. Ζόρκινς άνοιξε τά συρτάρια και τά γραφεία κι' έμεις βγάξαμε από μέσα τά χαρτιά. Τά υπηρεσιακά χαρτιά έμπαιναν από τη μία μεριά και τά προσωπικά από την άλλη. Είμαστε όλο έπισπώθητα, κι' όταν βρήκαμε καμμία σφραγίδα, καμμία θήκη, κανένα κοντυλοφόρο, κανένα δαχτυλίδι ή κανένα άλλο κομψοτέχνημα πού μάς θύμιζε ιδιαίτερος τον μακαρίτη, άρχίζαμε να μιλάμε πολύ σιγά.

Είχαμε κάνει κ' είχαμε σφραγίσει πολλά πακέττα κι' έξακολουθούσαμε να ψάχνουμε μέσα στις σκόνες, όταν ό κ. Ζόρκινς μάς είπε:

— Αρχίζω να πιστεύω ότι ό κ. Σπένλου δεν είχε κάνει διαθήκη.

— Συγγνώμην, είπα τότε, εγώ ξέρω πως είχε κάνει.

Στάθηκαν άμέσως κ' όι δυό και με κύτταξαν.

— Ακριβώς την ημέρα που τον είδα για τελευταία φορά, την παραμονή του θανάτου του, έξακολουθούσα, μου είπε πως είχε κάνει διαθήκη και πως είχε κανονίσει τις υποθέσεις του από καιρό.

Ο κ. Ζόρκινς και ό γέρο Τίφφου κούνησαν κ' όι δυό τό κεφάλι τους.

— Δεν είναι καλό σημάδι αυτό!

— Καθόλου καλό σημάδι! πρόσθεσε κι' ό Τίφφου.

— Ασφαλώς, άρχισα να λέω, δεν φαντάζομαι ν' αμφιβάλλετε πώς...

— Καλέ μου κύριε Κόπερφιλντ, είπα κλείνοντας τά μάτια του και

κουνώντας τό κεφάλι του, αν είσαστε έδώ όσα χρόνια έχω έγώ, θα ξέρατε ότι ως προς αυτό τό ζήτημα όι άνθρωποι δείχνουν την μεγαλύτερη άσυνέπεια κι' ότι δεν πρέπει να πιστεύει κανείς στα λόγια τους.

— Μα μωό τό είπα και μωό τό τόνισα! επέμενα εγώ.

— Αυτό, κατά τη γνώμη μου, κανονίζει τό ζήτημα, είπα ό Τίφφου. Ασφαλώς δεν υπάρχει διαθήκη.

«Όσο άλλόκοτο κι' αν μωό φάνηκε αυτό, ήταν ακριβές: δεν υπήρχε διαθήκη. Ο κ. Σπένλου ούτε είχε σκεφτή να την γράψω καν, όπως μπορέσαμε να εξακριβώσουμε από την εξέταση των χαρτιών του, όπου δεν βρήκαμε ούτε την παραμικρή σχετική σημείωσι ή ένδειξι.

Αυτό που με άξφνιασε περισσότερο, ήταν ή άταξία στην όποια βρισκόντουσαν τά χαρτιά του. Με μεγάλη δυσκολία, όπως μου είπαν, κατάρθωσαν να ξεχωρίσουν τους πληρωμένους λογαριασμούς από τους ανεξόφλητους και να εξακριβώσουν πόσα χρήματα είχε τη στιγμή του θανάτου του. Σχημάτισαν μάλιστα την εντύπωση πως κι' ό ίδιος, από χρόνια, δεν είχε καθαρή ιδέα γι' αυτό τό ζήτημα. Σιγά-σιγά, ανακάλυψαν ότι για να συναγωνίζεσαι σε πλούτο και σε κομψότητα τους συναδέλφους του, έώδεσε περισσότερα απ' όσα εισέπραττε από τη δουλειά του. Έτσι, για να πληρώσουν τά χρέη του, πούλησαν τά έπιπλα του, υπενόκησαν τό σπίτι του τό Νόργουοντ κι' ό Τίφφου μωό είπα, χωρίς να ξέρη πόσο ένδιαφερόμουν, ότι, άμα εξακαθάρίζαν όι λογαριασμοί, δεν θα έμεναν ούτε χίλιες λίρες κληρονομία για την κόρη του μακαρίτου Σπένλου.

Αυτά έγιναν έξη περίπου βδομάδες μετά τον θάνατό του. Σ' όλον αυτό τό καιρό διατελούσα σ' ένα συνεχές μαρτύριο και όταν ή δεσποινίς Μίλλς μωό έλεγε ότι ή μικρούλα μου και δυστυχισμένη Ντόρα, όσάκις της μιλούσε για μένα, της άπαντούσε στερεότυπα με τις φράσεις: «Ω! ό φτωχός μου μπαμπάς! Ο άγαπημένος μου μπαμπάς!», σκεφτόμουν ότι θα έκανα καλά να δώσω κι' εγώ ένα τέλος στις ημέρες μου.

Είχα μάθει ότι ή Ντόρα δεν είχε άλλους συγγενείς, έκ' τός από δυό ανύπαντρες άδελφές του πατέρα της, πού κατοικούσαν στο Πούννεϋ και πού, από χρόνια, είχαν με τον άδελφό τους πολύ άραιές σχέσεις. Κάποια ψυχρότης έπικρατούσε μεταξύ τους γιατί όταν γεννήθηκε ή Ντόρα, ό κ. Σπένλου είχε προσκαλέσει τις άδελφές του άπλως σέ τσάι και όχι σέ γεύμα, όπως είχαν αυτές την άξιωση. Από τότε δε ζούσαν χωρίς πολλές σχέσεις με τον άδελφό τους.

Ότόσο, μετά τον θάνατό του, ή δυό αυτές γεροντοκόρες ξαναπαρουσιάστηκαν και πρότειναν στην Ντόρα να την πάρουν να ζήσιν μαζί τους. Η Ντόρα ρίχτηκε τότε στην άγκαλιά τους και φώναξε:

— Ω! ναί θείες μου! Πάρτε με, πάρτε με μαζί σας στο Πούννεϋ μαζί με τη Τζούλια Μίλλς και τον Ζίπ.

Κι' αυτό γίνηκε λίγες ημέρες μετά την κηδεία.

Πώς έβρισκα τον καιρό να πηγαίνω στο Πούννεϋ, ούτε κι' εγώ δεν ξέρω. Μα τό γεγονός είναι ότι τά κανόνισα έτσι ώστε να περιπλανιέμαι άρκετά συχνά σ' αυτή την συνοικία. Η δεσποινίς Μίλλς, ή όποια έμενε κοντά στη Ντόρα, κρατούσε ένα ήμερολόγιο της ζωής κοντά της κι' έρχόταν και με συναντούσε στον περίπατό μου για να μωό τό διαβάση ή για να μωό τό έμπιστευθί αν δεν είχε καιρό να μωό τό διαβάση. Τί θησαυρό άντιπροσώπευαν για μένα ή σελίδες τό ήμερολογίου αυτού, των όποιων ίδου ένα δείγμα:

«Δευτέρα.— Η άγαπημένη μου Ντ, είναι πολύ ταραγμένη. Έχει ήμικρανία και κλαίει. (Τά δάκρυα είναι ή θροσιά της καρδιάς).»

«Τρίτη.— Η Ντ. άδύνατη και ταραγμένη. Ωραία μέσα στη χλωμό της. (Τό ίδιο συμβαίνει και με τη σελήνη). Τό άπόγευμα, ή Ντ., ό Ζίπ κι' εγώ, πήγαμε περίπατο με τό αμάξι. Ο Ζίπ, θλέποντας μία κομική κυρία, άρχισε να γαυγίζει, πράγμα πού έκανε την Ντ. να χαμογελάσει.

«Τετάρτη.— Η Ντ. έχει ξανακάνει λίγο κλάυ. Της τραγουδήσα τη μελωδία «Η θρασύνης καμπάνα».

«Πέμπτη.— Αποτέλεσμα άντίθετο απ' αυτό πού περίμενα. Η Ντ. άναστατώθηκε απ' τη συγκίνησή της. Την έβρηκα λίγο άργότερα να κλαίη μέσα στην κάμαρή της. Της άπήγγειλα σίχους, στούς όποιους παρέβατα τό δάκρυά της με τό δάκρυα μιάς νεαρής έλάφου. Αποτέλεσμα μήςδεν.

«Έκτη.— Ντόρα, πραγματικά κλάυ.

«Έβδομη.— Έν' άνάσφρο τριανταφυλλένιο γράμμα ξαναγυρίζει στα μάγουλά της. Άποκαίξω να της μιλήσω για τον Δαυίδ Κ. Τό έκανα με τρόπο στον περίπατο. Η Ντ. άναλόθηκε σέ δάκρυα. «Ω άγαπημέ-

νη, άγαπημένη Τζούλια! φώναξε. Ήμουν μία κακή κι' άνυπάκουη κόρη...»

Την γαλήνεψα, τη μάλλωσα χαδιάρικα. Της είπα πως ό Δ. Κ. θα πέθαινε από την άπελπισία του. Η Ντ. άναλόθηκε πάλι σέ δάκρυα: «Ω! τί να κάνω; Τί να κάνω; φώναξε. Πάρε με από δω!...» Μεγάλη ταραχή.

Η Ντόρα λιποθύμησε. Της έφερα ένα ποτήρι νερό από ένα καφενείο.

«Παρασκευή.— Ήμέρα συγκινήσεων. Ένας άνθρωπος, κρατώντας ένα σακί, μπήκε στην κουζίνα κ' είπα στη μαγειρίσα: «Ήρθα να πάρω τά καζάνια για γάινωμα, όπως μωό είπα ή κυρία». Η μαγειρίσα τού άπάντησε: «Δέν έχω καμμία τέτοια διαταγή». Ο άγνωστος επέμεινε κ' ή μαγειρίσα άνέθηκε έπάνω για να ζητήση πληροφορίες, άφήνοντας τον μόνο με τον Ζίπ. Όταν ξαναγύρισε, ό άγνωστος είχε ξεφρασιτή μαζί με τό σκύλο. Η Ντ. κόνεψε να τρελλαθί από την άπελπισία της. Εισοποήθηκε ή Άστυνομία. Χαρακτηριστικά τού άγνώστου, ιδιαίτερα σημάδια: μόνη σιμή, πόδια στραβά. Έρευνες προς όλες τις διευθύνσεις. Πουθενά ό Ζίπ. Η Ντ. κλαίει άπαρηγόρητη. Κατά τό έρώδυ, παρουσιάστηκε ένας νέος άγνωστος πού ζήτησε μία γκινέα, γιατί έβρηκε, όπως είπα, τό σκύλο. Αρνήθηκε έπίμονα να έξηγηθί καθαρά. Η Ντ. έώδεσε την γκινέα.

«Ό άγνωστος πήρε τη μαγειρίσα σ' ένα μικρό σπίτι, όπου ό Ζίπ ήταν έμεινός στο πούδι ενός τραπέζιου. Όταν ή μαγειρίσα τόν ξανάφερε μαζί της, ή Ντ. άρχισε να πηδά γεμάτη χαρά, όλόγυρα του. Παίρνοντας θάρρος από τη χαρά της, της άνέφερα τό όνομα τού Δ. Κ. την ώρα πού άνεβαίναμε να κοιμηθούμε. Η Ντ. άρχισε πάλι να κλαίη, φωνάζοντας: «Ω! όχι, σέ παρακαλώ! Είπε τόσο κακό να σκέφτωμαι άλλο πράγμα από τον φτωχό μου μπαμπά!» Με φίλησε κι' άποκοιμήθηκε κλαίγοντας.

«Ό άγνωστος πήρε τη μαγειρίσα σ' ένα μικρό σπίτι, όπου ό Ζίπ ήταν έμεινός στο πούδι ενός τραπέζιου. Όταν ή μαγειρίσα τόν ξανάφερε μαζί της, ή Ντ. άρχισε να πηδά γεμάτη χαρά, όλόγυρα του. Παίρνοντας θάρρος από τη χαρά της, της άνέφερα τό όνομα τού Δ. Κ. την ώρα πού άνεβαίναμε να κοιμηθούμε. Η Ντ. άρχισε πάλι να κλαίη, φωνάζοντας: «Ω! όχι, σέ παρακαλώ! Είπε τόσο κακό να σκέφτωμαι άλλο πράγμα από τον φτωχό μου μπαμπά!» Με φίλησε κι' άποκοιμήθηκε κλαίγοντας.

«Ό άγνωστος πήρε τη μαγειρίσα σ' ένα μικρό σπίτι, όπου ό Ζίπ ήταν έμεινός στο πούδι ενός τραπέζιου. Όταν ή μαγειρίσα τόν ξανάφερε μαζί της, ή Ντ. άρχισε να πηδά γεμάτη χαρά, όλόγυρα του. Παίρνοντας θάρρος από τη χαρά της, της άνέφερα τό όνομα τού Δ. Κ. την ώρα πού άνεβαίναμε να κοιμηθούμε. Η Ντ. άρχισε πάλι να κλαίη, φωνάζοντας: «Ω! όχι, σέ παρακαλώ! Είπε τόσο κακό να σκέφτωμαι άλλο πράγμα από τον φτωχό μου μπαμπά!» Με φίλησε κι' άποκοιμήθηκε κλαίγοντας.

Η δεσποινίς Μίλλς και τό «Ήμερολόγιο» της ήσαν πραγματικά ή μοναδική μου παρηγοριά κατά την περίοδο αυτή της ζωής μου. Τό να θλέπω την δεσποινίδα Μίλλς, ή όποια είχε δει πρό όλίγου τη Ντόρα, ήταν τό μόνο κουράγιο πού μου άπόμεινε. Μωό φαινόταν πως είχα ζήσει σ' ένα χάρτινο πύργο, ό όποιος είχε καταρρεύσει, άφήνοντάς με με τη δεσποινίδα Μίλλς ανάμεσα στά έρείπια, κι' ότι ένας σκληρός μάγος είχε κλείσει τό είδωλο της καρδιάς μου μέσα σ' ένα μαγικό κύκλο, όπου μόνο τά φτερά τού Χρόνου, τά όποια νικούν όλα τά έμπόδια, θα μπορούσαν να με κάνουν να μπώ μέσα.

VIII

Η θεία μου, άνησυχώντας, όπως φαίνεται σοδάρ, από την παρατεινόμενη καταπόνησή μου, προσποίηθηκε ότι θα ήθελε πολύ να πάω στο Ντουόρ για να δω τί γινόταν στη θίλλα της (ή όποια ήταν τώρα νοικιασμένη) και να κλείσω με τό έννοικιαστή ένα συμβόλαιο πιο μακροχρόνιο. Η Ζαν-νέττα, ή υπηρέτριά της, είχε περάσει τώρα στην υπηρεσία του δόκτορος Στρούγκ, όπου την έβλεπα κάθε μέρα.

Αν και μωό στοίχιζε ν' αφήσω τη δεσποινίδα Μίλλς, έπείσα εύχαρίστως στην παγίδα πού μωό είχε στήσει ή θεία μου, γιατί γυρίζοντας από τό Ντουόρ, θα μπορούσα να πάω στο Καντέρμπουρυ και να περάσω μερικές γαλήνιες ώρες με τη συντροφία της Άγνης.

Στό Ντουόρ, έβρηκα τη θίλλα σέ πολύ καλή κατάσταση και άντελήφθη ότι θα μπορούσα να κάνω την καρδιά της θείας μου ν' αναγαλλιάση, πληροφορώντας την ότι ό έννοικιαστής της είχε κληρονομήσει τό μίσος της για τους γαϊδάρους κι' ότι έκανε άδυσώπητο και διαρκή πόλεμο ένάντιον των όπομονετικών αυτών τετραπόδων. Αφού κανόνισα τη μικρή ύπόθεσι για την όποια είχα πάει, πέρασα τη νύχτα μου εκεί και την άλλη μέρα, τό πρωί, ξεκίνησα πεζός για τό Καντέρμπουρυ.

Ο χειμώνας είχε ξαναγύρισει, ό καιρός ήταν κρύος κι' ό άέρας διαπερατικός τόσο, πού τονώνοντας τά νεύρα μου, ξανάφερε λίγη έλπίδα στην καρδιά μου.

Όταν έφτασα στο Καντέρμπουρυ, άρχισα να πλανιέμαι στους παλινούς δρόμους του με μία γαλήνια χαρά πού μωό καθυσόχασε τό πνεύμα και την καρδιά. Ξανάβλεπα τις ίδιες έπιγραφές, τά ίδια όνόματα πάνω απ' τά μαγαζιά και, μέσα

σ' αυτά τά ίδια πρόσωπα. Τά μαθητικά μου χρόνια πού τά είχα περάσει εκεί, μωό φαινόταν τόσο μακρινά, ώστε ξαφνιζόμουν βρίσκοντάς τα όλα τόσο λίγο αλλαγμένα. Μα στό τέλος σκέφτηκα ότι εγώ ό ίδιος είχα αλλάξει πολύ λίγο.

Έφτασα στο σπίτι τού κ. Γουίλφιλντ και φαντάζεστε ποιά ήταν ή καταπληξίς μου, όταν τό μικρό δωμάτιο τού Ισογείου όπου ό Ούρια Χήπ συνήθιζε να εργάζεται άλλοτε, έβρηκα τον κ. Μικαουμπερ να γράφει με μεγάλο ζήλο.

(Ακολουθεί)

ΕΞΕΔΟΘΗ

και άπεστάλη εις τά ύποπρακτορεία

“Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ”

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ την και από τά γραφεία μας.

Διά τους έν Άθήνας Δρ. 10

Διά τους έν ταις έπαρχίαις » 12

συμπεριλαμβανομένων και των έξόδων ταχ. άποστολής.

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΕΠΡΟΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΣΚΟΤΛΑΝΤ ΓΙΑΡΝΤ!

Γιατί διέγραψε από τα στελέχη της τις γυναίκες η αγγλική αστυνομία. Τρία σπουδαία ελαττώματα. Η προδοσίες των γυναικών. Η περιπέτεια του Κάμμου Γκριζαρντ. — Τ' αναφυλλήτα της αστυνομικού Κάρπερ. — Η «υπόθεσις της λαιδής Μάρτσιας» κλπ, κλπ.

Η Σκότλαντ Γιάρντ, η περίφημη μυστική αστυνομία της Αγγλίας, έδωσε εσχάτως από τα στελέχη της όλες τις γυναίκες! Στην Σκότλαντ Γιάρντ δεν υπηρετούν σήμερα παρά μόνον άνδρες. Ένα άδυσωπτο πνεύμα μισογυνισμού αναστάτωσε δολοκλήρη αυτή την παλιά αστυνομική υπηρεσία. Κι' έτσι, δεν μπορεί τώρα κανείς να θρη στην Αγγλία ούτε μία γυναίκα μυστικό αστυνομικό. Η Σκότλαντ Γιάρντ προτιμάει τους άνδρες...

Μά γιατί άρα γε; Τι έκαναν πάλι ή γυναίκες; Απλούστατα, τά έκαναν πάλι θάλασσα, όπως είνε αδιόρθωτες, σαν την προμάμη τους, την Εύα! Κι' ωστόσο, μέχρι πρό τιος, η αγγλική αστυνομία υπερηφανευόταν για τα γυναικεία στελέχη της, για τις περίφημες της γυναίκες - ντέτεκτιβ, που έλεγαν ότι ήσαν ό φόβος και ό τρόμος των κακοποιών τόσο του ισχυρού όσο και του ασθενούς φύλου. Όλα αυτά, δηλαδή, απέδειχθησαν ως θρύλος και τίποτε περισσότερο. Μπορεί, βέβαια, μία ή δυο γυναίκες να διέπρεψαν για λίγο καιρό στην αστυνομική καριέρα τους. Στο σύνολο όμως, η γυναικεία συνεργασία έβλαψε τρομερά, αντί να ώφεληση, την Σκότλαντ Γιάρντ.

Κατά τους "Αγγλους αστυνομικούς, η γυναίκες ύστερου των ανδρών, στο αστυνομικό επάγγελμα, γιατί έχουν τρία μεγάλα κι' αδιόρθωτα ελαττώματα:

Πρώτ' απ' όλα η περίφημη «διαίσθησις» τους εξαφανίζεται όταν δεν πρόκειται ν' ανακαλύψουν τις άπιστιες του ανδρός τους. Μία σύζυγος που υποπτεύεται τον άνδρα της ότι την απάτα, παρουσιάζει τό αξιοθαύμαστο φαινόμενο μιάς έκπληκτικής «διαήρησως».

Και φυσικά, σε μία τέτοια κατάσταση είνε μία πρώτης τάξεως αστυνομικός. Μά όταν πειά δεν προκειται ν' ανακαλύψη τις κρυφές τρέλλες του ανδρός της, η γυναίκα δεν έχει διόλου κανένος είδους διαίσησι, για μία υπόθεσι που δεν την αφορά άμέσως! Κι' έπειτα, ως συμπλήρωμα αυτής της μειονεκτικής θέσεως της έχουμε και τό γεγονός ότι ή γυναίκα δύσκολα αμόνεται άποτελεσματικά σε μία ανδρική επίθεσι.

Δευτέρα διαπίστωση της γυναικείας ανικανότητος είνε τό ότι ή γυναίκες δεν κατορθώνουν ποτέ να μεταμφιεσθούν με έστω και σχετική επιτυχία. Κι' ενώ ένας άνδρας μπορεί θαυμάσια να παρουσιασθή πότε ως λόρδος και πότε ως άπαχης, ή γυναίκα δύσκολα καταφέρνει να περάση άπο τη μία κοινωνική τάξι στην άλλη δίχως άμέσως να προδοθή.

Τέλος, τρίτο έπιχείρημα κατά των γυναικών, είνε τό έζης: Η γυναίκες είνε σκλάβες του νευρικού τους συστήματος. Είνε πάρα πολύ εύαισθητες, πάρα πολύ εύπαθείς και πάρα πολύ... έρωτοπαθείς!

Αυτά είνε τα κυριώτερα έπιχειρήματα κατά των γυναικών που παρουσιάζουν οι "Αγγλοι αστυνομικοί. Όσο ώρα για τά παραδείγματα, τις «αποδείξεις» αυτής της κατωτερότητας έναντι των ανδρών, τά χρονικά της Σκότλαντ Γιάρντ είνε συντριπτικά για τις γυναίκες... Ίδου δέ μερικά άπο αυτά, τα πιο χαρακτηριστικά:

Έδώ και τρία χρόνια, οι αστυνομικοί της Σκότλαντ Γιάρντ είχαν ανακαλύψη τά ίχνη ενός διασημού άπατεώδους, ενός άριστοκράτου λωποδύτου, ενός νέου Άρσέν Λουπέν του Λονδίνου, του Κάμμου Γκριζαρντ, που ήταν ειδικός στην κλοπή και στο πούλημα κλεμμένων χρυσάφικων, Μά, έπειδή δεν εί-

χαν άποδείξεις, δεν μπορούσαν άκόμη να τον συλλάβουν. Μία ήμερα λοιπόν, τά «λαγωνικά» της Σκότλαντ Γιάρντ κατέφυγαν στην βοήθεια μιάς ώραιότητας γυναικας - ντέτεκτιβ και την διέταξαν να σαηνεύση τον άριστοκράτη λωποδύτη και να τον κάνει να της προσφέρη μερικά κοσμήματα άξιας ως δώρον για τά γοητευτικά θέλητρά της. Άν ό λωποδύτης προσέφερε σ' αυτήν κλεμμένα διαμαντικά, ή υπόθεσις είχε τελειώσει. Οι αστυνομικοί δεν είχαν να κάνουν τίποτε άλλο παρά να προδοούν στη σύλληψι του...

Έτσι κι' έγινε. Η ώραία αστυνόμος δεν άργησε να ξετρελλάνη τον Κάμμο Γκριζαρντ και να δευθή ως δώρο άπο αυτόν διάφορα πανακριβά διαμαντικά. Η «γοήτση» της Σκότλαντ Γιάρντ, όπως ήταν συμφωνημένο, έφερε άμεσως στούς προϊσταμένους της αυτά τά κοσμήματα, μά προς μεγάλη κατάπληξι των αστυνομικών, τά διαμαντικά αυτά δεν ήσαν διόλου κλεμμένα! Ο Κάμμο Γκριζαρντ τά είχαν αγοράσει στ' αλήθεια άπό τά καλύτερα κοσμηματοπωλεία του Λονδίνου. Τι είχε συμβή λοιπόν; Δεν έκλεθε πειά ό άριστοκράτης λωποδύτης; Όχι. Ο Κάμμο Γκριζαρντ δεν είχε άλλαξει «επάγγελμα». Απλούστατα, ή γυναίκα - ντέτεκτιβ είχε προδώσει την Σκότλαντ Γιάρντ! Άντι να κάνει τον λωποδύτη να την άγαπήση, είχε έρωτευθή τρελλά τον Κάμμο Γκριζαρντ. Κι' έτσι, άφου του έξαμολογήθηκε τό «παγκόσμιο» της, συμφώνησε μαζί του να κοροϊδεύη την Σκότλαντ Γιάρντ με τ' αλήθινά κοσμήματα!

Ίδου τώρα και μία άλλη μεγάλη άπογοήτευσι της αγγλικής αστυνομίας άπό τις γυναίκες: Η «υπόθεσις Πάτρικ Μάχαν» ελχεν άναστατώσει εδώ και λίγο καιρό τό Λονδίνο. Έως τζέντλεμαν έθεωρείτο ύποπτος για μερικά φρικώδη έγκλήματα. Υπήρχαν όνόνιος ότι είχε τεμαχίσει τέσσερες γυναίκες, άφου πρώτα τις θάσνησε στη συνοικία του Σόχο. Η άστυνομία δεν είχε κατορθώσει ν' ανακαλύψη τίποτε άλλο παρά μόνον την τρυφερή φιλή και συνένοχο δίχως άλλο του Πάτρικ μία κάποια μίς Ντούγκαν. Η Σκότλαντ Γιάρντ λοιπόν κατέφυγε πάλι σε μία γυναικεία ντέτεκτιβ για να κατορθώση ν' άποσπάση κανένα μυστικό άπο αυτήν την ύποπτη φιλή του έγκληματιού. Αυτή τη δουλειά την ανέλαβε ή αστυνόμος Κάρπερ.

που έθεωρείτο ως δαιμόνιος... Μά φαντάζεσθε την έκπληξι του πόλισμαν που φύλαγε στο δίπλανο διαμέρισμα, όταν ύστερ' άπο δυο ώρες συνομιλίας της Ντούγκαν με την Κάρπερ άκουσε γοερά αναφυλλήτα στο δωμάτιο της πρώτης Περίεργος, μπήκε μέσα και θρήκε τις δυο γυναίκες να κλαίνε άγκαλιασμένες τρυφερά!... Η Κάρπερ είχε κατορθώσει να πιάσει ν' άποσπάση τό μυστικό της Ντούγκαν, μά... είχε έξαμολογήσθι κατόπιν σ' αυτήν την άποστολή της. Κι' ή δυο γυναίκες, μπροστά στο άδιέξοδο που είχαν θρεθή έσπνια, δεν ήξεραν τί να κάνουν κ' είχαν άρχισι τά κλάματα!

Τρίτη περίπτωση, είνε ή άκόλουθος: Μία μεγάλη τυροδιώκτρια του Λονδίνου, ή «λαιδή Μάρτσια», είχαν άφανισι κυριολεκτικά την άριστοκρατία του Σίτυ με τις άπατες της. Έσχάτως ή αστυνομία είχε πληροφορηθή ότι ή «λαιδή Μάρτσια» είχε νοικιάσει έναν παλιό πύργο, τον είχε σπουδαίως κι' έπιπλώσει με την βοήθεια διαφόρων άνωτάτων έμπόρων κι' έτοιμαζόταν με την συνεργασία ενός ψευδομυ-

(Συνέχεια στην 53 σελίδα)



ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τό ποτάμι του αίματος που παρασύρει τά πτώματα! — Οι 300 των Θερμοπυλών που ήσαν... 1000. — Πώς δημιουργήθηκε ό θρύλος του βάρελιού του Διογένη. — Η συκοφαντημένη Σαπφώ. — Υπήρξε ό Γουλιέλμος Τέλλος; κτλ. κτλ.

ΕΙΝΕ τάχα αλήθινά όλα τά γεγονότα που διαβάζουμε στα διάφορα ιστορικά βιβλία μετρίων ή και μεγάλων συγγραφέων του παρελθόντος και οι πρωταγωνιστάι της Ιστορίας υπήρξαν τάχα και στην πραγματικότητα έτσι όπως μάς τους παρουσίασαν οι συγγραφείς αυτοί;

Η άπάντησις στα δύο αυτά έρωτήματα δεν είνε πάντοτε καταρατική, γιατί δεν χωράει καμμία άμφιβολία, ότι πολλά ιστορικά βιβλία, τά παλαιότερα προπάντων, είνε γεμάτα τερατολογίες και ψευτιές.

Και όμως οι συγγραφείς των υπήρξαν άνθρωποι, των δποιών ή έξαιρετική αντίληψις και ή παρατηρητικότητα έπρόκειτο να θαυμασμού των συγχρόνων των, γι' αυτό δέ άκριθώς τό λόγο τά έργα τους διεσώθησαν ως σήμερα.

Θέλετε μερικές τέτοιες τερατολογίες; Υπάρχουν πολυάριθμες.

Ας άρχίσουμε άπό τον Κικέρωνα. Λοιπόν ό μεγάλος αυτός Ρωμαίος ήήτωρ και συγγραφέυς μάς πληροφορεί κάπου ότι οι κάτοικοι των άφρικανικών περιοχών που θρίσκονται κοντά στους καταρράκτες του Νείλου, είνε όλοι... κουφοί έξ αιτίας του μεγάλου θορύβου που κάνουν τά νερά πέφτοντας!

Έπίσης ό Ρωμαίος ιστορικός Παύλος, μάς πληροφορεί ότι κατά την περίφημον μάχη που έγινε στο Σαλόν της Γαλλίας μεταξύ των ορδών του τρομερού Οθύνου έπιδρομέως Άττιλα και των Ρωμαίων, χύθηκε τόσο αίμα ώστε σχημάτισε ένα μεγάλο κι' όρμητικό ποτάμι που παρέσυρε, όχι μόνο τά πτώματα που υπήρχαν στο πεδίο της μάχης, αλλά και πολλούς ζωντανούς άκόμα.

Άκούστε τώρα και μι' άλλη τερατολογία που αναφέρεται σ' ένα μεσαιωνικό χρονικό, τό όποιο έρίσκεται στο μοναστήρι των Βενεδικτίνων της Βυρτεμβέργης:

Τό 1717 έγινε στην Ίταλία ένας σεισμός τόσο τρομακτικός, ώστε τά νερά του ποταμού Πώ τινάχτηκαν σε μεγάλη ύψη και σχηματίσαν ένα τόσο μεγάλο που οι άνθρωποι μπορούσαν να κυκλοφορούν άπό κάτω με κάθε άνεσις.

Η τερατολογίες αυτές φαίνονται άμέσως, φάνει να έχη κανείς λίγη λογική.

Δεν μπορούμε όμως να πούμε τό ίδιο και για μερικά γεγονότα που, όταν τά διαβάζουμε στην Ιστορία, δεν άμφιβάλλουμε καθόλου ότι έγιναν πραγματικά, και τά όποια έν τοιούτοις είνε ψεύτικα.

Ίδου ένα παράδειγμα άπό την άρχαία Ιστορία μας: Χωρίς να θέλουμε να υποτιμήσουμε την ανδρεία των Τριακόντων του Λεωνίδα, πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή τιμή της ήρωικής αντίστασεως κατά των Περσών στα στενά των Θερμοπυλών δεν ανήκει μονάχα σ' αυτούς, όπως πιστεύεται. Γιατί τά ξεχνάμε και τους 700 Θεσπιείς που πολέμησαν έξ ίσου ήρωικά με τους 300 Σπαρτιάτας, όπως έπεβεβαίωσαν ή τελευταίες Ιστορικές έρευνες;

Έπίσης πολλοί συγγραφείς βεβαιώνουν πως ό περίφημος κυνικός φιλόσοφος Διογένης ζούσε μέσα σ' ένα βαρέλι. Η πραγματικότητα όμως είνε διαφορετική: Ο Διογένης, απλούστατα, δεν είχε ποτέ μόνιμη κατοικία και κοιμόταν πότε εδώ και πότε εκεί. Άν ζούσε δηλαδή στην έποχή μας, σίγουρα θα συλλαμβανόταν ως... αλήτης! Ο θρύλος του βαρελιού προήλθε χωρίς άλλο άπό κάποια φράσι ενός θιογράφου του, ό όποιος, αναφέροντας τις παραξενιές του φιλοσόφου — ό όποιος τό καλοκαίρι συνήθιζε να κυλιέται στην φλογισμένη άμμο και τό χειμώνα ν' άγκαλιάζει τά χιονισμένα άγάλματα — προσέθετε ότι «ένας τέτοιος άνθρωπος θα έπρεπε να ζή μέσα σ' ένα βαρέλι σαν σκυλί!»

Μία περίφημη γυναίκα ή όποια κατασυκοφαντήθηκε άπό τους συγγραφείς υπήρξε ή Σαπφώ, ή μεγάλη Λεσβία ποιήτρια. Η Σαπφώ ούτε αυτοκτόνησε άπό έρωτική άπογοήτευσι, ούτε είχε διεστραμμένα γούστα. Ήταν άπεναντίας μία γυναίκα άνώτερη, άψόγου ήθικης και γεμάτη ύψηλά ιδανικά. Όσα λέγονται άκόμη εις βάρος της είνε συκοφαντίες που τις διέδωσαν οι Άθηναίοι καμωδιωγράφοι, οι όποιοι δεν ά-

φνηαν Ιερών και όσιον που να μη τό σατυρίσουν.

Χάρις στο περίφημο δράμα του Σύλλερ έχει γίνει πασίγνωστος στον κόσμο ό Γουλιέλμος Τέλλος, ό έθνικός ήρωας των Έλβετών. Φαίνεται όμως ότι τίποτε δεν είνε αληθινό άπ' όσα διηγούνται γι' αυτόν και προπάντων ή Ιστορία του μηλου, τό όποιο ό Γερμανός τύραννος της Έλβετίας είχε τοποθετήσει έπάνω στο κεφάλι του παιδιού του Γουλιέλμου Τέλλου και τό όποιο εκείνος, ύπακούοντας στη διαταγή του τυράννου, κατόρθωσε να χτυπήση με τά θέλη του, χωρίς να χτυπήση καθόλου τό παιδί του.

Είνε ζήτημα μάλιστα αν έζησε ποτέ ό Γουλιέλμος Τέλλος. Στην Έλβετία υπάρχουν βέβαια πολλά άγάλματα του και εικόνες του, αλλά τό όνομα του, παρ' όλες τις έρευνες που έγιναν, δεν θρήθηκε σε κανένα άπολύτως έγγραφο των έλβετικών αρχείων.

Και όμως ό Γουλιέλμος Τέλλος θεωρείται όχι μόνον ό έθνικός ήρωας των Έλβετών, αλλά και ό ιδρυτής της Έλβετικής Όμοσπονδίας!

Μιά άπό τις περιόδους που προκάλεσε τις μεγαλύτερες συζητήσεις και διαφωνίες μεταξύ των Ιστορικών είνε και ή Γαλλική Έπανάστασις. Οι διάφοροι συγγραφείς, αναλόγως των πολιτικών τους φρονιμάτων, έξύμνησαν ή κατηγόρησαν τους άριστοκράτας για τί στάσι τους επί του Ικρυώματος. Οι θασιλόφρονες βεβαιώνουν ότι άντίκρουσαν τη λαιμητόμο με ήρωισμό και με αξιοπρέπεια, ενώ οι δημοκρατικοί λένε ότι δειλίασαν, αν και ή αλήθεια φαίνεται πως είνε με τό μέρος των πρώτων.

Έτσι οι δημοκρατικοί Ιστορικοί, μεταξύ των άλλων, Ισχυρίζονται, ότι ό δυστυχής θασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 16ος που καρατομήθηκε άπό τους επαναστάτας, δεν έδειξε, όπως είνε γνωστόν, κατά τις στιγμές που προηγήθηκαν της έκτελέσεως του, γεννιότητα και αξιοπρέπεια. Άντιθέτως, λένε, δειλίασε και ζήτησε χάρι, με δάκρυα στα μάτια!

Δεν πρέπει όστόσο ν' άπορούμε για τά ψέματα που συναντούμε στην Ιστορία. Έκείνοι που διηγούνται τά διάφορα γεγονότα, δεν υπήρξαν συνήθως αυτόπται μάρτυρες. Μά και αν άκόμα τ' άντίκρουσαν με τά μάτια τους, τά είδε ό καθένας με τον τρόπο τό δικό του και τά περιέγραψε σύμφωνα με τό χαρακτήρα του, τις αντίληψεις του, τά πάθη του.

Μπορούμε ν' αναφέρουμε σχετικώς ένα περίεργο πείραμα που έκανε ό καθηγητής ενός λυκείου της Γενεύης κ. Φουρνά, μία μέρα που έδίδασκε ψυχολογία σε 30 μαθητάς. Σε μία στιγμή της παραδόσεως, ένας άνθρωπος, άγνωστος σε όλους τους μαθητάς, μπήκε έξαφνα μέσα στην τάξι, πρόφερε με δυνατή φωνή λίγα άσυνάρτητα λόγια κι' έπειτα έφυγε. Τότε ό κ. Φουρνά έπε στους μαθητάς του:

— Θέλω να μου περιγράψετε ύ,τι συνέβη, για να μπορέσω έτσι να έκτιμήσω την παρατηρητικότητα σας.

Η τριάντα λοιπόν έκθέσεις των μαθητών ήσαν έντελώς διαφορετικές ή μία με την άλλη και, διαβάζοντας τις, θάλεγε κανείς ότι δεν περιγράφουν τό ίδιο περιστατικό, αλλά τριάντα διαφορετικά γεγονότα.

Έπειτα άπ' αυτό είνε εύκολό να φαντασθή κανείς τί γίνεται στην Ιστορία και πόσα άνεξακρίβωτα ψέματα υπάρχουν άκόμα σ' αυτήν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ

Στό Σικάγο των Ήνωμένων Πολιτειών έτέθη έσχάτως εις κοινήν χρήσιν μία μικροσκοπική μικροβιοκτόνος συσκευή.

Η συσκευή αυτή αποτελείται άπό ένα μικρό θαυροζατέρ, μεγέθους σωληναρίου κινήνης, τό στόμιον του όποίου προσαρμόζεται στην κομβιοδόχη και λειτουργεί με έλαφράν πίεσιν του χεριού.

Τό σωληνάριον περιέχει διάλυσιν μικροβιοκτόνου ύγρου, τό όποιον έκτοξεύεται και άπολυμαίνει άκτίνα δύο μέτρων.



Ο ΤΑΝ Ο ΧΑΡΟΣ ΕΜΠΝΗ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗ ΜΟΥΣΑ...

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΔΗ

(Προλήψεις, δεισιδαιμονίες, λαϊκές δοξασίες.)

ΣΤΑ τραγούδια του, στις παροιμίες του και στις παραδόσεις του, ο κρητικός λαός — ένας από τους πιο ποιητικούς λαούς της Ελλάδας — εξέφρασε άριστο-τεχνικά, με ζωηρές εικόνες και με θαύτο φιλοσοφικό νόημα τον τρόμο που κυριεύει τον άνθρωπο με την σκέψη του θανάτου και περιέγραψε με θαυμαστή λογοτεχνική δύναμη τις μεγάλες συμφορές που σπέρνει γύρω του ο Χάρος...

Σ' ένα περίφημο τραγούδι, ο Θάνατος — ανθρωπόμορφος, κατάμαυρος και σκελετώδης — παρουσιάζεται καθισμένος σ' ένα ψηλό θούνι, πάνω από τον κόσμο τον όποιο κυττάζει γελώντας σαρκαστικά. Και λέει ο Χάρος:

Γιατί είδα σπύτια που ρήμαξα
κι' αλλές π' άρχαιασά τη,
κι' αλλές που ξεχόρισαν
ποσάν αγαπημένα!

Καμιά δύναμις στον κόσμο δεν μπορεί ν' αντισταθί στον θάνατο, καμιά θεραπεία δεν υπάρχει για τη μεγάλη αυτή πληγή:

Ποτέ στού Χάρου τις πληγές θανάτιαν δεν χωρούνε
μήτε γιατροί γιατρεύουνε, μηδ' άγιοι θοηθούνε...

«Ένα άλλο κρητικό τραγούδι, λέει ότι, κάποτε, μαζεύτεκαν όλοι οι άντρες του κόσμου και αποφάσισαν να χτίσουν στα σύνορα του ούρανού και της γης ένα γεροθεμελιωμένο κάστρο και να κλειστούν σ' αυτό, για να μη τους ανακαλύψει ποτέ ο θάνατος. Εκείνος, όμως, έγινε μυθία, πέρασε από ένα παράθυρο

...και μπήκε και κοντάρισε
ο Χάρος το' άντρεμένους!

Μονάχα τὰ νειάτα και ή άγάπη έχουν τη δύναμη ν' αντιμετώπισουν τον θάνατο! Είναι πολύ χαρακτηριστικά τὰ παρακάτω τρία διόστιχα που αποτελούν πραγματικό ύμνο προς την άτρόμητη και άκατάλυτη νεότητα:

— «Αν ήξερα πώς μ' αγαπάς σαν περ
(δικα τό σάρι,
ποτέ μου δεν τόν άφηνα τόν Χάρο νά
(σέ πάρη!

— Χαρήτε νηοί, χαρήτε νηές, χαρήτε παλληκάρια,
κι' έγώ τού Χάρου τούθαλα σίδερα στά ποδιάρια!
— Νά ήμουν νηός κι' απάντρετος κι' άξιος και παλληκάρι
ποτέ δεν θά φοδόμευε ο Χάρος νά με πάρη!

Ο θάνατος, κατά τους Κρητικούς, προτιμά το «τρυφερό κρέας», τους νέους δηλαδή ή και τὰ μικρά παιδιά, από τους γέροντες και τους σακάτηδες. Τά ώμορφα κι' έξυπνα παιδιά, λένε επίσης οι Κρητικοί, πώς «είν' τού Χάρου...»

Τὰ κρητικά τραγούδια άλλοτε παρουσιάζουν τον θάνατο μ' ένα δρεπάνι στο χέρι, με τό όποιο θερίζει τους ανθρώπους και άλλοτε ως τ ρ υ γ η τ ή :

— «Ο κόσμος είν' ένας μπαξές και μεϊς τὰ 'πωρικά του,
κι' ο Χάρος είνε τρυγητής και παίρνει μας κοντά του.

«Ωστόσο, σ' άλλα τραγούδια εμφανίζεται ο Χάρος και ως... μαχαιροβγάλτης!

— Σώπαινε, γρηά, τὰ λόγια σου και πάψε τόν θυμό σου
μή σόρω τό μαχαίρι μου και κόψω τόν λαιμό σου!

«Όσο για τόν «Αδη, ή κρητική δημοτική ποίησης τόν φαντάζεται σαν μιά μεγάλη σπηλιά με άπειρες πύλες που τις φυλάνε φρουροί. Από τις πύλες αυτές περνάει ο άνθρωπος όταν πεθάνη. Γι' αυτό συνηθίζουν να λένε για κείνους που

γίνονται καλά ύστερ' από μιά θαιρεία άρρώστεια: «Πήγε, μά θρήκε σφιχτομανταλωμένη την πόρτα...»

«Όταν ένας νέος φτάση στον «Αδη, τόν υποδέχονται οι άλλοι νεκροί, τόν στολίζουν και τόν περιφέρουν στην κούνυγία κατοικία του:

Σήμερα στην γή, ταχιά στον «Αδη,
χαρά και σκόλη έχουσιν οι άλλοι,
ν' αποδεχτούν τό νηό τό παλληκάρι.
Με ρόδα, με άνθος τόνε στολίζουν
στού «Αδη τὰ στενά τόνε γυρίζουν...

«Ωστόσο, παρ' όλα τὰ λουλούδια, ο «Αδης είνε πάντοτε τρομερός και άνεπιθύμητος:

— «Ο κάτω κόσμος είν' κακός γιατί δεν ημερώνει,
γιατί δεν κράζει πετεινός, δεν κελαδεϊ τ' άηδών
— «Ο κάτω κόσμος νάτανε ώσαν και τόν άπάνω,
ήθελε νά παρακαλώ γρήγορα νά πεθάνω!

Ιενικά, ο «Αδης είνε μιά μεγάλη έκταση μαύρη και σκοτεινή, με στενωπούς και λαγκάδια. Και ο Χάρος περιφέρεται στην πένθιμη περιοχή του καθάλλα στο άρμα του...

«Επ'α στού Χάροντα τ' αλλές δεν είνε προσινάδες,

δεν είνε σημάδοτοι, δεν παίζουν
(αμάδες,
δεν είνε τὰ χρυσά ραβδιά που πιό
(νουν άρενάδες,
μόνο 'νε δοῦρκος και πηλός κι' άνέ
(γνωρές ή στράτες.

Γίνονται επίσης και στον κάτω κόσμο γλέντια: Στόν ούρανό χορεύουνε, στον «Αδη (ξεφαντώνουν και θύγχαν και καλέσουν βίους (τούς πικραμένους...

«Ωστόσο: «Αφουκραστήτε ίντα μηνά (ν) είς (ν)ός από τόν «Αδη: «— Χαρήτε σεις οι ζωντανοί είς τόν (άπάνω κόσμο, γιατί' επ'α που 'μασταν έμείς στενάς (μιάς πέφτ' ο τόπος... δεν έχει ο «Αδης κατηκεί...»

«Ο Χάρος δεν είνε μόνος του στον «Αδη. «Έχει μαζί του και την γυναίκα του, την Χαρόντισσα, ή όποια φαίνεται ότι είνε πιο πονοψυχη από αυτόν.

«Ετσι τουλάχιστον την εμφανίζει ο άγνωστος ποιητής:

«Οψές άργά επέρναγα στού Χάροντα την πόρτα
κι' έγροίκουν την Χαρόντισσα που μ' ά λ λ ω ν ε τόν Χάρο
«— Χάρε, μη παίρνης μοναχό μηδέ και παλληκάρι...

Σ' ένα άλλο τραγούδι, ή Χαρόντισσα μιλά τού Χάροντα σέ τόνο αυστηρότερο:

«— Χάροντα, δεν σου τ'έλεγα, Χάροντα δεν σου τ'έλεγα:
«Όπου 'νε πέντε παίρνε δυό, κι' όπου 'νε τρεις τόν ένα
κι' όπου 'νε δυό και μοναχό μ'ήν τούς ξεχειγαρώνει...

«Ο κρητικός λαός έχει πολλές προλήψεις για τόν θάνατο. Κάθε Πρωτοχρονιά, συνηθάνε στην Κρήτη να κρεμάνε πάνω από την πόρτα του σπιτιού τους μιά σ κ ε λ ε τ ο ρ α (ένα φαρμακερό φυτό που έχει σχήμα κρεμμυδιού) και όσα φύλλα του μαραθούν κατά την διάρκεια του 'Ιανουαρίου, τόσα άτομα από την οικογένεια θά πεθάνουν μέσα στο χρόνο.

Τό θράδυ της παραμονής τού «Αγίου 'Ιωάννου τού Προδρόμου, τοποθετούν σ' ένα τραπέζι τόσα φύλλα σικιάς, σκεπασμένα μ' αλάτι, όσα είνε και τὰ πρόσωπα που μένουν στο σπίτι. Σε κάθε φύλλο δίνουν και τ' όνομα ενός μέλους της οικογενείας. Και όποιο φύλλο μαραθί ως τό πρωί, προμηνύει τόν θάνατο εκείνου τού όποίου φέρεται τ' όνομα. Όταν ανατριχιάζει κανείς, λένε ότι τόν θυμάται ο Χ... (Συνέχεια στη σελίδα 52)



(Χαρακτηριστικά ανέκδοτα από την έρωτική τους ζωή.)

Οι άνδρες πνέουν μένεα κατά τών ήθοποιών τού κινηματογράφου. Δεν τούς χωνεύουν γιατί άναγνωρίζουν την άναμφισήτη ύπεροχή τους στις έρωτικές σκηνές, την μαεστρία τους στην κατάκτηση μιάς γυναίκας καρδιάς. Καταλαβαίνουν, βέβαια, ότι οι καλλιτέχναι κάνουν επανειλημμένες πρόβες τών έρωτικών έξομολογήσεών τους, ότι κάθε χειρονομία τών είνε μελετημένη, ύπολογισμένη εκ τών προτέρων σ' όλες τις λεπτομέρειές της. Η γυναίκες, όμως, ή όποιες φαντάζονται ότι έτσι συμβαίνει και στην πραγματικότητα, δυσχεστεύονται όταν δεν θρίσκουν στον σύζυγό τους ή στον φίλο τους την θερμότητα που δείχνουν συνήθως οι διάφοροι ζέν πρεμιέ επί της οθόνης... Άλλά ποιές είνε ή έρωτικές εκδηλώσεις τών ήθοποιών της οθόνης στον ιδιωτικό τους βίο; Πώς είνε ως σύζυγοι; Και πώς απέφασαν να παντρευτούν; 'Ιδού τί θά σάς αποκαλύψουμε σήμερα.

«Ο Σάρλ Μπουαγιέ δεν έρωτεύθηκε ποτέ στη ζωή του και δεν είχε κατά νου νά παντρευτεί ως τη στιγμή που πάτησε τό πόδι του στην «Αμερική.

Λίγες μέρες λοιπόν μετά την άφιξί του στο Χόλλυγουντ, τόν προσκάλεσε σέ γεύμα ο διευθυντής μιάς μεγάλης κινηματογραφικής εταιρίας. Μεταξύ άλλων, ο Σάρλ Μπουαγιέ γνώρισε εκεί και μιά νεαρά καλλιτέχνιδα, της όποιας τ' όνομα άκουγε τότε για πρώτη φορά, την Πάτ Πάτερσον. Άλλά και ή Πάτ δεν είχε ακούσει ως τότε νά γίνεται λόγος για τόν Σάρλ. Καθόντουσαν στο τραπέζι ο ένας κοντά στον άλλον, μ' έντελώς ξένοι. Και μόνον όταν χωρίστηκαν ο Μπουαγιέ κατάλαθε ότι συμπαθούσε την Πάτ!... Την επομένη, την ζήτησε στο τηλέφωνο και την προσκάλεσε νά φάνε μαζί. «Εκείνη δέχτηκε την πρόσκληση... Τρεις έβδομάδες μετά την πρώτη αυτή συνάντησι, πήγανε μαζί ένα θράδυ στον κινηματογράφο. «Ο Σάρλ ήταν εκείνη τη θραδυά περισσότερο εύθυμος από κάθε άλλη φορά... Και ενώ έθγαίναν από τόν κινηματογράφο, άγκάλιασε ξαφνικά την Πάτ από την μέση και την ρώτησε:

— Θέλετε νά φύγουμε μεθ'όριο μαζί... για τό γαμήλιο ταξίδι μας;

— Ναι, μ' όλη μου την καρδιά! άποκρίθηκε ή Πάτερσον χωρίς τόν παραμικρό άισταγμό!...

Κατά τόν άμερικανικότατο αυτόν τρόπο παντρεύτηκαν ή Πάτ και ο Σάρλ. Και ζούνε από τότε πολύ ευτυχισμένοι!

«Πολλοί πρίγκηπες, έκτακτομυριούχοι, συγγραφείς, πολιτικοί και μουσικοί ζητήσανε σέ γάμο την Γκρέϊς Μούρ. Εκείνη, όμως, άρνήθηκε όλες τις προτάσεις για νά είνε άφρωσιωμένη δόλοκληρη στο τραγούδι της...

Μιά μέρα, — πέρασαν τρία χρόνια από τότε, — ή Γκρέϊς Μούρ μπήκε σ' ένα καράβι για την Εύρώπη, όπου θά έδινε μερικές συναυλίες. Ένώ έκανε βόλτες σέ κατάρτωμα, πρόσεξε έναν νέο, ο όποιος την κύταζε με μεγάλη προσοχή. Η διάσημος αιδόος γύρισε άλλοι τό κεφάλι της. Συγχρόνως όμως έλεγε με τρόπο στην γραμματέα της:

— Προσπάθησε νά μάθης ποιός είνε αυτός ο νέος, γιατί πρόκειται νά... τόν παντρευτώ!...

«Ετσι συναντήθηκαν για πρώτη φορά ή Γκρέϊς Μούρ και ο Βαλεντίνο Παρρέρα, ο μεγάλος Ισπανός ήθοποιός. Δεν άργησαν νά γνωριστούν καλύτερα στο πλοίο κι' ο-

ταν έφτασαν στη Χάβρη, και τη στιγμή που έπρόκειτο νά χωριστούν, ο Παρρέρα ρώτησε ξαφνικά την αιδό:

— Θέλετε νά γίνετε γυναίκα μου;

— Ναι! ήταν ή απάντησις της Γκρέϊς Μούρ.

Κ' ύστερ' από λίγες μέρες γινόντουσαν οι γάμοι τους στις Κάννες.

Τό είδύλλιο πάλιν τού Τζών Ράϋμοντ και της Ζανέτ Μάκ Ντόναλδ άποτελεί μιά από τις ωραιότερες έρωτικές ιστορίες τού Χόλλυγουντ. Οι δύο καλλιτέχναι συναντήθηκαν για πρώτη φορά έξω από την πόρτα τού διευθυντού μιάς εταιρίας, ο όποιος έδινε σπίτι του δεξιώσι. Γνωρίζοντουσαν, βέβαια, αλλά μονάχα εξ' όψεως. «Ο Τζών ύπεκλήθη τότε μπρός στην νεαρά γυναίκα και της είπε χαμογελώντας:

— Μις Μάκ Ντόναλδ, επιτρέπατέ μου νά σάς παρουσιάσω τόν κ. Τζών Ράϋμοντ, τόν εαυτό μου δηλαδή! Κύριε Ράϋμοντ, ή μίς Ζανέτ Μάκ Ντόναλδ!

— Χάρηκα πολύ! είπεν ή Ζανέτ διασκεδάζοντας με την τόλημ τού Τζών.

— Γοητευμένος...

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε ή πόρτα και οι δύο καλλιτέχναι μπήκανε μέσα.

Πέρασε ένας μήνας. Στο διάστημα αυτό, ο Τζών και ή Ζανέτ δεν συναντήθηκαν ούτε μιά φορά. «Όσπου, ένα θράδυ, άντάμωσαν και πάλιν... έξω από την πόρτα τού σπιτιού ενός κοινού φίλου, στο Μπέθερλυ Χίλς! Η σύμπτωση αυτή τούς έκανε και τούς δύο νά γελάσουν. «Έγιναν στενοί φίλοι, έθγαίναν τακτικά μαζί έξω, πήγαιναν μαζί στο θέατρο και στον κινηματογράφο... Και τό είδύλλιο αυτό τελείωσε μ' ένα γάμο, ο όποιος δεν πρόκειται κατά πάσαν πιθανότητα νάχη κανένα άπρόοπτο τέλος, επειδή και οι δύο καλλιτέχναι σκέφτηκαν καλά τό ζήτημα πριν άποφασίσουν νά παντρευτούν.

«Ο Ρόμπερτ Γιώγκ τέλος ύποκρίνεται τόσο καλά επί της οθόνης τόν έρωτευμένο, γιατί έχει άποκτησει μεγάλη πείρα από τις άλλεπάλληλες κατακτήσεις του. Πρέπει όμως, νά διευκρινισθί ότι ή κατακτήσεις αυτές άποτελούν μιά ιστορία πολύ παλιά, γιατί από τόν καιρό που παντρεύτηκε μιά δικηγόρινα, ο Μπόμπ μπορεί νά θεωρηθί ως πρότυπο πιστού και άφωσιωμένου συζύγου.

«Από τὰ παραδείγματα που αναφέραμε παραπάνω, θγαίνει καθαρά τό συμπέρασμα ότι οι ζέν πρεμιέ δεν είνε στον ιδιωτικό τους βίο τόσο φλογεροί έρασται όσο φαίνονται στην οθόνη... Υπάρχουν, βέβαια, και ή εξαίρέσεις, οι άπαραίτητοι δηλαδή Δόν Ζουάν. Άλλ' οι περισσότεροι ήθοποιοί είνε τόσο κουρασμένοι από τις έρωτικές σκηνές τών σούντιο, από τούς περίτεχνους έναγκαλισμούς, τις άτέλειωτες έξομολογήσεις και τὰ εξαντλητικά φιλία, ώστε δεν τούς μένει διάθεσι νά συνεχίσουν την... ήθοποιία αυτή και στον ιδιωτικό τους βίο. Είνε άπλοι και θετικοί στά αίσθημάτα τους, χωρίς εξεζητημένες, θεατρικές εκδηλώσεις...



«Η Πάτ Πάτερσον

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ



Ἡ θελκτικὴ Γαλλίς θεντέττα Μὰγκ Λέμοννι, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ φιλμ: «Τρία... ἔξη... ἑννιά».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ



Ἡ περίφημη θεντέττα καὶ χορεύτρια Τσίντζερ Ρόζερς, ὅπως ἐμφανίζεται σὲ μιὰ καινούργια τῆς ταινία.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ε"να συναρπαστικό άρθρο του βιογράφου των «αστέρων» Δ. Μ. Μοντγκόμερι για τους παράξενους έρωτες του Ίρβινγκ Τάλμπεργκ και της Νόρμας Σήρερ)

Ο ξαφνικός θάνατος του Ίρβινγκ Τάλμπεργκ έχει θυβίσει σε μία στυγνή απόγνωση όλους τους μεγάλους «αστέρες» του Χόλλυγουντ. Ο Τάλμπεργκ ήταν ένας θαυματοποιός, ένας από εκείνους τους αφάνεις καλλιτέχνες που κάνουν τ' ανδρείκελλά τους να κινούνται και να παίζουν επάνω στη σκηνή, τραβώντας με τέχνη τους σπάρτους τους... Όλες τώρα αυτές η μαριονέτες είναι άψυχες, ακίνητες, δίχως ζωή στη σκηνή της δόξης. Όλοι οι «αστέρες» της «Μέτρο» έχουν χάσει τα νερά τους. Ο Κλάρκ Γκέμπλ περιφέρεται απογοητευμένος στους διαδρόμους του στούντιο, αμίλητος, γκρινιάζοντας με όλους, σαν άνθρωπος που έχασε ξαφνικά τον «πλότο» του και δεν ξέρει πια δρόμο πρέπει να τραβήξει. Η Τζόαν Κράουφορντ πάλι είναι απαρηγόρητη. Η Τζίν Χάρλοου, άτυχη, δακρυσμένη, τυλιγμένη στα κρέπια, σαν να ήταν αυτή η γυναίκα του Τάλμπεργκ, έχει εγκατασταθεί από ημέρες στο σπίτι της Νόρμας Σήρερ, έχοντας καταλάβει στην τύχη του το δικό της. Μά κ' η Μόρνα Λόου έχει θυσιάζει στο πένθος κι' έχει αποτραβηχτεί στη σιωπηλή και κατ'ακρίβεια θύλα της. Όσο για την Γκρέτα Γκάρμπο, ο θάνατος του μεγάλου φίλου της έθεσε πειά ένα τέρμα στην καλλιτεχνική της σταδιοδρομία. Λένε πως πρόκειται να εγκαταλείψει οριστικά τον κινηματογράφο. Γι' αυτόν ίσως το λόγο διέκοψε το «γύρισμα» της τελευταίας της ταινίας «Η κυρία με τας Καμελίας», με τον σκοπό να μη ξαναγυρίσει πειά στο στούντιο.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, το Χόλλυγουντ είναι θυμμένο στο πένθος. Κι' αυτό ήταν επόμενο, ύστερ' από τον θάνατο του Τάλμπεργκ, που ήταν ο έμπιστος φίλος του και ο δημιουργός όλων των μεγάλων «αστέρων». Από αυτούς τώρα, η Νόρμα Σήρερ είναι η πιο τραγική καλλιτέχνις της φιλομυθολογίας. Είναι η μεγάλη «χήρα» του Χόλλυγουντ... Η Νόρμα Σήρερ, η γυναίκα του Ίρβινγκ Τάλμπεργκ, δεν έχασε μόνον έναν τρυφερό σύντροφο, αλλά και τον καλλιτεχνικό οδηγό της. Ο Τάλμπεργκ ήταν η καλλιτεχνική ψυχή του Χόλλυγουντ. Η ψυχή αυτή σήμερα δεν υπάρχει πειά.

Όταν πρωτογνώρισε τον Τάλμπεργκ, η Νόρμα Σήρερ ήταν μια άσημη και αρκετά άσχημη μοδιστρούλα της Νέας Υόρκης. Ήταν λεπτή «σαν σπάγγος», όπως λέει η ίδια, με ωχρο κι' αδύνατο πρόσωπο και με μία πίκρα για την τύχη της, για τη ζωή και για το ζοφερό κι' αβέβαιο μέλλον. Ήταν μοδιστρούλα σ' ένα θέατρο του Μπροντγουάι, όπου διώρθωνε «στη στιγμή» κάθε ζημιά που πάθαιναν τα κοστούμια των ηθοποιών κατά την παράστασι. Ο Τάλμπεργκ τότε ήταν διάσημος γραμματέας του επιχειρηματίου του κινηματογράφου Κάρλ Λάμλι. Σοβαρός, εργατικός, άφωσιωμένος στη δουλειά του, δεν είχε άρες για τρελλές διασκεδάσεις στο νυχτερινό Μπροντγουάι. Ωστόσο, εκείνες τις ημέρες πήγαινε ταχτικά στο θέατρο που δούλευε η Νόρμα Σήρερ, κι' όπου πρωταγωνιστούσε η Γκλόρια Σβάνσον, για να συνεννοηθεί με την τελευταία ή ένα συμβόλαιο για λογαριασμό του αφεντικού του. Ο Τάλμπεργκ έτσι συνάντησε πολλές φορές τη μοδιστρούλα στο καμαρίνι της μεγάλης ηθοποιού και δοκίμασε γι' αυτήν μια περίεργη συμπάθεια: Σκέφτηκε να της δώσει μία τύχη, να της ανοίξει ένα δρόμο, να την βοηθήσει να προάγει τη ζωή της.

Μά η Νόρμα Σήρερ ήταν ένα παράξενο πλάσμα. — Δεν χρειάζομαι καμιά βοήθεια! το έλεπε μ' ένα ύφος γεμάτο περφόρμιν. Δεν θέλω τίποτε! Έπιθυμώ να μείνω αυτή που είμαι: μία μοδιστρούλα!... — Κι' ωστόσο, μπορώ να σας βοηθήσω στον κινηματογράφο, της ξαναείπε επιμένοντας ο Τάλμπεργκ. — Μου φτάνουν η απογοητεύσεις που δοκίμασα ως τώρα!

του απάντησε εκείνη με την ίδια περιφρόνησι.

Ο Τάλμπεργκ τότε συλλογίστηκε: «Αυτό τ' κορίτσι έχει ένα δυνατό χαρακτήρα... Για να κάνω όμως κάτι στη ζωή του, πρέπει να έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό του. Αυτή την εμπιστοσύνη τώρα την έχει χάσει από τις διάφορες άτυχες της ζωής του... Μά πρέπει να την ξαναβρω!... Και χωρίς να σκεφθώ τίποτε άλλο, γύρισε κι' είπε της Νόρμας Σήρερ: — Έλατε μαζί μου στο Χόλλυγουντ! Έκει πηγαίνω κι' εγώ... Θα γίνω διευθυντής της «Ούνιβερσαλ» κι' εσείς μένατε ως κινηματογραφικός «αστέρας»!...

Η «μοδιστρούλα» τον κούταξε σαν να είχε μπροστά της έναν τρελλό. Το πείσμα του ωστόσο της άρεσε.

— Γιατί ενδιαφέρεστε για μένα; τον ρώτησε απότομα.

Ο Τάλμπεργκ τ' άχασε.

— Γιατί είμαι ένας άνοητος!... της είπε σε λίγο. Ναί, ένας άνοητος που θέλει να κάνει σπουδαία μία άσημη γυναίκα!...

Και γυρίζοντας την πλάτη του, έφυγε από το θέατρο, δίχως να προσθέσει τίποτε άλλο. Την άλλη μέρα, ο Κάρλ Λάμλι τον πήρε μαζί του στο Χόλλυγουντ. Από εκεί ο Τάλμπεργκ έστειλε ένα εισιτήριο της Νόρμας Σήρερ και μαζί μ' αυτό και ένα συστατικό γράμμα για τον... προϊστάμενό του, τον Κάρλ Λάμλι. Μά η Νόρμα Σήρερ εξακολούθησε να είναι αγύριστο κεφάλι. Έστειλε πίσω το εισιτήριο και σ' ένα σύντομο γράμμα της έλεγε του Τάλμπεργκ ότι άδικα κοπίαζε γι' αυτήν. Το εισιτήριο του πήγαινε χαμένο...

Ωστόσο, οι δυο νέοι είχαν συνδεθεί μ' ένα παράξενο αίσθημα. Ήταν μίσος; Ήταν συμπάθεια; Ήταν μίσος; Τίποτε απ' όλα αυτά. Είχαν συνδεθεί με μία αμοιβαία εμπιστοσύνη, κάτω από τα παγερά λόγια της Νόρμας Σήρερ, κρυβόταν ένα βαθύ αίσθημα θαυμασμού για τον Ίρβινγκ Τάλμπεργκ.

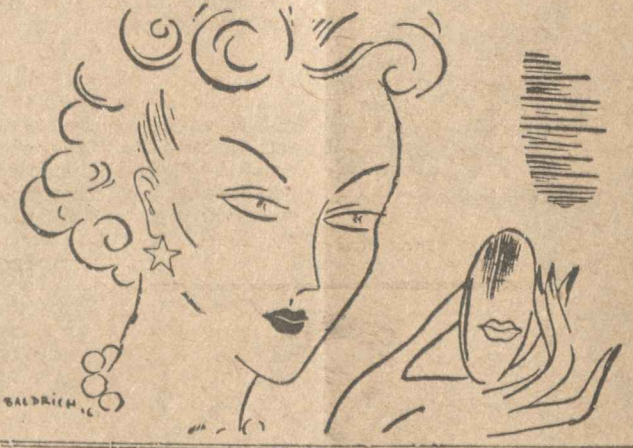
Μία ημέρα λοιπόν που είχε στις έφημερίδες ότι ο νέος αυτός έγινε διευθυντής της «Ούνιβερσαλ», παράτησε άμεσως το μοδιστράδικο της κι' έφυγε γρήγορα για το Χόλλυγουντ. Το πείσμα της είχε πάλι θριαμβώσει. Ήθελε να δείξει στον νέο αυτόν ότι δεν ήταν ένα «άσημη» γυναίκα, όπως φανταζόταν, αλλά ένα μεγάλο ταλέντο για τον κινηματογράφο!...

Στο Χόλλυγουντ έφθασε, άγνωστη ακόμα σε άγνοους, με ελάχιστες οικονομίες και καμιά ελπίδα επιτυχίας. Ήταν περήφανη όπως ήταν δεν καταδέχτηκε να ζητήσει την βοήθεια του Τάλμπεργκ. Άρχισε λοιπόν να παρουσιάζεται στα διάφορα στούντιο για να προσληφθεί ως «φιγούρα». Εκεί πέρασε κάποτε κι' από το στούντιο της «Ούνιβερσαλ». Ο βοηθός της την ημέρα ή υποψήφιος ήταν πάρα πολλές. Ο βοηθός του σκηνοθέτου που διάλεγε όσες του χρειαζόντουσαν, μόλις έφθασε μπροστά στη Νόρμα Σήρερ έσπασε σ' ένα είρωνικό γέλιο και την συμβούλευσε να γυρίσει πίσω για πάντα στο σπίτι της. Εκείνη τότε, ξαφνικά έβαλε τα κλάματα. Ο βοηθός του σκηνοθέτου άσπασε για μία στιγμή, μα πριν προφθάσει να την παρηγορήσει, η Νόρμα είχε παρατήσει τα κλάματα και γελοούσε από την καρδιά της για την έκπληξή του!... Με τον τρόπο αυτόν είχε δώσει ένα δείγμα της ηθικής της, του ταλέντου της. Ο βοηθός του σκηνοθέτου την προσέλαβε άμεσως και έσπευσε να την παρουσιάσει στην διευθύνσι.

— Μίστερ Τάλμπεργκ, είπε του διευθυντού, μπάνοντας πρώτος στο γραφείο, ανακάλυψα ένα μεγάλο ταλέντο!... Είναι μία κοπέλλα από τη Νέα Υόρκη που θέλει να δουλέψει στον κινηματογράφο... Να σας την παρουσιάσω άμέσως!... Κι' έμπασε μέσα στο γραφείο τη Νόρμα Σήρερ.

— Τι λέτε τώρα; τον ρώτησε θριαμβευτικά.

(Συνέχεια στη σελίδα 52)



ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σειρά

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τώρα που πρόκειται να καταρτίσετε το χειμώνα το θεατήριό σας, θα ήταν ίσως απαραίτητο να γραφούν μερικές καθοδηγητικές συμβουλές. Επικρατεί γενικά η ιδέα πως η μόδα είναι δικτάτωρ και πως πρέπει κανείς να την ακολουθή πιστά. Και όμως το πράγμα δεν είναι έτσι. Η μόδα υποβάλλει, η μόδα δείχνει. Δεν είναι έχθρος ούτε της αμορφιάς σας, ούτε της τόπης σας και σας προσφέρει τα μέσα για να φαίνεσθε πάντοτε κομψή και καλοντυμένη.

Αυτά τα μέσα όμως πρέπει να ξέρετε πως θα τα χρησιμοποιήσετε. Μη διαλέγετε ποτέ σας τα πιο φανταχτερά σχέδια. Είτε για φουστάνια, είτε για καπέλλο. Γρήγορα θα το βαρεθίτε και οι γνωστοί σας θα το βαρεθούν πριν από σας. Προσέχετε στις λεπτομέρειες του ντυσιματός σας, ώστε να είναι όλες αρμονικές. Τα γάντια σας, η ζώνη σας, ή τα τσάντα σας, το μαντήλι σας, πρέπει να είναι μοντέρνα, αλλά όχι πολύ κτυπητά και πρωτίστως πρέπει να συμφωνούν μεταξύ τους. Μη νομίζετε πως επειδή θα τα ακριβοπληρώσετε θα είναι και όμορφα. Μη νομίζετε πως πληρώνοντας μία ζώνη όσο κι' ένα φόρεμα, θα κάνετε το φόρεμα να δείξει πιο πολύ. Απεναντίας θα το κάνει να φαίνεται πιο φτωχό και πιο μίζερο. Από το άλλο μέρος πάλι μην κάνετε το γκουρμέ όταν πρόκειται ν' αγοράσετε παπούτσια, ή γάντια, ή κάλτσες. Όσο πιο ακριβά τα πληρώσετε, τόσο περισσότερο καιρό θα διατηρηθούν καινούργια. Μη φοράτε αληθινά κοσμήματα μαζί με μιμησιόνα, γιατί χάνουν και τα μόν και τα δέ.

Το καπέλλο δεν θα το φορέση μόνο το κεφάλι σας. Θα το φορέσετε έσείς δολοκλήρη. Είναι μεγάλη διαφορά να δοκιμάσετε ένα καπέλλο καθιστή στη μοδίστρα, μπροστά σε τρεις καθρέφτες και να το φορέσετε όρθη έξω στο δρόμο. Μία γυναίκα κοιμηθ' δεν θα φορέση ποτέ πολύ μεγάλο καπέλλο, όπως επίσης θα προσέχη στην έκλογη των καπέλλων της και μία γυναίκα που έχει σηκωτούς ώμους, ή κοντό λαιμό ή που πρόκειται να φορέση ένα πανωφόρι με πελώριο γιακά.

Αν δεν είσθε πολύ λεπτή, αποφεύγετε τις μπάσκες και τα σενταριόματα. Αποφεύγετε επίσης τις σκουρότερες ζακέτες.

Η μόδα εύνοει τους τετράγωνους ώμους. Άλλ' αν οι ώμοι σας είναι φυσικά τετράγωνοι, μην τους κάνετε ακόμη περισσότερο. Το ίδιο και σε όλα. Μελετήστε το σώμα σας και κανονίστε αναλόγως το ντύσιμό σας. Αν είσθε ξανθή μη νομίζετε πως το μόνο χρώμα που σας ταιριάζει είναι το ουρανί. Ξανοιχθείτε λιγυράκι και θα ιδίτε πως και το κόκκινο της λάκκας και το σκούρο κίτρινο μπορεί να σας δείξουν πιο φρέσκια και πιο τριανταφυλλιά.

Μην ντρέπεσθε για τα πόδια σας και για τα χέρια σας. Αν είναι μεγάλα, πάρετε τα παπούτσια και τα γάντια που σας ταιριάζουν. Είναι προτιμότερο αυτό παρά να ξεχειλίζουν τα πόδια σας από τα στενά παπούτσια ή να μη μπορήτε να κοινησετε τα δάχτυλά σας.

Πηγαίνετε στη ράφτρα σας και παραγγέλλετε ένα φόρεμα για το χειμώνα. Μη κάνετε το λάθος που κάνουν πολλές γυναίκες να διαλέγετε ένα φόρεμα από τα μοντέλλα της ή από τα φιγουρίνια της και κατόπιν για το φόρεμα αυτό να προτιμάτε τα μανίκια του Α φορέματος, τον γιακά του Β και τη φούστα του Γ, γιατί έτσι σονδυασμούς αυτούς θα έδηγ' ένα έτερόκλητο κατασκευάσμα που δεν θα έχει ούτε αρχή, ούτε τέλος.

Όλες αυτές ή συμβουλές είναι για το συμφέρον της τόπης σας. Αν δεν κυνηγάτε τις υπερβολές της μόδας, μπορείτε



ως Γυναίκες

τε να κάνετε λιγότερη φιγούρα με το φόρεμά σας, αλλά θα το φορέσετε πολύ περισσότερο διάστημα. Αν θγαίνετε να ψωνίσετε έχοντας κάτι ωρισμένο στο μυαλό σας, θα πάψετε πειά να πετάτε τα χρηματά σας από το παράθυρο. Υπάρχουν γυναίκες που δεν μπορούν να κρατηθούν μπροστά σ' ένα όμορφο ρετσίλι και ύστερα δεν ξέρουν τί να το κάνουν. Στο τέλος αποφασίζουν και το κάνουν μπλούζα, μά η μπλούζα αυτή δεν πάει με τίποτε. Αναγκάζονται λοιπόν ν' αγοράσουν μία φούστα, ύστερα ένα καπέλλο και έπειτα συνέχεια. Η αληθινή οικονομία όπως κ' η αληθινή κομψότης, είναι να ξέρε κανείς τί κάνει, γιατί το κάνει και πώς το κάνει.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 σ' Πλατεία Συντάγματος

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Για ν' απαλύνετε το δέρμα των χεριών σας, ξαναβρίθτε και ζαρώσει από τον αέρα και τον ήλιο, το καλύτερο μέσον για να το κάνετε ν' απαλύνει είναι να φορέσετε γάντια από καουτσούκ.

Κάθε βράδυ, αφού πλύνετε καλά τα χέρια σας τ' αλείψετε με μία ειδική κρέμα που να μη περιέχει λίπος, π. χ. την εξής:

Miel	60 gr.
Teinture de benjoin	20 gr.
Lait d' amandes	100 gr.

Κατόπιν φορέτε τα γάντια του καουτσούκ, τα οποία κρατάτε όλη τη νύκτα. Τα γάντια αυτά όχι μόνον λευκαίνουν και απαλύνουν το χέρι, αλλά και αδυνατίζουν τα χέρια που είναι πολύ σαρκαδωμένα.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

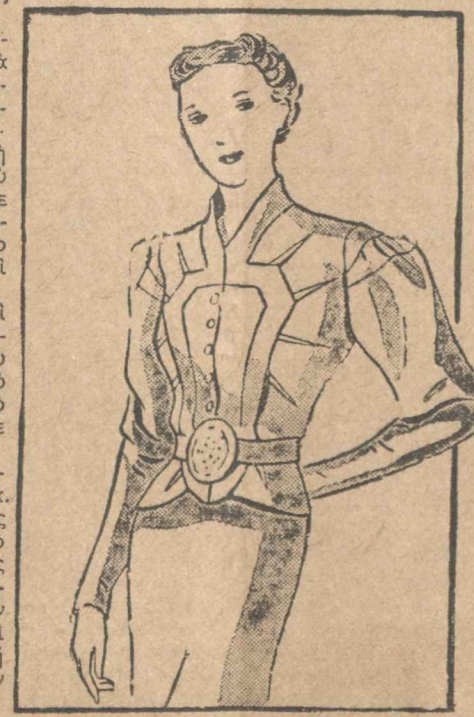
Μία κρεβάτοκαμάρα — σαλόνι. Στα μοντέρνα διαμερίσματα ο χώρος είναι πολύ περιωσμένος και περισσότερα από ένα-δύο δωμάτια δεν μπορεί κανείς να διαθέσει για κρεβάτοκαμάρες, αν θέλη να κρατήσει και μία ή δυο αίθουσες υποδοχής. Γι' αυτό πολλές νοικοκυρές κάνουν ένα συνδυασμό κρεβάτοκαμάρας — γραφείου ή σαλονιού, επιπλώνουν δηλαδή ένα δωμάτιο κατά τέτοιον τρόπο, ώστε την ημέρα να γίνεται γραφείο ή σαλονάκι και το βράδυ κρεβάτοκαμάρα.

Το δωμάτιο αυτό θα το επιπλώσετε πρωτίστως μ' ένα ντιβάνι, κατά προτίμησιν ντιβάνι ταπετσαρίας και όχι σομίες, που το βάζετε στη γωνιά και το στολίζετε με μαξιλάρια στην πλάτη. Από πάνω μπορείτε να βάλετε μία εταζέρα ή μία βιβλιοθήκη ή κι' ένα μικρό κρεμαστό κομμό, μέσα στον οποίον φυλάτετε σεντόνια κ.τ. τις κουβέρτες του ντιβανιού.

Μπροστά στο ντιβάνι την ημέρα και δίπλα του την νύκτα θάζετε ένα τραπέζακι με δυο πατώματα. Την ημέρα τοπολίζετε μ' ένα θάζο με λουλούδια, με μία μπομπονιέρα με μερικά τασάκια. Το βράδυ, το τραπέζακι θα χρησιμεύσει για κοιμοδινό, θάζετε μία λαμπίτσα, την καράφα με το νερό κ.τ.λ.

Τέλος, το έπιπλο που θα συμπληρώσει την επίπλωσιν αυτήν είναι η ντουλάπα-βιβλιοθήκη. Αν δεν το έχετε το παραγγέλλετε σε σχέδιο τέτοιο ώστε το μισό να μοιάζει με βιβλιοθήκη κλειστή με φύλλο ξύλινο και στην πραγματικότητα να χρησιμεύει ως ντουλάπα, και το άλλο μισό να είναι σαν εταζέρα, όπου τακτοποιείτε διάφορα βιβλία, μπιμπλά κ.τ.λ. Αν πάλι έχετε την βιβλιοθήκη, αν κλείνη με τζάμια, της θγαζετε τα ράφια και ντύνετε από μέσα τα τζάμια με λεπτό πράσινο ύφασμα και στο εσωτερικό της κρεμάτε τα ρούχα σας. Μερικές πολυθρόνες και καρέκλες και το συγκύρισμα τελειώσει.

Η Δις ΛΙΑΝΑ



Μπλούζα από ταφτά σε σχήμα ζιλέ. Ζώνη με μεγάλη άγκράφ. Πιέτες άκτινωτές.

στον κήπο.

Έσθυσε τότε το κερί και, θάζοντας το χέρι της στον ώμο του αγριανθρώπου, του είπε:

— Κιτάζε!

Από το μέρος εκείνο φαινόταν όλη η κοιλάς και το δάσος και, πέρα, ο Μαύρος Λόφος.

Σάν να κατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο, ο αγριάνθρωπος άνασκηώθηκε στα πόδια του και, ρίχνοντας ένα θέμμα φλογερό στο δάσος και στο θουνό, άνασανε άχόρταγα τον καθαρό άέρα κι' έβγαλε ένα μηκυθμό χαράς.

— Είσαι έλευθερος! του είπεν ο μικρός 'Ιάκωθος. Πήγαινε...

Ο αγριάνθρωπος δέν κατάλαβε ή καλύτερα άμφέβαλλε άκόμη, γιατί έξακολούθησε να παραμένη άκίνητος, κυττάζοντας τόν 'Ιάκωθο σαστισμένος.

— Ο φράχτης του κήπου είνε ψηλός, παρατήρησε ή Αικατερίνη.

Ο 'Ιάκωθος είδε εκεί κοντά μιά κινητή σκάλα κι' έσπευσε να την πάρη. Την στήριξε κατόπιν στον τοίχο κι' έγνεψε στον άγριο έκφραστικώτατα:

Έκείνος έβγαλε μιά κραυγή χαράς. Σκαρφάλωσε ανάλαφρα στη σκάλα κι' έτοιμάστηκε να πηδήσει από την άλλη μεριά του φράχτη. Έξαφνα όμως φάνηκε σαν να μετάνιωσε και κατέθηκε πάλι τα σκαλοπάτια.

Πλησίασε τότε την σύζυγο του δημάρχου και, παίρνοντας το χέρι της, το έφερε στα χείλη του. Έπειτα άρπαξε και με τα δύο του χέρια τόν 'Ιάκωθο και τόν έσφιξε στο στήθος του.

Αφού τούς έδειξε έτσι την εγνωμοσύνη του, άνέθηκε και πάλι τη σκάλα και θγάζοντας μιά δυνατή κραυγή χαράς, πηδήξε από την άλλη μεριά και γίγνηκε άφαντος...

Ζ'

ΓΙ Θ' ΑΠΟΓΙΝΗ:

Όταν ο λοχαγός Βαγιάν γύρισε κατά τις όχτώ ή ώρα στο σπίτι του, θρήκε τη γυναίκα του και τόν 'Ιάκωθο να τόν περιμένουν στη σάλλα.

Μόλις μπήκε μέσα, έρωξε ένα γρήγορο θέμμα γύρω του και ρώτησε:

— Ποι είνε ο αγριάνθρωπος;

Η Αικατερίνη σηκώθηκε τρέμοντας.

— 'Ιάκωθε, του είπε με φωνή που φανέρωνε όλη τη συγκίνησι της, δέν θα μέ μαλ'λώσης.

— Νά σε μαλλώσω; Και γιατί;

— Ο άγριος δέν είνε πειά έδώ.

— Τόν άφησε να φύγη;

— Όχι, 'Ιάκωθε...

— Έξηγήσου λοιπόν...

— Νά, μαζί με τόν θαφτισμιό σου τόν πήγαμε στον κήπο... Ο 'Ιάκωθος έβαλε τη σκάλα στο μανδρότοίχο και... έφυγε. Μάλλωσέ με αν νομίζης ότι δέν έκανα καλά, αλλά μη θυμώσης. Τι να σου πώ, 'Ιάκωθε, τα δάκρυά του με συγκίνησαν τόσο, ώστε δέν μπόρεσα ν' άντισταθώ πειά...

— Αν έβλεπες τη χαρά του, όταν κατάλαβε πως τόν αφήνουμε έλεύθερο... Για να μάς ευχαριστήση, φίλησε τα χέρια μου κι' άγκάλιασε τόν 'Ιάκωθο. Και τώρα δέν θα μέ συγχωρήσης;

— Σε συγχωρώ ευχαρίστως, αγαπημένη μου Αικατερίνη.

— Κι' έμένα, νουνέ; έρώτησε ο μικρός 'Ιάκωθος.

— Ο Θεός να σε συγχωρήση κι' έμένα, παληόπαιδο.

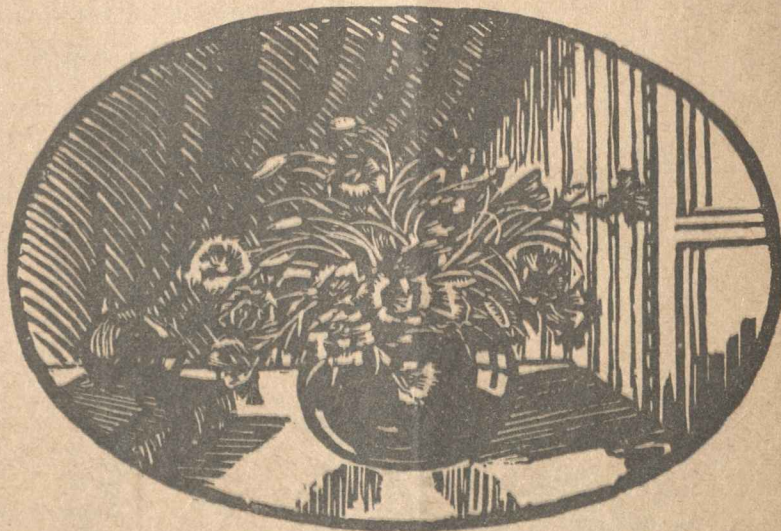
— Λοιπόν, 'Ιάκωθε, αλήθεια δέν σοο κακοφάνηκε;

— Στα χείλη του λοχαγού Βαγιάν φάνηκε ένα γλυκό χαμόγελο.

— Δέν έχω δικαίωμα να θυμώσω, είπε, γιατί έγινα κι' εγώ συνένοχος σου...

— Σό, συνένοχος μου;

— Ναι, είχα μαντέψει το σκοπό σου. Σοο έστειλα μάλιστα τόν 'Ιάκωθο να σοο πη ότι δέν θα ξαναγυρίσω πριν από τις όχτώ, για να καταλάβης ότι είχες καιρό να πραγματοποιήσης το σχέδιό σου.



— 'Α! 'Ιάκωθε! 'Ιάκωθε! φώναξε ή Αικατερίνη, πέφτοντας στην άγκαλιά από συζύγου της. Είσαι ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου.

— Και συ ή καλύτερη και τελειότερη σύζυγος... Τέλος πάντων, τώρα εσο είσαι ευχαριστημένη... Ο αγριάνθρωπος άνέκτησε την έλευθερία του... Ο Θεός να δώση να μη μετανόησουμε για ό,τι κάναμε...

— Γιατί να μετανόησουμε;

— Ποιός ξέρει τί γίνεται στο μέλλον; 'Αν τύχη και συμβη τίποτε, θα το έχουμε θάρος στη συνείδησί μας...

— Τι να συμβη, 'Ιάκωθε;... Τι έννοιεις;

— Μπορεί ο δυστυχισμένος αυτός να σκοτωθη από κανένα κυνηγό ή να τόν κατασπαράξουν τα θηρία.

— Η Αικατερίνη έγινε κατάχλωμη.

— 'Ολ' αυτά είνε πιθανά, είπεν ο λοχαγός. Έπειτα, δταν έρθη ο χειμώνας κι' άρχίσουν να πέφτουν τα χιόνια, τί θα κάνη;

— 'Α! 'Ιάκωθε! Αυτό δέν το συλλογίστηκα είπα.

— Κι' εγώ τώρα το σκέφτηκα...

— Τι να κάνουμε τώρα;

— Τι μπορούμε να κάνουμε; Τίποτε...

— Ο Θεός να τόν προστατεύση τόν δυστυχισμένο.

— 'Ας περιμένουμε το χειμώνα.

— Ναι, 'Ιάκωθε, άς τόν περιμένουμε. 'Αν τα θηρία του δάσους τοο παραξύνουν την ήσυχία του, θα θυμηθ' ότι σταθήκαμε καλοί γι' αυτόν και θάρρη να μάς θρη.

— Έκτός αν προτιμήση να πεθάνη από την πείνα...

— 'Α! 'Ιάκωθε, φώναξε ή Αικατερίνη τρομαγμένη, με τα μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα. 'Αν συμβη αυτό το τρομερό πράγμα, τότε δέν θα παρηγορηθώ ποτέ γιατί τοο απέδωσα την έλευθερία του.

— Βλέπω, Αικατερίνη, ότι από τώρα άρχισε να μετανόης για ό,τι έκανες.

— Η αγαθή γυναίκα έβγαλε ένα στεναγμό και ψιθύρισε:

— Κακό χειμώνα θα περάσω έφέτος.

— Τώρα έχουμε και κάτι άλλο, είπεν ο 'Ιάκωθος Βαγιάν: Τι θα ποούμε στους κατοίκους του χωριού;

— Σ' αυτή την περίπτωση, παρατήρησε ή Αικατερίνη, μοο φαίνεται ότι το ψέμα δέν είνε άπαγορευμένο. 'Ας ποούμε ότι μάς έφυγε κρυφά, χωρίς να τόν άντιληφθούμε...

— Έχεις δίκιο, άπάντως.

— Εμένα ο σκοπός μου είνε να καθουήσω σω τα πνεύματα και να διαλύσω κάθε φόβο. Τώρα που οι χωρικοί είδαν τόν αγριάνθρωπο και κατάλαθαν πως είνε πλάσμα αγαθό και άθώο, θα ήσυχασαν... Αύριο λοιπόν, δταν θα μάθουν ότι ξαναγύρισε στο δάσος, δέν θα ποούν τίποτε κι' ούτε θα θρεθ' κανείς που να πη στούς άλλους: «Πάμε να τόν ξαναπιάσουμε».

... ..

Ο 'Ιάκωθος Βαγιάν είχε δίκιο.

Την άλλη μέρα, όταν έμαθαν στο Μαρέλ ότι ο αγριάνθρωπος δραπέτευσε και ξαναγύρισε στο δάσος, έαφίστησαν καν μόνο, μα κανέναν δέν φοβήθηκε.

Όστόσο δέν πίστεψαν όλοι στο ψέμα του δημάρχου.

— Η Αικατερίνη Βαγιάν είνε άγια γυναίκα, είπαν μερικοί. Χωρίς άλλο ή ίδια θηήθησε τόν άγριο να φύγη. Μία καλά έκανε...

— Επ' τρείς μήνες έγινε άκόμα πολύς λόγος για τόν άνθρωπο τών δασών. Κατόπιν όμως, σιγά-σιγά, τόν έξασαν όλοι. 'Αλλωστε, δέν τόν έβλεπαν πειά όπως πρώτα να τρέχει μέσα στο δάσος. Πολλοί προχώρησαν ως τα βαθύτερα σημεία του δάσους, μα δέν κατάρθωσαν να ξαναβρουν τη ίχνη του... Υπέθεσαν τότε ότι έγκατέλειψε το δάσος τοο Μαρέλ και κατέφυγε άλλοι.

— 'Αλλά ή αλήθεια δέν ήταν αυτή. Ο άνθρωπος τών δασών, ο οποίος μετά την πρώτη έπαφή του με τούς άνθρώπους είχε γίνει άκόμα πιό δειλός, κρυβόταν. Είχε άνακαλύψει στούς πρόποδας του Μαύρου Λόφου μιά μεγάλη σπηλιά που τυνκοί θάμνοι έκρυβαν την εισοδό της και την είχε μεταβάλει σε κατοικία του.

Ζούσε εκεί μέσα, και μόνο σε περίπτωσι μεγάλης άνάγκης, έβγαλε.

της, έβγαλε. 'Αλλά και τότε προσπαθούσε να μην άπομακρύνεται από το θουνό.

Ός μόνη του τροφή είχε τα φρούτα και τα αυγά τών πουλιών, τα οποία εύρισκε στις φωλιές τους. Σε μιά γωνιά της σπηλιάς του είχε ένα παλιό τουφέκι, το οποίο είχε θρη άλλοτε μέσα στο δάσος. 'Ηξερε βέβαια τη χρήσι του γιατί είχε δη πολλές φορές τούς κυνηγούς να πυροβολούν και τα πουλιά να πέφτουν, εν τούτοις δέν μπορούσε να το μεταχειρισθ' γιατί δέν είχε ούτε σκάγια, ούτε μπαρούτι.

Πάρα πάνω, είπαμε ότι στο Μαρέλ πίστευαν ότι είχε φύγει από εκεί και είχε καταφύγει άλλοι. 'Αλλά μιά μέρα, δύο κυνηγοί τόν είδαν εξαπλωμένο στη χλόη, κοντά σε μιά πηγή. Καθώς κοιμόταν θαθεία, δέν τούς άντελήφθη. 'Αλλά όταν πλησίασαν κοντά του, τα θήματά τους στα ξερά φύλλα τόν έξηψαν. Σηκώθηκε τότε άπάνω και μ' ένα πηδημα γύηκε άφαντος μέσα στους θάμνους πριν προφτάσουν οι κυνηγοί να τόν έμποδίσουν.

— Τόν δυστυχισμένο, πόσο φοβήθηκε! είπεν ο ένας άπ' αυτούς.

— Ναί! Είδες τί γρήγορα το έβαλε στα πόδια; άπάντησε ο άλλος.

— Τράβηξε κατά δώ!... Φαίνεται πως έχει το καταφύγιό του στο Μαύρο Λόφο.

— Ναι, εκεί κρύβεται βέβαια...

— Και κρύβεται πολύ καλά, γιατί πρό τριών μηνών κανένας άλλος δέν τόν είδε.

— Αυτό σημαίνει ότι δέν τοο άρέσει να πισθ' και δεύτερη φορά.

Οι δύο κυνηγοί δέν προχώρησαν περισσότερο. Ούτε μπορούσαν άλλωστε να εισχωρήσουν μέσα στ' άγκάθια που άπλωνόντουσαν παντού, προφυλάσσοντας την κατοικία του ανθρώπου τών δασών από τούς άλλους ανθρώπους.

Η'

ΜΙΑ ΑΦΟΡΜΗ ΛΥΠΗΣ

Την άλλη μέρα, όλοι ήξεραν στο Μαρέλ ότι ο αγριάνθρωπος θρισκόταν άκόμα στο δάσος κι' ότι κατοικούσε σε μιά σπηλιά στο Μαύρο Λόφο.

— Θα ήμουν περισσότερο ευχαριστημένος αν έφευγε, είπεν ο 'Ιάκωθος Βαγιάν στη σύζυγό του.

— Γιατί; τόν ρώτησε εκείνη.

— Για την ήσυχία σου, Αικατερίνη, γιατί από τότε που ο δυστυχισμένος αυτός ήρθε στο σπίτι μας άλλες πολύ. Δέν σοο είπα ως τώρα τίποτε γιατί δέν ήθελα να σ' άνησυχώ.

— Η αγαθή γυναίκα δέν άπάντησε. Έβγαλε μόνο ένα στεναγμό που έδειχνε ότι ο σύζυγός της δέν γελιόταν.

Και πράγματι είχε γίνει πολύ μελαγχολική ή σύζυγος του 'Ιακώθου Βαγιάν. Ήταν νευρική και τα λόγια του συζύγου της σκετικώς με τούς κινδύνους που θα διέτρεχε ο αγριάνθρωπος στο δάσος, είχαν μείνει χαραγμένα θαθεία στο μυαλό της.

Τι αισθανόταν, ούτε κ' ή ίδια δέν θα μπορούσε να το προσδιορίση. Ένα είδος μελαγχολίας, μαζί με τύψεις, την είχε κυριεύσει και, όπως το σαράκι στο ξύλο, έσκαβε άργά και ύπουλα την ύγεια της.

— Έτσι ούτε ή ίδια δέν άντελήφθη τόν έρχομό της άρρώστειας που της έκδηλώθηκε μιά μέρα ξαφνικά.

— Η Αικατερίνη κάτι έχει, έλεγε συχνά μέσα του ο 'Ιάκωθος Βαγιάν, βλέποντάς την άκίνητη και θυσημένη σε σκέψεις. 'Αλλά δέν είνε, φαντάζομαι, τίποτε... Θα περάση.

Ο δυστυχισμένος δέν άντιλαμβανόταν κι' αυτός την σοβαρότητα της καταστάσεώς της.

Όταν ήρθε ο χειμώνας κι' άρχισαν να πέφτουν χιόνια, ή κατάσταση της Αικατερίνης χειροτέρευσε. Το χαμόγελό της έσβυσε έντελώς από τα χείλη της κ' ή μελαγχολία της μεγάλανε όλοένα καθώς άκουγε το θουητό του άνέμου που σφύριζε μέσ' από τα δέντρα.

— Όταν ο σύζυγός της δέν ήταν στο σπίτι, πλησίαζε στο παράθυρο κι' από εκεί, κύτταζε τόν κάμπο που τόν σκέπαζε



Η ΟΥΔΥΟ (στο... υποζύγιό της)... Πές μου, Ζάκ, αν πάρομαι αυτόν εκεί τόν άνήφορο, θα... κουραστώ περισσότερο:

πυκνό το χιόνι. Τότε δυνατό ρίγος περνούσε όλο της το κορμί κι' ένας στεναγμός ξέφευγε από τα στήθη της.

— Θεέ μου! Θεέ μου! έλεγε. Τι ν' άπόγινε ο δυστυχισμένος; Πέθανε τάχα;... Βέβαια, θα πέθανε από το κρύο ή θα τόν κατασπαράξαν οι λύκοι!

Και με την ίδια αυτή, έτρεμε σύγκορμη κι' άπελπιζόταν.

Ο 'Ιάκωθος Βαγιάν δέν έλεγε πειά: «Δέν είνε τίποτε... Θα περάση...» Τρομερή άνησυχία τόν είχε κυριεύσει τώρα και μιά μέρα, χωρίς να είδοποίηση τη γυναίκα του, ή οποία άντιστεκόταν πάντοτε σ' αυτό, κάλεσε ένα γιατρό. Μά ούτε κι' αυτός μπόρεσε να καταλάβη την άφορμή της άρρώστειας της. Είδη ότι ή δυστυχισμένη γυναίκα έσβυσε σιγά-σιγά, μα άμολόγησε ότι δέν ήξερε καμιά θεραπεία γι' αυτή την ψυχική άρρώστεια...

Μεγάλη άδυναμία συνώδευε την άρρώστεια, κι' έπειτα από λίγο καιρό ή άρρώστη προσεβλήθη από γενική παράλυσι που την κάρφωσε στο κρεβάτι.

— Εκεί, κάθε τόσο, την έπιανε ένα είδος τρέλλας. Ταραζόταν τότε σύγκορμη κι' άναπηδώντας έβγαζε κραυγές άγριες, σπαρακτικές.

— Οι λύκοι! Οι λύκοι! φώναζε. 'Ιάκωθε, τί περιμένεις; Πάρε το τουφέκι σου και σκότώσε τούς δλους!... 'Αλλά κάνε γρήγορα!... 'Ακούς, 'Ιάκωθε; 'Ακούς; Οι λύκοι έρχονται από παντού!... Θεέ μου! Θεέ μου!...

Χάθηκε ο δυστυχισμένος!... Όλοι ρίχνονται άπάνω του!... Τόν τρώνε!... Μοιράζονται τα ματωμένα μέλη του... Κύττα! Κύττα!... Ο πιό άγριος από τούς λύκους άρπαξε το κεφάλι του... 'Α!...

Τέλος ή κρίσις περνούσε κι' έπακολούθουσιν δάκρυα και στεναγμοί.

— Η άρρώστεια, έλεγε ο γιατρός προχώρησε πολύ κι' έχει προσβάλλει όλα τα όργανα... Ούτε θαύμα δέν μπορεί πειά να την σώση...

Ο 'Ιάκωθος Βαγιάν άντελήφθη ότι δέν ύπήρχε πειά έλπίδα. Περιλυπος έβλεπε ότι ο θάνατος θα τόν χωρίζε άπ' αυτήν που τόσο αγαπούσε.

Μιά μέρα είπε στην ύπηρέτριά τους:

— Γερτρούδη, φεύγω... 'Αλλα θα έπιστρέψω γρήγορα. Φρόντισε να περιποιηθης καλά την κυρία σου, κατά τη διάκριση της άπουσίας μου.

Πραγματικά την άλλη μέρα, ο λοχαγός ξαναγύρισε, φέρνοντας μαζί του τη θετή του κόρη, την 'Ιωάννα, ή οποία σπούδαζε έσωτερική στο παρθεναγωγείο του 'Επιναλ.

Η Αικατερίνη ήταν άκόμα χειρότερα εκείνο το πρωί. Όστόσο όταν ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο λοχαγός με τη νέα κόρη, γύρισε προς αυτούς το θέμμα της και ψιθύρισε με σδυσημένη φωνή:

— Είνε ή 'Ιωάννα, το παιδί μας!

Την περίμενα!... Από μακριά σ' είδα να έρχόσαστε μαζί, 'Ιάκωθε!...

— Μαμά! Μαμά! φώναξε ή νέα κόρη! πέφτοντας στο κρεβάτι της άρρώστης.

— Εκείνη την άγκάλιασε και με τις λίγες δυνάμεις που της έμεναν άκόμα, την έσφιξε στην καρδιά της.

Ο 'Ιάκωθος Βαγιάν πλησίασε κι' αυτός, τοο κάκου προσπαθώντας να συγκρατήση τα δάκρυά του.

— Σ' ευχαριστώ, 'Ιάκωθε! του είπεν ή Αικατερίνη. Έκα-νες καλά που την έφερες! Εγώ θα φύγω, το τέλος μου πλησιάζει... 'Αλλά δέν θα μείνης μόνος, ή 'Ιωάννα θα μ' άντικαταστήση... Πριν πεθάνω όμως θέλω να μοο ύποσχεθης ότι θα την υιοθετήσης, 'Ιάκωθε...

— Ναι, Αικατερίνη, σοο το ύπόσχομαι...

— Η έτοιμοθάνατη φίλησε στο μέτωπο τη μικρή 'Ιωάννα και με φωνή άδύνατη έπρόσθεσε:

— 'Ιάκωθε, δέν θέλω πειά... Μήπως έσβυσε το φώς; Και θγάστηκε ένα τελευταίο στεναγμό, άπλωσε τα χέρια της και σωριάστηκε άκίνητη στο κρεβάτι της...

Είχε πεθάνει. Η 'Ιωάννα είχε δεχθ' τη στερνή της πνοή και το στερνό της φίλημα.

— Ω! φώναζε ο 'Ιάκωθος Βαγιάν.

(Ακολουθεί)

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΕΝΑ ΘΡΑΪ, ο Ραζίμ, γυρίζοντας από το σχολείο, βρήκε στο σπίτι του ένα γράμμα που προωριζόταν γι' αυτόν. Τό άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα ένα χαρτί ρόζ, στολισμένο στην άκρη με λουλούδια, επάνω στο όποιον ήταν γραμμένα τα εξής:

«Αγαπημένο μου Ραζίμ, Είμαι μία νέα κοπέλλα που σ' αγαπάει από μακριά, σιωπηλά. Μπορώ να πω αόισακτα και χωρίς καμιά περηφάνεια, πώς είμαι πολύ όρατα. Η μεγαλύτερη μου επιθυμία στη ζωή είναι ν' αγαπηθώ από σένα και να γίνω μία μέρα γυναίκα σου. Μά επειδή είμαστε κ' οι δυο πολύ νέοι άκομα, πρέπει να περιμένουμε μερικά χρόνια. Για την ώρα δυστυχώς δεν θα μπορούμε να γνωριστούμε και προσωπικώς. Μπορείς όμως να μου στέλνεις τα γράμματά σου στη διεύθυνση: «Χ.Χ.Χ. Πόστ-Ρεσάντ». Ο πατέρας μου είναι πολύ δύσκολος και, σπανιότατα, μ' αφήνει να θγαίνω έξω. Ωστόσο, ποιός ξέρει; Μπορεί μία μέρα να το ξεφύγω και να σου δώσω ένα μικρό ραντεβού. Δεν θα το θεωρήσω αυτό καθόλου κακό, δε σ' αγαπάω τόσο κι' άρρω, άλλωστε, από σήμερα, μου φαίνεται πως είμαι η μικρή σου αρραβωνιαστικιά. Στενοχωριέμαι πολύ μόνη μου στο σπίτι. Τα γράμματά σου θα είναι για μένα μία μεγάλη παρηγοριά.

Με λατρεία: ΜΠΕΝΤΙΑ»

Όπως κάθε μαθητοῦδι δεκάξη χρόνων, έτσι κι' ο Ραζίμ σκεφτόταν ότι το σπουδαιότερο πράγμα στη ζωή, είναι ν' αγαπάει κανείς και να αγαπιέται.

Μόλις διάβασε την επιστολή αυτή, μία μεγάλη φωτιά άρχισε να φουντώνει μέσα στην καρδιά του. Και άρχισε ν' αγαπάει αυτήν τη νέα κοπέλλα, που δεν την ήξερε καθόλου. Εκείνο το θράδυ, επρόκειτο να πάει στον κινηματογράφο, μα τον θυσίασε προς χάριν του έρωτός του. Κλείστηκε μέσα στην κάμαρή του κι' άρχισε να γράφει μία άτελειωτη επιστολή σ' αυτήν την νέα κοπέλλα, η οποία τον αγαπούσε.

Την άλλη μέρα, καθώς έριζε το γράμμα του στο κουτί, ένοιωσε μέσα του μία μεγάλη περηφάνεια, σαν να είχε μεγαλώσει ξαφνικά κατά δέκα χρόνια.

Αυτή η νέα κοπέλλα, η Μπέντια, άπαντούσε ταχτικά στα γράμματά του Ραζίμ και του έκανε φριχτά και γεμάτα θυμό παράπονα, όταν εκείνος άργοῦσε να της άπαντήσει έστω και ούα μέρες.

«Είπε άνθρωπο — του έγραφε τότε — ν' αφήνεις να μαραζώνη έτσι μία κοπέλλα που σ' αγαπάει τόσο και που, μέσα στο απόμερο σπίτι, όπου βρίσκεται κλεισμένη, δεν έχει άλλη παρηγοριά από τα γράμματά σου. Και κάτι άλλο ακόμα: Γιατί η επιστολές σου είναι τόσο σύντομες; Τόσο λοιπόν σε πλήττει να καθήσης να κουσεντιάσης λίγο μαζί μου;...

«Είπες έχω και μία άλλη παράκληση να σου κάνω: Δεν θα μπορούσες να γράφεις τις επιστολές σου πιο καθαρές, πιο ευανάγνωστες;»

Από τότε, ο νεαρός Ραζίμ κλεινόταν κάθε θράδυ από νωρίς στην κάμαρή του και, για να μην έχει άλλα παράπονα από την αγαπημένη του, της έγραφε άτελειωτες επιστολές, προσπαθώντας να τις καθαρά γραφή όσο μπορούσε καλύτερα κι' ανοίγοντας ένα σωρό βιβλία, τα όποια συμβουλευόταν για να μη κάνει λάθος και γκάφες και τον περνάει εκείνη για άμόρφωτο.

Η Μπέντια ήταν, εκτός των άλλων, μία κοπέλλα περιεργή. Συχνά, στις επιστολές της, έκανε στον Ραζίμ διάφορες ερωτήσεις σαν τις παρακάτω:

«Όταν παντρευτούμε, το μήνα του μέλιτος που θα τον περάσουμε: στη Σουηδία ή στην Ιταλία;... Πώς είναι αυτές η δυο χώρες; Πώς ζουν οι κάτοικοί τους; τι εργασίες κάνουν; Από ποιές θάλασσες, από ποιά άλλα κράτη πρέπει κανείς να περάσει για να πάει σ' αυτές;»

«Η τόν ρωτούσε:

«Διάβασες το «Εομπερ» του Άδουλαχ-Χαμίτ; Πές μου ποιές σελίδες του σου άρεσαν περισσότερο, για να τις ξαναδιαβάσω;»

Κι' ο Ραζίμ, για να μη τον θεωρήσει η αγαπημένη του ως

άμόρφωτο, μελετούσε μέρες δλόκληρες γεωγραφίες και φιλολογικά βιβλία για ν' άπαντήσει όρθα στις τόσες ερωτήσεις της.

Να πώς τόν μάλλωσε μία μέρα η Μπέντια σ' ένα από τα γράμματά της:

«Είχα αποφασίσει με κάθε θυσία να σε δω και να σου μιλώ και για δυο λεπτά. Σε περίμενα λοιπόν χθες την ώρα που θα σχολάζει από το σχολείο σου. Μά μόλις σε είδα, κατάλαβα άμέσως πως έχεις χάσει ότι είσαι νέος που τόν λατρεύει μία νέα κοπέλλα... Είχες κυριολεκτικώς, χάλια... Τα ρούχα σου, τα παπούτσια σου, ήταν γεμάτα λάσπες. Μήπως πιάνεσαι στα χέρια με τούς συμμαθητές σου, σαν παιδιά;

Ο Ραζίμ έγινε κατακόκκινος από την τροπή του μάλις διάβασε τις παρατηρήσεις της φίλης του κι' ένοιωσε μία θαθεία λύπη.

Από εκείνη την ημέρα όμως άρχισε να ντύνεται με μεγάλη φροντίδα κι' έγινε ο κομψότερος μαθητής του λυκείου του.

Μία άλλη φορά, η Μπέντια του παραπονέθηκε πως την ώρα που έφευγε από το σχολείο του, δεν πήγαινε κατ' έθειον σπίτι του, μα τριγύριζε στους δρόμους ως ότου νυχτωνε.

«Φοβάμαι πολύ — έπρόσθετε — ότι θα τρέξεις πίσω από άλλες κοπέλες, ενώ εγώ, μόνη μου, στο σπίτι μου, κλαίω καθώς σκέφτομαι έσένα.

Ο Ραζίμ της έγραψε άμέσως και της άρκίστηκε σ' όλους τούς θεούς του ούρανοῦ πως εκτός απ' αυτήν, δεν ή άγαπούσε πειά καμιά άλλη κοπέλλα στον κόσμο.

Κι' από εκείνη την ημέρα έπαψε να τριγυρίζει στους δρόμους και να κλείει το μάτι του στις κοπέλλες με τις όποιες διασταυρώνονταν.

Ένα θράδυ, ο πατέρας του Ραζίμ, γυρίζοντας στο σπίτι του, βρήκε τη γυναίκα του να κλαίει άπαρηγορητα — Τι συμφορά είν' αυτή!

— Πού μας βρήκε! του φώναξε μόλις μπήκε μέσα. Ο γιος μας ο Ραζίμ γνώρισε μία νέα κοπέλλα, κάποιαν Μπέντια, που δεν τον αφήνει ούτε στιγμή ήσυχο. Βρήκα όλες τις ερωτικές της επιστολές σήμερα καθώς συγύριζα την κάμαρή του. Θα ξεμυαλίσω το παιδί μας!... Πρέπει να θρωμε έτσι τρόπο να τελειώσω αυτή η ιστορία... Μά θέλω ότι σου κάνουν καμμία έντύπωση αυτά που σου λέω... Πάες; Δεν το θεωρήσ σθαρό αυτό το πράγμα;

Πραγματικά, ο πατέρας του Ραζίμ ούτε είχε ταράξει το θόλου.

Σε μία στιγμή μάλιστα, άρχισε να γελάει κι' άπάντησε στην γυναίκα του:

— Μη φοβάσαι, αγαπητή μου φίλη... Δεν είναι τίποτε... Έγώ δημιούργησα όλη αυτή την ιστορία για να δώσω τέλος στην τεμπελιά του γιου μας, η οποία μεγάλανε όλο να... Η Μπέντια είναι φανταστικό, άνυπαρκτο πρόσωπο. Πες, επιστολές της της έγραφα εγώ ο ίδιος. Χάρης όμως σ' αυτό, ο γιος μας έγινε εργατικός, έμαθε ορθογραφία κι' έμαθε σωρό άλλα πράγματα... Έγινε ένα τέλειο παιδί... Έξω σου λέω!... Πρέπει να σου ομολογήσω, ότι και με μένα το βουλού πρέπει να σου ομολογήσω, ότι και με μένα το βουλού συνέβη όταν έδω και τριάντα χρόνια, ήμουν έρωτευμένος μαζί σου. Από μέτριος μαθητής που ήμουν, έγινα γαυός να το θέλω. Ο καλύτερος της τάξέας μου... Αυτά είναι καλά του έρωτος...

Ρ. Ν. ΓΚΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνση της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπολεως 14 α', Αθήνα.

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»



ΠΟΙΟΣ ΕΧΤΙΣΕ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ;

Στη θεία όπου βρίσκεται σήμερα η Παναγία των Παρισίων, υπήρχαν, κατά την περίοδο που κατείχαν οι Ρωμαίοι τη Γαλλία, ειδωλολατρικοί ναοί, όπου έλατρευοντο οι θεοί του Ολύμπου. Έπειτα, όταν ο χριστιανισμός άρχισε να εξαπλώνεται στην Εύρώπη, σύμφωνα με την συνήθεια που είχαν οι πρώτοι χριστιανοί να χτίζουν τις εκκλησίες τους στα μέρη ακριβώς όπου υπήρχαν προηγουμένως ειδωλολατρικοί ναοί, ο αρχιτέκτονας Μαυρίκιος ντε Σουλλί έχτισε τον μεγαλόπρεπο ναό της Παναγίας, το θαύμα αυτό της γοθδικής τέχνης, στο μέρος όπου υπήρχε πριν ο ναός του Διός.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΧΩΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ ΜΑΣ ΚΑΘΑΡΗ;

Για να έχετε την αναπνοή σας καθαρή και για να μη μυρίζετε άσχημα, πρέπει: 1ον) Να έχετε τα δόντια σας σε καλή κατάσταση και καθαρά, πράγμα για το οποίο πρέπει να τα εξέτάζει κάθε τόσο ο οδοντοίατρός σας και να τα πλένετε έπειτα από κάθε φαγητό με οδοντόκρεμα, 2ον) Να επιλέπετε την καλή λειτουργία του στομάχου, των εντέρων και του ήπατος και 3ον) Μπορείτε να χρησιμοποιήτε ως υποδοθητικό διάφορες παστίλιες με βάση την μέντα. Μία το τελευταίο αυτό μέσον είναι μόνο προσωρινό.

ΠΟΤΕ ΠΡΩΤΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΛΙΘΟΣΤΡΩΝΩΝΤΑΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ;

Πρώτοι οι Ρωμαίοι άρχισαν να λιθοστρώνουν τούς δημοίους δρόμους, μα μετά τις έπιδρομές των βαρβάρων και την κατάρρευση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, η συνήθεια αυτή ξεχάστηκε. Μόλις δε κατά τον 12ον αιώνα άρχισαν να στρώνουν στο Παρίσι τις μεγάλες πλατείες και τούς κεντρικότερους δρόμους.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΜΕΓΑΣ ΒΕΛΓΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΡΟΝΤΕΝΜΠΑΧ;

Ο ποιητής Ρόντενμπαχ, ο οποίος γεννήθηκε στο Τουρναί το 1855 και πέθανε στο Παρίσι το 1899, υπήρξε ο ποιητής του σκιάφωτος και των περασμένων, κάθε πράγματος που μαραινεται και σθύνει. Από τις συλλογές του αναδίδεται η ατμόσφαιρα της πατρίδος του, που αποτελεί το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του έργου του: χλοερές και ποιητικές όχθες, καταχνησμένοι ορίζοντες, γλυκιές καμπάνες εκκλησιών, πολιτείες άποκοιμισμένες σε πένθημα κανάλια και, πάνω απ' όλη αυτά, μία άπέραντη θλίψη.

Τα κυριότερα ποιητικά έργα του Ρόντενμπαχ είναι τα εξής: «Το σπίτι και οι άγριοι», «Θλίψεις», «Λευκή Νέοτης», «Καδωνοκρούστης», έργα διακρινόμενα όλα για το μελαγχολικό μεγαλείο τους και για την μεγάλη τους λογοτεχνική αξία.

Εκτός αυτών, περίφημο έπίσης είναι και το μυθιστόρημα του Ρόντενμπαχ: «Η Νεκρή Μπρύς».

ΠΩΣ ΧΡΩΜΑΤΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΑΠΗΤΑΣ ΓΚΟΜΠΛΕΝ;

Οι πρώτοι τεχνίται των περιφήμων ταπήτων Γκομπλέν, των οποίων οι χρωματισμοί θεωρούνται ως υπέρχοι και

άριστουργηματικοί, χρησιμοποιούσαν στη δουλειά τους ειδικά μόνο χρώματα.

Σήμερα, οι πρόοδοι της χημείας ανέβασαν σε 14.000 τον αριθμό των χρωμάτων που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή ταπήτων Γκομπλέν.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΓΑΥΠΗΣ ΚΑΝΟΒΑ;

Οι Ιταλοί των αρχών του περασμένου αιώνας έκολλα-κεύοντο να πιστεύουν ότι στο πρόσωπο του διασήμου συμπατριώτου των γλύπτου Κανόβα είχε γεννηθί ένας νέος Μιχαήλ Άγγελος. Γι' αυτό πολύ λίγοι καλλιτέχναι τιμήθηκαν τόσο πολύ όσο ζούσαν από τούς συμπατριώτας των, όσον αυτός.

Ο Κανόβα άνηκε σε μία οικογένεια λατόμων του Ποστανό, τοῦ οποίου η πέτρα είναι περίφημη σε όλη την Ιταλία. Γεννήθηκε το 1757 και, από ηλικίας πέντε ετών, άρχισε να χρησιμοποιή και την σμίλη, διασκεδάζοντας με το να λαξεύη στα μάρμαρα που έβγαιναν από το λατομείο του πατέρα του μορφές ανθρώπων και ζώων.

Όταν πέθανε ο πατέρας του, τον έπηρε μαζί του στη Βενετία ο μέτριος γλύπτης Τορέττι, ο οποίος πέθανε λίγο καιρό μετά την άφιξί του σ' αυτή την πόλη. Όταν έμεινε μόνος, ο νεαρός Κανόβα έλαβε απ' τον παππού του 100 δουκάτα, προερχόμενα απ' την πώληση ενός κτήματος του πατέρα του. Μπήκε τότε στο άτελιέ ενός μετρίου γλύπτου, όπου έκαναν συνηθισμένες δουλειές για νεκροταφεία. Ο Κανόβα δεν έμαθε εκεί ούτε σχέδιο, ούτε να φτιάχνει προπλάσματα. Ωστόσο, δουλεύοντας μόνος του στις ώρες της σχολής του έφτιαξε διάφορα άγάλματα, άτεχνα βέβαια, μα έπιτυχη στην έμπνευσί τους.

Το σύμπλεγμά του «Ορφεός και Εύρυδική» που το έφτιαξε έπειτ' από λίγον καιρό, φάνηκε σαν άποκάλυψις στους Βνετσιάνους, που του προσέφεραν μία ύποτροφία για να πάει να σπουδάσει στη Ρώμη.

Έφτασε εκεί σε ηλικία είκοσιδύο ετών και η έπιτυχία του ήταν πολύ σύντομη. Ένθουσίασε τούς φιλοτέχνους με το άρχαίο αίσθημα και την μοντέρνα έμπνευσι των έργων του, πράγματα που αποτελούν το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους. Τα έργα του εκείνης της εποχής είναι η «Ηθες», η «Αφροδίτη και ο Άδωνις» και «Ερως και Ψυχή».

Αμέσως άλλεπάλληλες παραγγελίες άρχισαν να φτάνουν στον Κανόβα. Είχε τόση εργασία, ώστε δεν του έμεινε καιρός να διαβάσει τούς αρχαίους συγγραφείς τούς οποίους έλάτρευε. Τούς διάβαζε λοιπόν την ώρα που δούλευε.

Η εργατικότητα του και η γονιμότης του υπήρξαν εξαιρετικές. Κατεσκεύασε πολλά μαυσωλεία, από τα όποια το σπουδαιότερο είναι το πάπα Κλήμη 13ου, που χρειάστηκε δεκατρία χρόνια να το τελειώσει.

Ο Ναπολέων τόν εκάλεσε στο Παρίσι κι' ο Κανόβα του έφτιαξε ένα κολοσσιαίο άγαλμα που τόν παρίστανε σχεδόν γυμνό και που ο αυτόκράτωρ των Γάλλων δεν τόλμησε να το στήση πουθενά. Γι' αυτό έμεινε σε μία άποθήκη του Λούβρου, ως ότου το 1815, μετά την εισβολή των συμμάχων στην γαλλική πρωτεύουσα, ο Βέλλιγκτον το πήρε και το έστειλε στο Λονδίνο.

Την ίδια εποχή, οι Ιταλοί ανέβασαν στον Κανόβα να ξαναφέρει στην Ιταλία τα έργα τέχνης που τα γαλλικά στρατεύματα είχαν πάρει από τη χώρα τους.

Η έπιστροφή του Κανόβα στην Ιταλία υπήρξε θριαμβευτική.

Ο διάσημος αυτός γλύπτης πέθανε το 1822.



ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ



Με ρωτάς, αγαπητή μου Λούση, τί ξίνα ξνα χρόνο τώρα πού είσαι χωρίς είδησεις μου. Ήγινα, απλούστατα, ή ήρωϊδα της πιδ πικάντικης, της πιδ γοητευτικής, της πιδ παράδοξης περιπέτειας. Ύστερ' απ' αυτό μη βιαστής, σέ παρακαλώ, νά κυττάξης στο τέλος της επιστολής μου. Αφ' ουδ σου διηγηθώ τὰ πράγματα με τή σειρά τους, θά τὰ μάθης όλα. Αρχίζω:

Θυμάσαι βέβαια ότι προετοιμαζόμουν με πείσμα νά λάβω μέρος στόν διαγωνισμό γραμματέων β' τάξεως, πού είχε προκηρύξει ή Νομαρχία του Σηκουάνα. Με κορόιδευες τότε και γελοῦσες μαζί μου. Ή, λοιπόν, πέτυχα δεύτερη, αγαπημένη μου! Είπε περιττό νά μιλήσω γιά τις συγκινήσεις στις πρώτες μας εξετάσεις... Μά φαντάζεσαι τή χαρά του μπαμπά και της μαμάς και τήν υπερηφάνειά μου με τήν σκέψη ότι θά μπορούσα επιτέλους νά τους βοηθήσω, αυτούς πού έκαναν τόσες μεγάλες θυσίες γιά ν' ανταποκριθούν στα έξοδα τών σπουδών μου.

Μετά τήν επιτυχία μου, αυτό πού φοβόμουν περισσότερο ήταν τό «πρώτο βήμα»: ή εισοδός μου στήν υπηρεσία! Ναι, ήμουν πιδ πολύ ταραγμένη απ' όσο ήθελα νά φαίνομαι. Πέρασε από τότε ένας χρόνος και τό θυμάμαι σάν νάταν χθές.

Θυμάμαι έν πρώτοις τήν παρουσίασί μου στούς συναδέλφους μου. Μπήκα σ' ένα γραφείο εξαιρετικά άπλό, γεμάτο χαρτιά και φακέλλους, φακέλλους πράσινους με κόκκινες ετικέτες γιά τις «Τρέχουσες υποθέσεις», φακέλλους πράσινους με κίτρινες ετικέτες γιά τὰ «Έκκρεμη», φακέλλους πράσινους με ετικέτες μπλε γιά τὰ «Έγγραφα υπό μελέτην». Τis δυο κατηγορίες φακέλλων δέν τις άνοίγουν ποτέ: θά μείνουν «έκκρεμείς» και «υπό μελέτην» εις τόν αιώνα τών άπαντα. Καθισμένοι μπρός στα τραπέζια τους, τρεις κύριοι έτοιμαζόντουσαν ν' αρχίσουν τή δουλειά τους. Ένα τέταρτο τραπέζι από άνοιχτόχρωμο βερνικωμένο ξύλο, άπλό σάν τ' άλλο και τοποθετημένο κοντά στο παράθυρο, με περίμενε.

Ξέχασα νά σου πώ πως μπήκα μέσα, συνουδευμένη από τόν διευθυντή τών γραφείων. Οι τρεις κύριοι έσπευσαν άμέσως νά μαζέψουν τὰ πόδια τους πού τὰ είχαν τεντωμένα. Χειραφίες αδέξιες, τραυλισματα άρκετά στενοχωρημένα, άντίς γιά «καλωσώρισματα». Μά μόλις έφυγε ό διευθυντής, ό πιδ νέος από τούς υπαλλήλους αυτοσχεδίασε γιά μένα μια έμμετρη προσφώνηση πού έσπασε τόν πάγο και μ' έκανε νά γελάσω μέχρι δακρύων.

Αυτός πού καθόταν άπέναντί μου ξμοιαζε τό σκίτσο του Σέμ: ψηλός, αδύνατος, άρωματισμένος, κομψός, πολύ αγαπητός, εύθυμος, εύγενικός, καλοαναθρεμμένος. Τό όνομά του: Ζάκ Άλλέγκρ.

Δεξιά μου καθόταν ό μικρός ξανθούλης πού μου έκανε τήν προσφώνηση. Άστεϊος μέχρι κρυαμάρας, άεικίητος, πολύ κατάλληλος γιά μικροαστικές συναναστροφές. Ή δουλειά του στο γραφείο ήταν, όπως κατάλαβα από τήν πρώτη μέρα, νά μαθαίνει απ' έξω μονολόγους και νά κάνει καρρικατοδρες άπάνω στα έγγραφα πού είχε μπροστά του.

Ο τρίτος —ό διεκπεραιωτής— ό πιδ κωμικός κι' ό πιδ ήλικιωμένος απ' όλους, είχε ήλικια μεταξύ τριάντα και πενήντα χρονών... περίπου. Ήταν φαλακρός, με μια τούφα μαλλιών άπάνω στο μέτωπο πού δέν έννοούσε νά πέση. Τόν φώναζαν Ζέφυρο: δέν κατώρθωσα ποτέ νά μάθω τό αληθινό όνομά του.

Ή άφηρημάδα του και ή μικρές του μανίες μ' έκαναν νά θυμηθώ άμέσως τόν «Σαπουνάκη», τόν ήρωα του Μωπασάν. Τού ήταν αδύνατον νά γράψω άν τόν καλαμάρι του δέν βρισκόταν άριστερά του (τό πρώτ, όποιος από μάς έφτανε πρώτος τό έβαζε δεξιά του) κι' άν δέν καθάριζε προκαταβολικά τή μύτη του. Ή μέρα του ήταν χωρισμένη σε δυο ίσια μέρη: τό ένα τό χρησιμοποιούσε γιά νά εργάζεται

εύσυνειδητα και τό άλλο γιά νά σκαλίζω μ' έναν σουγιά τό τραπέζι του με τήν ίδια εύσυνειδησία! Είπε περιττό νά προσθέσω πως ήταν τό κορόιδο του γραφείου. Όσakis, κατά σύμπτωση, σπαίναμε όλοι γιά μερικές στιγμές, έξαφνα ό Ζάκ Άλλέγκρ του φώναζε με μια φωνή κυριολεκτικώς άμύμητη:

— Ή, Ζέφυρε!

— Ή! Τί έινε;

— Άνέθηκε τό θερμόμετρο;

— Δέν ξέρω. Σας παρακαλώ νά μη μ' ένοχλήτε όταν είμαι άπασχολημένος.

Και κάθε φορά έπακολουθούσαν τὰ ίδια τρελλά γέλια έκ μέρους μου.

Μά ό καλύτερος σε όλο τό γραφείο ήταν ό τμηματάρχης μου. Α! Αυτός, αγαπημένη μου, ήταν έντελώς γοητευτικός! Δέν υπάρχει λόγος νά χαμογελάς, έινε γοητευτικός! Έχει δυο μάτια γεμάτα φώς, ξέμπνα και γλυκά. Είπε πάντοτε χαμογελαστός κι' αξιαγάπητος, εργάτικός και καθόλου ένοχλητικός γιά τούς ύφισταμένους του. Δέν σου λέω περισσότερα! Τόν αγαπάμε πολύ και είπε σπάνιο, ξέρεis, ένας υπάλληλος νά έκθειάζη με τόσο ένθουσιασμό τόν προϊστάμενό του. Γιατί, δεσποινίς, είμαι υπάλληλος, φοράω λουστρινένιες μανσέτες γιά νά μην καταστρέφω τὰ μανίκια μου και σε βεβαιώνω πως ή δουλειά μου δέν είνε τόσο πληκτική όσο λένε.

Γιά νά ξαναγυρίσω στόν Πώλ Ντυβερνούα (τόν λένε Πώλ τόν τμηματάρχη μου και είνε υιός του Γενικού Διευθυντού μας) θά σου πώ ότι γίναμε άμέσως δυο καλοί φίλοι. Μου δόθηκε συχνά ή εύκαιρία νά κουβεντιάσω άρκετή ώρα μαζί του. Νοιώσαμε ό ένας γιά τόν άλλο άμέσως πολλή συμπάθεια.

Σίγουρα, δέν θά μ' άναγνωρίζεις πειά, έμένα πού, στο Λύκειο, δέν θαύμαζα άλλον άνδρα από τόν Βασίλεα Φρανκίσκο Α'. Τί τὰ θέλεις, γέρασα και τώρα αγαπώ περισσότερο τήν πραγματικότητα πού έχω μπροστά μου από τις ιστορίες του παρελθόντος. Ήξ άλλου, έμαθα από τότε ότι ό Φραγκίσκος... κτλ.

Μά ως τάφησουμε αυτά. Φλυαρώ, φλυαρώ και δέν σου διηγήθηκα άκόμα τὰ πιδ νόστιμα...

Όπως όλα τὰ χρόνια, πρό δυο μηνών ό Γενικός Διευθυντής μας έδωσε μια έσπερίδα, στήν όποία ό υιός του, ό Πώλ, προσκάλεσε τούς υπαλλήλους του γραφείου του. Έτσι, ένα πρωτ, ό μπαμπάς και ή μαμά έλαβαν μια πρόσκληση πού τούς παρακαλούσε «νά εύαρεστηθούν νά συνουδύσουν τήν δεσποινίδα κόρη τους...» κτλ.

Όυτε κεραυνός νάπεφτε στο σπίτι, δέν άφαιρνε τέτοιο αποτέλεσμα.

Μά δέν έχω τίποτε νά φορέσω! φώναζε ή μαμά. Ή κόρη μας δέν έπληξε ποτέ σε κοσμική συναναστροφή! Δέν ξέρεi καν νά χορεύη...

Σε ποιά κατάσταση νά βρίσκεται ή ρεντιγκόττα μου; ρωτούσε άνήσυχος ό μπαμπάς. Πρέπει νά στείλω νά μου σιδερώσουν τό καπέλλο μου...

Ήταν άστείο, μά ήμουν πολύ συγκινημένη, καταλαβαίνοντας απ' όλ' αυτά πόσο άποτραπηγμένα είχαν έλθει ό μπαμπάς και ή μαμά από τότε πού είχαν μια κόρη ν' άναθρέψουν. Ήταν ή πρώτη τους εμφάνισις στόν κόσμο, έπει από είκοσι χρόνια.

Αν έβλεπες αυτό τό βγάλσιμο απ' τις ντουλάπες τών φορεμάτων από τὰ όποία έπρεπε νά διαλεχτή τό καλύτερο! Ή κάμαρή μου ήταν γεμάτη ρούχα: καπέλλα, φούστες, παπούτσια, συμπεριλαμβανομένης και της ρεντιγκότας του μπαμπά, πού μύριζε τόσο ναφθαλίνη, ώστε άναγκαστήκαμε νά τήν βγάξουμε επί τρεις νύχτες στο μπαλκόνι! Τό πράγμα ήταν κομικοτραγικό κι' άναρωτιέμαι

κόμα χάρις σε ποιδ θαύμα κατωρθώσαμε νά έτοιμαστούμε έγκαίρως και νά είμαστε σχεδόν παρουσιάσιμοι...

Έτσι έφτασε τό μεγάλο βράδυ. Ή μαμά ήταν σχεδόν άρρωστη από τήν ταραχή της και εξαφανιάζταν με τήν γαλήνη μου. Έγώ, ξέρεis, είχα άποκτήσει στο γραφείο τή συνήθεια νά μην μου κάνει έντύπωση τίποτε. Ή μόνη στιγμή πού τὰ έχασα λίγο, τόσο δά, ήταν ή στιγμή της εισόδου: τό πρώτο βήμα, όπως πάντοτε. Σπίτι πολύ σίκ, στή λεωφόρο Καρνό. Ωραίος προθάλαμος, μεγάλο σαλόνι, πλούσια επίπλωμένο. Όλα τὰ έπιπλα ως τό παραμικρό μπιμπελά φανέρωναν τό σίγουρο γούστο τών οικοδεσποτών. Παντού λουλούδια, ένα σωρό λουλούδια, διευθετημένα με χάρι. Οι οικοδεσποτά είνε έγκάρδιοι κι' άπλοί. Ό Πώλ μάς ύποδέχεται μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο. Νοιώθει κανείς γρήγορα τόν έαυτό του άνετα εκεί μέσα και κάθε δειλία διαλύεται.

Αφήνω τούς γονείς μου γιά νά πλησιάσω μια ομάδα νέων, όπου διακρίνω τούς δυο από τούς συναδέλφους μου του γραφείου. Μονάχα ό Ζέφυρος δέν είν' εκεί.

Ή φλυαρίες και τὰ γέλια έδιναν κι' έπαιρναν όταν ό Γενικός Διευθυντής και οικοδεσπότης μάς πλησίασε γιά νά ζητήση «έναν άνθρωπο με καλή θέληση» γιά τό μπριτζ.

— Οι γέροι σάν κι' έμένα, θέλουν νά παίζουν μπριτζ, μάς είπε. Μά μάς λείπει ό τέταρτος. Ποιός από σας έχει τό κουράγιο;

Όλοι όμως έκαναν τόν κουφό. Σίγουρα οι «άνθρωποι με καλή θέληση» λείπουν από τόν κόσμο... Τότε, γιά νά βγάλω τόν κ. Ντυβερνούα πατέρα από τήν δύσκολο θέση του, του πρότεινα νά πάω έγώ ως «τέταρτος» στο μπριτζ.

— Είνε ήρωικό αυτό πού κάνετε, δεσποινίς, μου είπε. Μά γιά τίποτε στόν κόσμο δέν θα έθελα νά σάς πάρω απ' αυτήν έδω τή χρυσή νεολαία πού θά μπροικακούσε γι' αυτό έναντίον μου...

Διαμαρτυρίες, εύγένειες, μά έγώ επέμενα κι' έτσι κάθισα στο τραπέζι, όπου οι τρεις ήλικιωμένοι φίλοι του μπριτζ με ύποδέχτηκαν σάν Μεσοσία.

Τό νά σου περιγράψω τήν έκφρασι του μπαμπά, ό όποιος στεκόταν λίγο πάρα πέρα, όταν με είδε νά κάθωμαι και νά παίζω μπριτζ, μου είνε αδύνατον... Ή, λοιπόν, αγαπημένη μου, τὰ κατάφερα μια χαρά και νίκησα τούς τρεις γέρους συμπαίκτας μου.

Νόμισα πως ό μπαμπάς, ό όποιος μόνο στα βιβλία μου με είχε δη νά σκούβω ως τότε, θά πάθαινε άποπληξία, τόσο άποσβολωμένος ήταν.

— Μά... δέν ήξερα πως!... άρχισε νά μου λέη.

Δέν πρόφτασα ν' άκούσω τή συνέχεια: ό κ. Ντυβερνούα πατέρας, είχε ρθί νά με πάρη.

— Δεσποινίς, μου είπε, σας παίρνω διά της βίας. Σας ζητούν στο χορό.

Σηκώθηκα. Μά πριν βγούμε απ' τό σαλονάκι του μπριτζ, πλησίασε ό Πώλ Ντυβερνούα γεμάτος έγκαρδιότητα:

— Δεσποινίς, θά μου κάνετε τήν τιμή νά χορέψετε αυτό τό ταγκό μαζί μου.

— Με μεγάλη μου τιμή, κύριε.

Ή μαμά ήταν κοντά μας. Ακούγοντας τήν πρόσκλησι του Πώλ έτοιμαζόταν νάρνηθι γιά τήν κόρη της, ή όποια ή καυμένη — δέν ήξερε νά χορεύη...

Αγαπημένη μαμά... Ή απάντησίς μου πρόλαβε τήν δική της. Μά με πόση άνησυχία σ' άγαθά και εξαφνισμένα τής μάτια, με είδε ν' άπομακρυνώμαι...

Τό ταγκό είνε ό αγαπημένος μου χορός... Ήταν έξαισιον...

— Χορεύετε περίφημα! μου είπε ό Πώλ.

Ό! ή κατάπληξις της μαμάς! Μά έίνε γυναίκα και δέν λείει τίποτε. Έπιφύλασσεται...

Τέλος γίνεσαι μια μικρή διακοπή. Ή κ. Ντυβερνούα με πλησιάζει και μου λέει στοργικά: «Σεις πού είστε τόσο χαριτωμένη, αγαπημένη μου μικρούλα, θά θέλατε νά με βοηθήσετε νά σερβίρω τ' άναμυκτικά και νά γίνετε λίγο ή νέα κόρη του σπιτιού, τήν όποία ό Θεός δέν

μάς άξίωσε ν' άποκτήσουμε;»

Και προσθέτει μ' ένα αγαθό χαμόγελο:

— Τὰ γλυκίσματα θά φανούν ωραιότερα άμα τὰ προσφέρете σεις και όχι έγώ...

Είχα γίνει κατακόκκινη από τή σύγχυσι μου... Μά ήμουν τρισευτυχισμένη. Σκέψου λοιπόν! Ύπήρχαν εκεί περισσότερες από δέκα κοπέλλες και είχαν διαλέξει έμένα γιά τόν έμπιστευτικό αυτό ρόλο!

Περασμένες δυο μετά τὰ μεσάνυχτα. Πρέπει νά φύγουμε. Μόλις μπήκαμε στο ταξί πού μάς ξαναπάει προς τό σπίτι ό μπαμπάς σταυρώνει τὰ χέρια του και φωνάζει άγανακτισμένος:

— Θά μου εξηγήσης τώρα, Κλάρα, πού έμαθες νά παίξης τόσο καλά μπριτζ...

Ή μαμά, πού δέν με είχε δη νά παίζω μπριτζ, γούρλωσε τὰ μάτια της.

— Πώς! ξεφώνισε. Ξέρεi και ή μπριτζ; Μά ξέρεi και χορό... Δέν τήν είδες νά χορεύη;

— Ξέρεi... νά... χορεύη;

Ναι, φίλε μου... Ξέρεi νά χορεύη στήν έντέλεια!...

— Ξέρεi ταγκό, φός και δέν ξέρω τί άλλο άκόμα; Ξέσει τούς σημερινούς χορούς; Έκανε περιφρονητικά ό μπαμπάς.

— Ναί! Ναί! τούς ξέρεi περίφημα!...

Έπακολούθησε μια τραγική σιωπή.

— Κλάρα;

— Μπαμπά;

— Τί είνε αυτό τό άστείο; Πού έμαθες νά χορεύης και νά

παίζης χαρτιά;

Ό μπαμπάς, κόκκινος σάν παντζάρι, είχε άρχισι νά θυμώνε στα σοθάρα. Ή μαμά είχε δάκρυα στα μάτια. Μά έγώ κρυφογελώντας, πήρα τό πιδ άφελές ύφος του κόσμου κι' άπάντησα:

— Μά... έμαθα νά χορεύω στο

γραφείο... φυσικά!

— Στο γραφείο;... Φυσικά;...

— Μάλιστα!

— Στο γραφείο;... Στο γρα

φείο;...

— Μάλιστα. Από τό μεσημέ

οι ως τις δυο τό άπόγευμα. Τά

κανονίζουμε έτσι ώστε νά ταιμ

τάμε κάτι στο ποδάρι και σ' έ

να τέταρτο τελειώνουμε. Τότε

άνεβαινουμε στήν αίθουσα τών Άρχείων, μέσα στήν όποία δέν βρίσκεται κανείς. Έχει ωραίο παρκέτο, είνε μεγάλη, άπόμερη, δέν μπορεί νά βρη κανείς πιδ κατάλληλη. Χορεύω με τόν συνάδελφό μου Ζάκ Άλλέγκρ πού είνε περίφημος χορευτής... Αυτό είν' όλο...

— Και ή μουσική;

— Ό! Αυτό είνε απλούστατο... Ξέρετε, ό συνάδελφός μας Ντυφούρ παίζει περίφημη όκαρίνα! Ξέρεi απ' έξω όλους τούς χορούς της μόδας. Αυτός λοιπόν αντικαθιστά τήν όρχήστρα... Έτσι δέν είνε καθόλου έκπληκτικό τό ότι έ

μαθα νά χορεύω ένα χρόνο τώρα πού εργάζομαι στή Νομαρχία.

— Α! Αυτό ουτε θά μπορούσα ποτέ μου νά τό φανταστώ! είπε ή μαμά πού κατά βάθος ήταν εύχαριστημένη απ' αυτή τήν εξήγησι.

— Και πως έμαθες μπριτζ; ρώτησε ό μπαμπάς.

— Α! Όσο γιά τό μπριτζ, τό πράγμα είνε άποφορητικό. Παίζουμε μπριτζ στο γραφείο, τις ώρες της δουλειάς. Ζυγώνουμε τὰ τραπέζια μας και βάζει ό καθένας μας τὰ χαρτι του μέσα στο συρτάρι του. Σε περίπτωση κινδύνου, κλείνουμε τὰ συρτάρια κι' έτσι σιγου

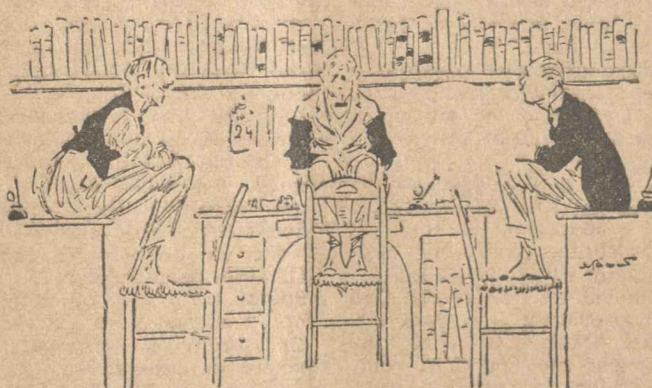
ρευόμαστε... Όταν ό Ζέφυρος μάς κάνει τήν τιμή νά είνε τέταρτος, τό παγινιδί πάει περίφημα. Άλλοιώς, παίζουμε τρεις μ' έναν «πεθαμένο».

— Καλά! Καλά! Καλά! φώναζε ό μπαμπάς. Τό ταγκό, ή όκαρίνα, τό μπριτζ μετά ή άνευ «πεθαμένου»... Όλ' αυτά είνε περίφημα. Δέν έχω πειά νά πώ τίποτε... Μά ποτε δουλεύετε;

— Όταν... κατά τύχη... ύπάρχη δουλειά...

Ή μαμά, καθησυχασμένη, χαμογελοῦ.

(Συνέχεια στή σελίδα 52)



ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντεμιέρ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Ναι, Λευκή, ούτε ο θάνατος.
Μιλώντας ο Φρειδερίκος την έσφιξε στην άγκαλιά του πα-
ράφορα και κόλλησε τα χείλη του στα χείλη της.
Ήταν ένα φίλημα παρατεταμένο, παθητικό, ατελείωτο.
— Λευκή... Αγαπημένη μου, σέ λατρεύω!...
— Φρειδερίκε, καλέ μου Φρειδερίκε!...

Ή Λευκή συνέχισε κατόπιν την αφήγησή της για τα θά-
σανα που είχε περάσει.
Τού διηγήθηκε τις φριχτές αγωνίες που πέρασε.
— Μ' έφλόγιζε ο πυρετός νύχτες και νύχτες, αγαπημένη
μου, ύστερ' από το γάμο μου. Μ' έπληραν άρρωστη από την
έκκλησία για να με πάνε σπίτι μου άναίσθητη. Ή νυφική
παστάδα μεταβλήθηκε έτσι σε κρεβάτι πόνου!...

— Καλή μου Λευκή!
— Και τέλος, από τον δυνατό κι' επίμονο πυρετό παρεφρό-
νησα, Φρειδερίκε.

— Όχι, Λευκή, δεν είναι δυνατόν.
— Ναι, αγαπημένη μου, πρέπει να με πιστέψεις. 'Επί τρεις
μήνες παράδερνα μέσα στην παραζάλη της τρέλλας. Δεν ή-
ξερα που θρискόμουν, δεν ήξερα τί έλεγα. Όπως μου εξή-
γησαν κατόπιν, φώναζα διαρκώς τ' όνομά σου και σε κα-
λούσα κοντά μου.

Ο Φρειδερίκος την έσφιξε στην άγκαλιά του με λαχτάρα.
— Λημονήσέ τα, αγαπημένη μου. Τώρα όλα πειά πέρα-
σαν. Τώρα αρχίζουν ή ήμέρες της ευτυχίας.

— Ναι, Φρειδερίκε, όλα πέρασαν. Για πάντα... 'Αλλά ο-
πόφερα τόσο! Κι' όταν μετά τρεις μήνες συνήρθα, νέα θάψις
με περίμενε: Ο Λεοπόλδος Γκιδάλ ήταν θραειά άρρωστος.
Και πέθανε κι' αυτός, όπως πέθανε και ή λατρευτή μου
μητέρα.

Έγινε λιγότεπη σιωπή.

Ή Λευκή κάρφωσε το βλέμμα της στα μάτια του Φρειδε-
ρίκου και τού είπε:

— Συγχώρησέ με, Φρειδερίκε, που σου μιλώ για τον Γκι-
δάλ. Ή αλήθεια είναι ότι ο δυστυχής εκείνος μετάνιωσε
για το κακό που σούκανε. Πεθαίνοντας μου ζήτησε συγ-
γνώμην και μου εξέφρασε όλη του τη λύπη γιατί μπήκε ά-
ναμέσά μας και μās κατέστρεψε την ευτυχία.

Αντί απαντήσεως ο Φρειδερίκος έσκυψε και φίλησε τς
κρινόλευκα χέρια της Λευκής.

— Τόν συγχωρείς, Φρειδερίκε; ρώτησε με σιγανή φωνή ή
Λευκή.

— Ναι, απάντησε ο Πλε-
μόν, τόν συγχωρώ. Λευκή,
μ' όλη μου την καρδιά.

— Έχεις εύγενική καρ-
διά, αγαπημένη μου. Ή αλή-
θεια είναι ώστόσο πως ήταν
άξιος της συγγνώμης σου ο
δυστυχής Λεοπόλδος. Ψυχο-
ραγούσε, όταν γύρισε και
μου είπε με σβυσμένη φωνή:
«Λευκή, πρέπει να με συγ-
χωρήσεις. Πληρώνω με το
θάνατό μου το σφάλμα μου.
Δέν έπρεπε να έπιμεινω να
γίνης σύζυγός μου. Νόμιζα
πως δέν σ' αγαπούσα. Μά
τώρα βλέπω πως σ' αγαπώ.
Σ' αγαπώ κι' όμως πεθαί-
νω!... Θά με ξεχάσης ευκο-
λα, Λευκή, και θ' αγαπήσης
...πρέπει ν' αγαπήσης τόν
Πλεμόν...»

Ή Λευκή άναστέναξε και
πρόθεσε:

— Τόν συγχώρησα, Φρει-
δερίκε, μ' όλη μου την καρ-
διά, όπως τόν συγχωρείς τώ-
ρα κι' εσύ. Τόν συγχώρησα

είλικρινώς και του σφάλισα τς μάτια... 'Αλλά τς θάσανά
μου δέν είχαν τελειώσει. Θρηνούσα ακόμη για τόν θάνατο
της λατρευτής μου μητέρας, όταν έμαθα ξαφνικά τόν θά-
νατο της μητέρας σου. Ή είδησις αυτή μ' έλύπησε διπλά,
γιατί σκέφθηκα πως θά πονούσες για τόν χαμό της μητέ-
ρας σου. Όλες μου ή σκέψεις έστρέφοντο προς εσένα,
Φρειδερίκε. Μόνον εσένα συλλογιζόμουν πλέον. 'Αλλά κι ή
μητέρα μου δέν σέ είχε ξεχάσει, δέν είχε πάψει να σε συμ-
παθή. Κι' όταν κατάλαβε τόν θάνατο να πλησιάζη, μου είπε:
«Δέν σ' αφήνω μόνη στόν κόσμο, Λευκή μου. Σού μένει
έ κ ε ί ν ο ς».

Τς μάτια της Λευκής είχαν θουρκώσει καθώς μιλούσε.
Ή παλινές θλιβερές άναμνήσεις έκαναν την καρδιά της
να πονή.

Πόσες συμφορές, πόσες άπογοητεύσεις, πόσοι θάνατοι και
πόσοι σπαταγμοί μέσα σε δύο χρόνια!...

— Υπόφερες πολύ, Λευκή, έπεν ο Φρειδερίκος. Υπόφε-
ρες φρικτά, όπως κι' εγώ υπόφερα. Μά ποιος ξέρει! Αυτό
ήταν ίσως τόν γραφτό μας. Έπρεπε να δοκιμαστούμε στόν
πόνον πριν ένωθούμε για πάντα. Ή αγάπη που θγάνει μέσα
άπο τόν πόνο, δέν είνε μόνον πιό γλυκειά, είναι και πιό στε-
ρη, πιό σίγουρη, πιό ακατάλυτη.

— Έβαψα τή μητέρα μου, συνέχισε ή Λευκή, στό ιδίον νε-
κροταφείο που ήσαν θαμμένοι και οι γονείς σου. Και ζούσα
πλέον ανάμεσα στους τάφους αυτούς και στην άνάμνησι
σου και στην έλπίδα να σε ξαναδώ. Γιατί ήμουν βεβία πως
θά σε ξανάβλεπα μιά μέρα, Φρειδερίκε. Μου μιλούσε γι
αυτό ή καρδιά μου και να πού δέν με γέλασε.

— Κι' εγώ έλπιζα, Λευκή, ότι θά σε συναντούσα μιά μέρα.
Και με την έλπίδα αυτή σ' άναζητούσα παντού. Σε άναζη-
τησα στό Παρίσι, στη Νίκαια, και στις Κάννες, άλλα δέν σε
βρήκα. Ός τις πού σ' ανακάλυψε ξαφνικά ο καλόκαρδος Ζι-
ντά.

— Ναι, έπεν ή Λευκή, ο καλός ναύτης σου έκαμε ένα
άληθινο θαύμα, μά βοήθησε και ή τύχη.

— Ή τύχη;
— Ναι, αγάπη μου, αυτό είν' αλήθεια. Είδα μιά μέρα τς
δύο τορπιλλοβόλα στό πέλαγος και κατέβηκα με χυπό-
καρδί στην άκρη όπου είχε πλησιάσει τόν ένα από τς δύο
πολεμικά. Ένας ναύτης στεκόταν στο κατάστρωμα. Ήταν
ο Ζιντά. Δέν τόν γνώρισα. Πλησίασα στην άκρογιαλιά και
τόν ρώτησα ποιος ήταν ο κυβερνήτης τών τορπιλλοβόλων.
Ο Ζιντά με γνώρισε. Και χωρίς να χάση καιρό έτρεξε πον
λαγωνικό και ξετρύπωσε την έπαυλή μου. Συνάντησε εκεί
τό δικό μου άτόμαχο ναύτη, τόν γέρο Λεονέκ και τού πήρε
λόγια. Έτσι έσκάρωσαν μα-
ζύ οι δύο τους την συνάν-
τησί μας.

Ο Φρειδερίκος αέλασε.
— Ναι, έπεν, ή αλήθεια έ-
νε ότι χρεωτώ πολλά στην
Ζιντά. Τόν είχα μαζί μου
στην Κίνα και πολέμησε σύν
λιοντάρι. Είνε τίμιος και
γενναίος. Και ποτέ, ποτέ
δέν θά ξεχάσω τόν έκανε
για μένα.

— Και για τούς δύο μας,
Φρειδερίκε.
— Ναι, και για τούς δύο
μας, για την αγάπη μας.
Σώπασαν.

Γύρω τους άπλωνόταν ή
ιταράχη θάλασσα.
Πάνω από τόν κεφάλι τους
γρεμίσθουναν τ' άστέρια.
Τόν τορπιλλοβόλο πετούσε
πάν δεξίφιν έπάνω στην ύψη
έκτασι, αφήνοντας πίσω του
ένα άσημένιο αυλάκι.

(Στό προσεχές τόν τέλος)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

«Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ»

Τό άριστούργημα τού ΜΙΣΕΛ ΜΑΡΡΟΥ, τού συγ-
γραφέως της άλημονήτης «MINION».

«Ότι και να πούμε για τή «ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ», όσο κι
άν έκθειάσουμε τόν μυθιστόρημα αυτό, θά είναι καλύτερο τή
πραγματικότητα. Ή «ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ» θά συναρπάσει κυ-
ριολεκτικώς τούς άναγνώστες μας από της πρώτης συνε-
χείας της, θά τούς κατασυγκινηση, θά τούς γοητεύση, θά
τούς κάνει να χύσουν δάκρυα.

Αγγελικοί έρωτες, θανάσιμη μιση, τρομερές έκδικήσεις
ήρώων και αυτοθυσίες, περνούν από τις σελίδες της
«ΛΕΥΚΗΣ ΚΥΡΙΑΣ», της οποίας ή υπόθεσις έκτυλίσσεται
σφή χώρα τών θρύλων και τών μυστηρίων, τή Σκωτία, στην
έποχή της τραγικής θραύσεως ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ.

— Με πραγματική ά-
νακούφισι βλέπω τούς
βουλευτάς να ξαναγυ-
ρίζουν στό Παρίσι δ-
ταν πρόκειται ν' αρχί-
ση τις συνεδριάσεις
της ή Βουλής, έλεγε
στην ιδιοκτήτρια ενός
μικρού καφενείου τού
Μπατινιόλ ένας ταχτι-
κός πελάτης της. Δέν
είμαι ποτέ ήσυχος ό-
ταν οι βουλευτάς έχουν
διακοπές. Γιατί! Μά
γιατί πρέπει να έχη
κανείς τούς βουλευτές
του προχείρους σε κά-
θε στιγμή. 'Αλλοιώς
βρίσκειται στη διάθεσι
της άστυνομίας, της
γραφειοκρατίας τών
φοροετήδων κτλ. κτλ.
Θέλετε ένα παράδειγ-
μα; Ο περίφημος Λα-
πρυνιόλ δέν θά ήταν
άκόμα στη ζωή άν ή
περιπέτειά του τού συ-
νέβαινε κατά την πε-
ρίοδο τών κοινοβου-
λευτικών διακοπών και
άν ο βουλευτής του, αντί να βρί-
σκεται εδώ για τόν υπερασπιστή, βρισκόταν στη θάλα-
σα ή στό βουνό.



σβολή έναντιόν της δικαιοσύνης. Μά σκέφτηκε ακόμα ότι
ο βουλευτής Κορνεμπίκ, πολιτικός με μεγάλη επίδρασι,
είχε κάθε έλπίδα να γίνη μιά μέρα ύπουργός της Δικαιοσύ-
νης, και τότε...

— ΈΙ! ΈΙ! απάντησε, χαϊδεύοντας τις φαβορίτες του.
Αυτό δέν φτάνει για να τόν άθωώσουμε, μά άποτελεί σπου-
δαίο έλαφρυντικό.

Δυστυχώς υπήρχαν και οι ένορκοι που τούς είχε τρο-
μάξει ή ανθρωποσφαγή και που δέν έβλεπαν με τόν ίδιο
τρόπο τς πράγματα. Και εξέφρασαν τή γνώμη τους τόσο
κατηγορηματικά ώστε τόν δικαστήριο άναγκάστηκε να κα-
ταδικάση τόν Λαπρυνιόλ στην ποινή τού θανάτου.
Όταν ο βουλευτής Κορνεμπίκ έμαθε την δυσάρεστη ά-
πόφασι, έπεν με πείσμα:

— Αύτοι οι δικαστάι δέν σέβονται πειά τις ύποδείξεις τών
αντιπροσώπων τού λαού. Τί θλιβερή έποχή!
Μά άφού σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:

— Θ' άπευθυνώ στόν πρόεδρο της Δημοκρατίας για να
δώση χάρι στόν προστατευμένο μου. Και τότε θά δούμε
ποιός θά πη την τελευταία λέξι.

Όταν λοιπόν ζήτησε άκρόασι άπ' τόν άρχηγό τού κρά-
τους κι' έγινε δεκτός άπ' αυτόν, έπεν τς έξις:

— Κύριε πρόεδρε, ή Βουλή είχε την τιμή να ψηφίση αυτή
την έβδομάδα τόν εργατικό πεντάκωρο, που όλη ή Δημοκρα-
τία τόν περίμενε σαν μεγάλο κοινωνικό ευεργέτημα. Δέν
θ' άγνοητε δέ ότι αυτός ο ανθρωπιστικός νόμος ψηφίστηκε
με πλειοψηφία μιάς ψήφου. Είνε τρομερό, μά λίγο έλειψε
ν' άπορριφθή. Χωρίς έμένα, δέν θά περνούσε.

— Χωρίς έσας; Έκανε ο πρόεδρος της Δημοκρατίας εξα-
φνισμένος.

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Ή μοναδική ψήφος που έ-
κανε να λυγίση ή πλάστιγγ ήπέρ της προλεταριακής έξε-
λίσεως, της δικαιοσύνης και της ισότητος ήταν ή δική μου.

— Θέλω να τόν πιστέψω, αγαπητέ μου κύριε Κορνεμπίκ,
μά από που τόν ξέρετε;

Τόν πράγμα είναι πολύ άπλό... Ο κ. Βορασσιέ, ο πρώην
βουλευτής που τόσο δύσκολα τόν ένίκησα στις τελευταίες
έκλογές, ήταν ένας δεξιός, ένας αντιδραστικός. Άν δέν
τόν είχα νικήσει και άν είχε επανεκλεγθ, θά έψήφισε έ-
ναντιόν τού νομοσχεδίου τού πεντακώρου, τόν όποιο, χάρις
σ' αυτόν, θ' άπερρίπτετο...

— Πράγματι. Σε σάς λοιπόν όφείλει ή Δημοκρατία την
μεγάλη νίκη.

— Ναι, μά ξέρετε πως βγήκα βουλευτής; ρώτησε ο κ.
Κορνεμπίκ, άφού προηγουμένως ύποκλήθηκε με μετριοφρο-
σύνη. Στόν πρώτο γύρο της ψηφοφορίας, ο Βορασσιέ πήρε
3133 ψήφους κι' εγώ μονάχα 3129. Έγιναν επαναληπτι-
κές έκλογές. Έν τώ μεταξύ όμως έγινε εύτυχώς ένα γεγο-
νός που τροποποίησε τς πράγματα. Στην δεύτερη ψηφο-
φορία, εγώ διατήρησα τούς 3129 ψήφους μου. Δέν έκέρ-
δισα κανένα. Μά ο Βορασσιέ έχασε έξη κι' έτσι πήρε 3127.
Νικήθηκε και βγήκα εγώ βουλευτής.

— Ήταν ένα μεγάλο εύτύχημα για τή χώρα.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ



ΠΑΡΜΠΑ Πέτρο! Μπάρμπα Πέτρο! φώναξε ο 'Αντρέας, χτυπώντας την πόρτα λαχανιασμένος. 'Ανοιξε μου, μπάρμπα Πέτρο!

Ο αγροφύλακας, μισοκοιμισμένος ακόμα, πρόβαλε το κεφάλι του στο παράθυρο του, μέσ' στο θαμπόφωτο της χαρουνής. — Μπάρμπα Πέτρο, ξαναφώναξε ο 'Αντρέας, κάποιος μεγάλο κακό έχει γίνει στο σπίτι του γέρο Γκασπάρ!

Ο αγροφύλακας κατέβηκε άμέσως κι' άνοιξε την πόρτα του στο νεαρό χωρικό. 'Ο γέρο Γκασπάρ — για τον όποιον εκείνος του μιλούσε — ήταν ένας παράδοξος άνθρωπος που είχε ρθή στον τόπο πριν από δυο χρόνια πάνω-κάτω κ' είχε εγκατασταθή σ' έν' απόμερο σπιτάκι, έξω απ' το χωριό, πλάι στον δημόσιο δρόμο και κοντά στο μικρό δάσος. Κανένας δεν ήξερε τίποτε γι' αυτό το περίεργο ύποκειμενο, γι' αυτόν τον γέρο που, παρά τα έβδομηντα — έβδομηνταπέντε του χρόνια, ζούσε ολόμοναχος. 'Από πού έρχόταν, ποιος ήταν, τί είχε κάνει στο διάστημα της τόσο μακρυνής ζωής του; Κανένας δεν τώξερε. 'Όταν πρωτοήρθε στον τόπο, οι πιο παράδοξες φήμες κυκλοφόρησαν για λογαριασμό του. Μερικοί βεβαίωναν μάλιστα με μεγάλη επιμονή πως αυτός ο βρωμόγερος ήταν ένας πλούσιος, πολύ πλούσιος φιλάργυρος, που περνούσε τις νύχτες του μετρώντας τους θησαυρούς του. Τόν είχαν δη! Ποιος όμως τόν είχε δη; Αυτό κανένας δεν μπορούσε να το πη. Μά ή φήμη του εξακολουθούσε να κυκλοφορεί.

Όπως φαινόταν, ο γέρο Γκασπάρ ζούσε απ' ό,τι του έδινε ο μικρός του λαχανόκηπος, από μερικές κότες κι' από λίγα κουνέλια που είχε. Δεν αγόραζε σχεδόν τίποτε, έβγαίνει πολύ σπάνια έξω κι' ακόμα πιο σπάνια πήγαινε στην πολιτεία. Δεν είχε συνδεθεί με κανένα στο χωριό κι' αν, κατά τύχη, στις σπάνιες στιγμές που έπιανε κουβέντα με τους χωριάτες, του πετούσαν εκείνοι κανένα πόντο για τόν κρυμμένο θησαυρό του, ο Γκασπάρ δεν άπαντούσε τίποτε. Χαμογελούσε με ύψος φευγαλέο κ' ήλιθο.

Έκείνο λοιπόν το φθινοπωρινό πρωί, ο νεαρός 'Αντρέας, που ήταν χτίστης, είχε σηκωθεί πολύ νωρίς για να συναντήσει και μερικούς άλλους μαστόρους και να πάνε παρέα στο γειτονικό χωριό, όπου δούλευαν όλοι μαζί. Καθώς όμως περνούσε από τόν δημόσιο δρόμο, είδε φώς στο σπίτι του γέρο Γκασπάρ. Αυτό τόν σκανδάλισε και τόν έκανε να ζυγώσει. Είδε τότε

— Έχετε δίκη, κύριε πρόεδρε! Μά σε τί όφειλει η χώρα αυτό το μεγάλο ετύχημα; 'Ακούστε: μεταξύ της πρώτης και δευτέρας ψηφοφορίας, οι ξεη πιο φανατικοί ψηφοφόροι του αντιπάλου μου έζωντάθηκαν από έναν θεριμό πατριώτη, ο οποίος δεν έδίστασε να καταφύγει σ' αυτό το ριζικό μέτρο για τόν θρίαμβό της υποθέσεώς μας...

— Μπράβο του! Αυτό θα πη ήρωική άφοσίωσις! Και πώς λέγεται ο γενναίος αυτός πολίτης...

— Είναι ο Λαπρυνιόλ! Σ' αυτόν, σ' αυτόν μόνο η Γαλλία όφειλει την μεγαλύτερη κοινωνική μεταρρύθμισι του αιώνα μας... Και όμως... και όμως θέλουν να τόν στείλουν στη λαμητόμο... Μπορείτε να κατανοήσετε το μέγεθος αυτής της άχαριστίας;

— Όχι! Όχι! Θα το δώσουμε χάρη! φώναξε ο πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Και υπέγραψε άμέσως τη χάρη.

Αυτή ήταν η λύσις της υποθέσεως Λαπρυνιόλ... Όπως βλέπετε, λοιπόν, άμα δεν έχη κανείς τόν βουλευτή του πρόχειρο, δεν μπορεί ν' αντιμετώπισει ούτε τις συνέπειες ενός απλού πονόδοντου...

ROBERTO FRANCESCHI



Οι δυο άντρες τράβηξαν για το σπίτι του γέρο Γκασπάρ.

από το παράθυρο τόν γέρο καθισμένο σε μία καρέκλα με το κεφάλι του πεσμένο επάνω στο τραπέζι που ήταν μπροστά του, με τα χέρια του απλωμένα μπροστά... Πλάι του, μία λάμπα του πετρελαίου ήταν ακόμα αναμμένη και στο φώς της λαμποκοπούσαν χρυσά κι' άσημένα νομίσματα που ήταν σκορπισμένα στο τραπέζι. 'Ο 'Αντρέας φώναξε ξαναφώναξε... Μά μονάχα ή ήχώ του άπάντησε. 'Ο γέρος ούτε σάλεψε καθόλου από τη θέσι του. Φοβισμένος τότε, μη ξέροντας κι' αυτός τί συμβαίνει, έτρεξε να ζήτηση τον μπάρμπα Πέτρο, τόν αγροφύλακα.

Ένθ' ο 'Αντρέας τά διηγόταν όλ' αυτά, ο αγροφύλακας ντυνόταν βιαστικά.

— Είδες εκεί, ο γέρο τσιφούτης! Είπε ο μπάρμπα Πέτρος, όταν ο νεαρός χτίστης τελείωσε την διήγησή του. Έγω τώλεγα πάντοτε πως είχε θησαυρό!

Κ' οι δυο άντρες τράβηξαν για το σπίτι του γέρο Γκασπάρ. 'Όταν έφτασαν εκεί, είχε ξημερώσει για καλά. 'Ο πόρτα που έβγαине στον λαχανόκηπο ήταν όρθανιχτή. 'Ο αγροφύλακας μπήκε μέσα, προχώρησε και σκούνησε δυνατά τόν γέρο Γκασπάρ στον δμο. Μά εκείνος ούτε σάλεψε. 'Ηταν βέβαια νεκρός... 'Η καλύτερα, σκοτωμένος. 'Όπως έδειχνε το αίμα που κυλούσε στο λαιμό του.

— Τόν σκοτώσαν, όπως φαίνεται, χτυπώντας τον στο κεφάλι μ' ένα χοντρό ρόπαλο, είπε ο αγροφύλακας.

Χρυσά κι' άσημένα νομίσματα ήταν σαριασμένα στο τραπέζι και στο πάτωμα. 'Ο μπάρμπα Πέτρος, φοβισμένος γιατί για πρώτη φορά τόσο γρήγορα που ήταν αγροφύλακας, έβλεπε έγκλημα, είπε ότι προπάντων δεν έπρεπε ν' άγγιξουν τίποτε. 'Όταν έαναθίγη έξω αναγκάστηκε να τραβήξει μόνο την πόρτα, γιατί ούτε κλειδωνία, ούτε σύρτη είχε. 'Αφήνοντας τον τόπιον τόν 'Αντρέα σκοπό έξω από το σπίτι, έτρεξε να ειδοποιήση τόν δήμαρχο και να τηλεφωνήση στην πολιτεία. Στο δρόμο έκανε ένα σωρό σκέψεις γι' αυτό τόν παράδοξο φιλάργυρο που φύλαγε ένα θησαυρό σ' ένα σπίτι του οποίου ή πόρτα δεν είχε ούτε κλειδωνία. Και κάθε τόσο άναυγάζονταν: «Γιά ποιο λόγο τάχα ο θολοφόνος, αφού τόν σκότωσε, δεν πήρε το χρυσάφι και τó άσημα;»

Η φήμη του μυστηριώδους θανάτου του γέρο Γκασπάρ διαδόθηκε γρήγορα και όταν το μεσημέρι έφτασε ο άνακριτής μ' αυτοκίνητο, μαζί με τόν γραμματέα του κι' έναν ιατροδικαστή, όλο το χωριό βρισκόταν μαζεμένο μπρος στο σπίτι του θύματος.

Τά σόγια έδιναν κι' έπαιρναν. Οι χωριάτες ενδιαφερόμενοι να μάθουν προπάντων ποιος θα κληρονομούσε τόν γέρο φιλάργυρο. Είχε τάχα οικογένεια, συγγενείς; Θα έρισκαν διαθήκη;

Αναρωτιόντουσαν ακόμα ποιος μπορούσε να είχε κάνει τó έγκλημα; Κάποιος αλήτης, χωρίς άλλο, Γιατί όμως ο δολοφόνος δεν είχε κλέψει; 'Ισως να είχε βρή πάρα πολλά κι' επειδή ήταν μόνος, αναγκάστηκε να πάρη όσα μπορούσε και να παρατήση τα υπόλοιπα. Τι κόλπο!... Και τó μάτια τών χωρικών έλαμπαν από άπληστία!

Ο άνακριτής εξέτασε γρήγορα-γρήγορα τόν μυσφάνο με τόν δήμαρχο, διάλεξε για συμπαραστάτες τόν γαστήρη που ή χωριό και τόν ξενοδόχο τού 'Χρυσού 'Αλόγου, που είχαν γίνει κ' οι δυο τους κατακόκκινοι γι' αυτή την τυφική διάκρισι.

Οι χωριάτες, έν τώ μεταξύ, έξω απ' το παράθυρο έπαιζαν την άξια τών χρημάτων που βρισκόντουσαν σκορπισμένα στο τραπέζι και στο πάτωμα. Δεν ήταν και πολλά: καμμιά δωδεκαριά άσημένα τάλληρα και καμμιά έκατοστή χρυσά εικοσόφραγκα.

— Άλλά θα τά πήρε ο δολοφόνος! έλεγαν.

— Έξαφνα, μέσα στο σπίτι, καθώς ο ιατροδικαστής άναίσηκωνε τó πτώμα για να τó εξετάση, ο ξενοδόχος έβγαλε μιά κραυγή. Είχε πάρει στο χέρι του ένα άσημένο νόμισμα.

σμα τών πέντε φράγκων απ' αυτά που βρισκόντουσαν στο τραπέζι.

— Κύριε άνακριτά! φώναξε, χλωμός και τρέμοντας.

— Τι τρέχει;

— Κύριε άνακριτά, αυτά έδω δεν είναι λεπτά!

Όλο παράτησαν τó πτώμα και πρόσεξαν τότε ότι πραγματικά τά νομίσματα που βρισκόντουσαν σκορπισμένα όλόγυρά τους ήταν... χαρτονένιες άπομιμήσεις σε χρυσό-χαρτο κι' άσημόχαρτο, απ' αυτές που έχουν στα πανηγύρια.

Όταν οι χωρικοί κατάλαθαν περί τίνος έπρόκειτο, άπόμειναν με τó στόμα άνοιχτό. Μά κ' οι «έπιομημοι» δεν ήσαν λιγότερο εξαφνιασμένοι. Έξακολουθήσαν ωστόσο, με κάποια άπογοήτευσι τώρα, τη δουλειά τους. 'Ηταν φανερό πως ο γέρο Γκασπάρ είχε χτυπηθεί από πίσω από κάποιον που είχε μη ή άθόρυθα από την άνοιχτή πόρτα. 'Η πιο λογική έκδοχη ήταν ότι κάποιος αλήτης είχε δη απ' το παράθυρο τó θύμα να μετρήη τά ψεύτικα χρήματα στο φώς της λάμπας. Μερικές στιγμές τού έφτασαν για να σχεδιάση και να πραγματοποιήση τó έγκλημα που, χρησιμοποιώντας ως όπλο ένα χοντρό ραβδί.

Μετά τó έγκλημα θά είχε πιάσει λύσσα τόν δολοφόνο, όταν είδε ότι τά χρήματα για τά όποια είχε σκοτώσει ήσαν ψεύτικα και, μέσα στην όργη του, τά είχε σκορπίσει δεξιά κι' άριστερά.

Ο άνακριτής έψαξε όλο τó δωμάτιο, χωρίς να βρη τίποτε άλλο ενδιαφέρον. Μερικά βιβλία μουχλιασμένα βρισκόντουσαν στο βάθος ενός ντουλαπιού. Φεύγοντας τά πήρε κι' αυτά μαζί του ως πειστήρια μαζί με τά ψεύτικα νομίσματα, που τά είχε βάλει σ' ένα χαρτονένιο κουτί.

Μετά την άναχώρησή του, οι χωριάτες εξακολουθήσαν επί πολλή ώρα να στέκονται έξω από τó σπίτι και να συζητούν κατάπληκτοι.

Τό έγκλημα αυτό έκανε πολύ θόρυβο, ή έφημερίδες τού αφιέρωσαν ολόκληρες στήλες, μά κανένας δεν μπόρεσε να διαφανήση τó μυστήριο τών ψεύτικων νομισμάτων, όπως έπίσης ή δικαιοσύνη δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψη τόν δολοφόνο...

Κι' έτσι ή υπόθεσις αυτή ξεχάστηκε με τόν καιρό.

Πέρασαν καμμιά δεκαριά χρόνια. Μιά μέρα ένας υπάλληλος τών δικαστηρίων, κυριευμένος από μεγάλο ζήλο, άρχισε να ερευνά τó έγκλημα τού γέρο Γκασπάρ, που βρισκόντουσαν από χρόνια σωριασμένα στα ράφια τού γραφείου του.

Καθώς τινάζε ένα χαρτονένιο κουτί, είδε να βγαίνει απ' αυτό ένα άσημένο νόμισμα τών πέντε φράγκων που έπεσε κάτω χωρίς να κάνει κανένα μεταλλικό κρότο. 'Ο υπάλληλος αυτός είχε παρακολουθήσει πρό δεκαετίας την υπόθεσι Γκασπάρ και γι' αυτό δεν εξαφνιάστηκε. Είπε μόνο: «Είπε κι' αυτό από τά νομίσματα τού μπάρμπα Γκασπάρ!»

Έσκυψε και τó πήρε και, καθώς τó κύτταζε από κοντά, έβγαλε μηχανικά τó χαρτί που τó τυλίγε. Έξαφνιασμένος βρήκε τότε μέσα ένα χαρτάκι διπλωμένο, ένα χαρτάκι κυτρινισμένο και πολύ λεπτό, άπάνω στο όποιο ήταν γραμμένα, με ψιλό γράψιμο, ο αριθμός 8 και τó έξης τετράστιχο:

Οι άνθρωποι οι κοινοί μονάχα
Νοιάζουν τόν τρόπο τού θανάτου
Γιατί να φοβόμαστε τάχα;
Τέτοια είν' ή μοίρα μας 'δω κάτω...

Έτρεξε άμέσως ν' άνακοινώση τó ευρήμα του στον προϊστάμενό του και σέ λίγο ένα σωρό δικαστάι βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι γύρω στο κουτί με τά νομίσματα. Έμειναν όκμα σ' αυτό δέκα άκριβώς ψεύτικα πεντόφραγκα και ένενηταχτώ εικοσόφραγκα. 'Όταν τ' άνοιξαν όλα, είδαν πως τά τελευταία δεν είχαν τίποτε μέσα. Μόνο τά πεντόφραγκα έκλειναν όλα μέσα μικρά άριθμημένα χαρτάκια, τών οποίων τó κείμενο θ' άναδημοσιεύσουμε έδω κατά σειράν. Δυστυχώς, τά δυο πρώτα νούμερα έλειπαν. 'Ισως να έπληγαν σ' αυτά ενδείξεις για την ταυτότητα τού Γκασπάρ. Έλειπαν επίσης τά νούμερα 10, 11 και 13. Τό νούμερο 10 ήταν έντελώς άδιάβαστο. Τό τελευταίο ήταν τó νούμερο 15. Έλειπαν λοιπόν τουλάχιστον 5 κομμάτια.

Τό νούμερο 3 έγραφε:

«'Η ζωή με θαρραίνει. Ποιος θά με λυτρώση απ' αυτήν;»

Τό νούμερο 4:

«'Όχι, δεν θ' αυτοκτονήσω; Πήρα τάχα την άπόφασι αυτή γιατί άπαγορεύει ή θρησκεία την αυτοκτονία ή από άνανδρία; Δεν ξέρω...»

Τό νούμερο 5:

«Θέλω να πεθάνω. Έξέθεσα τόν έαυτό μου σέ χίλιους κινδύνους, όταν ταξίδευα ακόμα με τά καράβια, μά ή θάλασσα δεν με θέλησε. Πρέπει ν' άποφασίσω να πεθάνω στη στεριά.»

Τό νούμερο 6:

«Πρέπει να με σκοτώσουν, να με δολοφονήσουν. Μά ποιος;»

Τό νούμερο 7:

«Θά προκαλέσω τó θάνατο μ' ένα καινούργιο τρόπο.»

Τό νούμερο 8 περιείχε τó τετράστιχο που άναφέραμε πάρα πάνω και τó όποιο ο Γκασπάρ θά είχε γράψει για να καθυστερήση τούς φόβους του

Τό νούμερο 10 έγραφε:

«'Όχι, ο θάνατος δεν είναι τόσο τρομερός.»

Και τó νούμερο 15 τελείωνε:

«Τό καλύτερο που μπορεί να μου συμβη είναι να δολοφονηθώ από έναν κλέφτη. 'Ο δυστυχισμένος δεν θά πληρωθεί καθόλου για τόν κόπο του. Τόν συγχωρώ και τόν ευχαριστώ.»

Έτσι, με τó διάβασμα τών μικρών αυτών χαρτιών, τó μυαλό τών δικαστών φωτίστηκε. Αυτός ο Γκασπάρ λοιπόν ήταν κάποιος θαλασσινός που είχε αηδιάσει τη ζωή, έπειτα από κάποιο άνεπανόρθωτο δυστύχημα. Έπικαλούμενος τó θάνατο με όλη του την ψυχή, μά μη βρίσκοντάς τον, μη θέλοντας ν' αυτοκτονήση, είχε όρθι, φτωχός καθώς ήταν, αυτόν τόν ελρωνικό τρόπο γιανά όπλιση έναντιόν τού ίδιου τού έαυτού του τó χέρι ενός κλέφτη, έπιδεικνύοντας στους αλήτες τών μεγάλων δρόμων που τριγύριζαν έξω απ' τó σπίτι του, τις ψεύτικες αναλαμπές ενός φανταστικού θησαυρού.

Μιά έκθεσι συντάχθηκε σχετική με όλα αυτά που πήγε να κοιμηθι στα σκονισμένα άρχεία τών δικαστηρίων.

Μά οι καλοί άνθρωποι διηγούνται άκόμη συχνά την ιστορία τού Γκασπάρ, τού ανθρώπου που προκάλεσε μόνος του τη δολοφονία του.

MAURICE HONORE

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ο περίφημος Άγγλος μυθιστοριογράφος Βάλτερ Σκωτ δέ έβριθε καθόλου στρωμένο με ρόδα τó δρόμο του κατά τά πρώτα του χρόνια. Φτωχός, τρομερά φτωχός, άναγκαζόταν να εργάζεται όλη την ήμερα ως αντίγραφους σέ κάποιο δικηγορικό γραφείο. Άλλά όσα έκέρδιζε από τó γραφείο αυτό δεν τού έπαρκούσαν καλά-καλά για να ζήσει. Γι' αυτό πολλές φορές αναγκάζονταν να εργασθι έπί 24 ώρες κατά συνέχειαν, αντιγράφοντας, ώσπου να συμπληρώση 220 σελίδες. Τότε ο προϊστάμενός του τού έδινε μιάμιση λίρα. Από τά χρήματά αυτά ο Σκωτ τη μία λίρα διέθετε για ν' αγοράζη διάφορα φιλολογικά ή φιλοσοφικά βιβλία, που τόσο τραβούσαν την ψυχή του και την άλλη μισή την κρατούσε για να ζήσει.

Άμέσως όμως με την έκδοσι τών πρώτων έργων που κατώρθωσε να συγγράψη, κλέβοντας μερικές ώρες από την άνάπαυσί του, ή τύχη τού χαμογέλασε και σέ πολύ λίγο καιρό δεν ήταν μονάχα ένας από τούς πιο διάσημους συγγραφείς της εποχής του, αλλά και πάμπλουτος.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ



Η Φλωρέτα



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

Η Φλωρέτα, μία φτωχή και μικρούλα χωρική, όρφανή από μητέρα, ζει κοντά στον πατέρα της, τον οποίον έχει συντηρήσει η δυστυχία. Η μόνη χαρά της μικρούλας είναι να πηγαίνει να θάσκει τη γίδα τους και την αγελάδα τους στα χωράφια, όπου συναντάει ένα μικρό θοσκό, το Γιάννη, και παίζει μαζί του. Σιγά-σιγά μία στενή φιλία ένώνει τα δύο παιδιά κι' ο Γιάννης που είναι παιδί εύπορων χωρικών, αρχίζει να νιώθει μεγάλο ενδιαφέρον για τη Φλωρέτα. Την πηγαίνει μάλιστα στο σπίτι του, τη γνωρίζει στην μητέρα του και την αδελφή του, η όποιες συμπονούν τη φτωχούλα όρφανή και της μαθαίνουν διάφορες εργασίες, για να μπορεί να βοηθήσει τον πατέρα της. Έτσι η Φλωρέτα γίνεται μία μικρούλα νοικοκυρά και σημειώνει καθημερινώς καινούργιες προόδους. Μία μέρα, καθώς θριασκόταν στην έξοχη μαζί με το Γιάννη, έρρισκε το γυνή μένα σκυλάκι της κομίσσης ντε Λάντ και της το πηγαίνει στην έπαυλη της. Η καλή και όμορφη κομίσση της δείχνει άμεσως μεγάλη συμπάθεια και αρχίζει να την προστατεύει. Πηγαίνει και την θέλει στο καλυδόνι της, γνωρίζει τον πατέρα της και τους πληρώνει τα νοίκια που καθυστερούν στο σπιτιονοικύριό τους. Κι' από ημέρα σε ημέρα, η προστασία της κομίσσης μεγαλώνει ως ότου τέλος προσλαμβάνει τον πατέρα της Φλωρέτας αρχιδασοφύλακα στα κτήματά της. Η Φλωρέτα θα ήταν τώρα τρισευτυχισμένη, αν δεν την έφοδιζε ο γιος της κομίσσης, ο κακός και υπερπειστικός Ζάκ, κοντά στον οποίο ζούσε τώρα.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Κι' έτσι ήρθε πάλι ο χειμώνας... Είχε πέσει άφθονο χιόνι κι' ο Φραντί έστηνε παγίδες στις νυφίτσες και τα κουνάκια. Είχε μεγάλη επιτηδειότητα να συλλαμβάνει τα επιβλαθή αυτά ζώα. Είχε δηλητηριάσει και πέντε αλεπούδες με στρυχνίνη και τις έστειλε στην κόμησση ντε Λάντ, η οποία ήθελε πολύ τις γούνες τους.

Η Φλωρέττα περιποτούσε την αγελάδα, τα πουλιά και τους σκύλους ακόμα, οι οποίοι αγάπησαν πολύ την μικρούλα και υπάκουαν σε κάθε της νεύμα. Εκτός αυτού, έκανε κι' άλλες δουλειές, έρραβε τα άσπρорρουχα του πατέρα της και τα δικά της και επιδιώρθωνε τα ρούχα τους.

Όταν, με την άνοιξη, ξαναγύρισε στη βίλλα της η κόμησση ντε Λάντ, και ξανάδε την Φλωρέτα, την καμάρωσε μία στιγμή κι' έπειτα της είπε:

— Ξέρεις πώς γίνεσαι ψηλή κοπέλλα, Φλωρέτα;

Πραγματικά, η Φλωρέτα έμοιαζε στο ανάστημά του πατέρα της που ήταν ψηλός.

Ο Γιάννης ήταν δεκαπέντε χρονών τώρα και δεν εφύλαγε πια αγελάδες. Ο πατέρας του τον κρατούσε κοντά του για να τον βοηθήσει. Φρόντιζε για τα άλογα, καλλιεργούσε τα χωράφια, έσκαβε τα περιβόλια, μετέφερε το χόρτο από την χορταποθήκη στους σταύλους. Ήταν ένα ψηλό παλληκαράκι με ωραία μαύρα μάτια, με ώμοφο στόμα, έτοιμο πάντα να γελάσει, και ωραία άσπρα δόντια.

Ο Ζάκ ξαναγύρισε με τις θερινές διακοπές στη βίλλα της μητέρας του, αλλά πάλι με τον παιδαγωγό του. Άγαπούσε πολύ το κυνήγι και γι' αυτό δεν ξεκολλούσε από τον Φραντί, τον οποίο παρακαλούσε να του μάθει σκοποβολή. Γι' αυτόν λοιπόν το λόγο δεν επέιραζε πολύ την Φλωρέτα αυτή τη φορά. Άλλά κάπου-κάπου ξαναθυμόταν τις παλιές του κακές συνήθειες κι' έλεγε καμιά πειραχτική κουβέντα, προπάντων όταν ήταν ο Γιάννης μαζί της.

Ο γέρο Άλλάρ πήγε να περάσει μία μέρα κοντά στον Φραντί και την κόρη του κι' έμεινε κατενθουσιασμένος από την έγκάρδια φιλοξενία τους και τις περιποιήσεις τους. Το βράδυ μάλιστα, πριν να φύγει, πήγε και παρακάλεσε την κόμησση ντε Λάντ να δώσει μιάς ημέρας άδεια στον Φραντί και στην Φλωρέτα. Η κόμησση την έδωσε πρόθυμα κι' έτσι άποφασίστηκε πατέρας και κόρη, μαζί με τον Γιάννη, να πάνε στο σπίτι του Άλλάρ.

Δύο-τρεις μέρες πριν, η Φλωρέτα πήγε στην άγροικία

για να ζητήσει το άμαξι των Ντεμάρ, με το οποίο θα πήγαιναν στο σπίτι του Άλλάρ και να είδωποιήσουν τον Γιάννη ότι ήταν κι' αυτός καλεσμένος.

Ο νέος κοκκίνησε από τη χαρά του μόλις τ' άκουσε αυτό... Πόσο ωραία θα περνούσε!... Την ώρισμένη λοιπόν ημέρα έξεψε στο άμαξι την Σαχτερή και στις όχτες του ποταμού, βρισκόταν κιόλας μπροστά στο σπίτι του Φραντί. Η Φλωρέτα ήταν έτοιμη, ντυμένη απλά και κομψά. Ο Φραντί πάλι είχε φορέσει τα κυριακάτικά του για να τιμήσει τον γέρο Άλλάρ.

— Μην ξεχάσεις τη πηττα, Φλωρέτα! Είπε στην κόρη του.

— Ω, μη φοβάσαι, πατέρα! Ο κύρ Άλλάρ την αγαπάει πολύ και η παρακώρη του, όπως μου είπε, δεν ξέρει να φτιαχτεί τέτοια πηττα. Πώς μπορώ, λοιπόν, να την ξεχάσω, αφού ξέρω πώς θα τον ευχαριστήσω;

Ετοιμαζόντουσαν ν' ανέβουν στο άμαξι, όταν ένα άνοιχτο άμαξάκι που το έσερνε ένα μικρό κομπό άλογο, βγήκε από το άμαξοστάσιο. Ο Ζάκ καθόταν πλάι στον άμαξάκι και πήγαινε να δη, στο ταχυδρομείο της γειτονικής καμινάδας μήπως υπήρχαν έπιστολές για την μητέρα του.

— Ποιό πάτε έτσι όλοι μαζί; ρώτησε τους φίλους μας. Σε γάμο πηγαίνετε κι' έχετε φορέσει τα κυριακάτικά σας;

— Πηγαίνουμε στο σπίτι του κύρ Άλλάρ, που μάς έχει καλεσμένους.

— Στο γέρο Άλλάρ! φώναξε ο Ζάκ. Θάρθω κι' εγώ. Σταθήτε μία στιγμή να πάω να το πω στον παιδαγωγό μου. Κι' έτρεξε προς τη βίλλα!

Τι κακοτυχία ήταν αυτή!... Κρίμα! Λίγο έλειψε να κλάψουν ο Γιάννης κι' η Φλωρέτα!... Κι' αυτοί που έλπιζαν πως θα περάσουν τόσο ωραία!... Ποιό να το ήξεραν να φύγουν μισή ώρα νωρίτερα! Τότε δεν θα τους έβλεπε ο Ζάκ και δεν θα τους επέδαλλε να τον πάρουν μαζί τους.

Επειτα από δυο λεπτά, ο Ζάκ ξαναγύρισε τρέχοντας και φώναξε:

— Ο παιδαγωγός μου μου επιτρέπει νάρθω μαζί σας.

Και με τρία πηδήματα, βρέθηκε άπάνω στο άμαξι και θέλησε να πάρη τα χαλινάρια της φοράδας. Άλλά ο Γιάννης, αφού έβαλε τον Φραντί και την Φλωρέτα να καθίσουν μέσα στ' άμαξι, πήρε τα χαλινάρια από τα χέρια του Ζάκ λέγοντας:

— Η φοράδα μου είναι καλή, μά δεν σηκώνει ποιά άλογα. Άφησε να πάρω εγώ τα χαλινάρια, γιατί δεν θέλω να πάθουν τίποτε οι φίλοι μου...

Η μέρα ήταν πολύ ωραία κι' ο ήλιος φώτιζε το δάσος. Τα τζιτζικία τραγουδούσαν επάνω στα δέντρα. Ο δρόμος άπλωνόταν ολόσιος μπροστά και κάτασπρος από τη σκηνή. Την μεγάλη ζέση την μετρίαζε κάπως το σιγαλό δέντρο, αφού έβαλε τον Φραντί και την Φλωρέτα να καθίσουν. Φέρνε τις ευωδιές των λουλουδιών που άπαντούσε στο δρόμο του.

Ο Ζάκ με τις κουβέντες του δυσαρεστούσε και τον Φραντί και τον Γιάννη και την Φλωρέτα. Κάθε λέξη ήταν γεμάτη αυθάδεια και προσέβαλλε βαθειά.

Η δυστυχισμένη Φλωρέτα δεν έλεγε τίποτε... Είχε έλπίσει ότι θα καθόταν κοντά στο φίλο της κι' ότι θα έβλεπε τη φοράδα να τρέχει και τώρα από την θέσι που καθόταν έβλεπε τη ράχη του Ζάκ.

— Ω! τί άτυχία!

Και όμως είχε έλπίσει ότι θα διασκεδάσε περίφημα.

ΙΑ'

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΖΑΚ

Τέλος έφτασαν στο σπίτι του κύρ Άλλάρ, ο οποίος τον θόταν μπρος στην πόρτα του και περίμενε τους φίλους του. Δεν ευχαριστήθηκε όμως καθόλου, όταν είδε μαζί τους

τον Ζάκ.

— Ήρθα άκάλεστος, κύρ Άλλάρ, του είπε εκείνος με αταρέσκεια, γιατί ήμουν βέβαιος ότι θα ευχαριστήθης.

— Καλώς ώρισες στο φτωχικό μου, του άπάντησε ο Άλλάρ.

Άλλ' από τον τρόπο με τον οποίο ο πρώην αρχιδασοφύλακας έφίξε το χέρι του Φραντί και του Γιάννη και φίλησε την μικρή Φλωρέτα, ήταν εύκολο να καταλάβη κανείς ποιόν υποδεχόταν με την καρδιά του.

Φλωρέτα, πήγαινε να ρίξης μιά ματιά στα φαγητά, είπε κατόπιν στη μικρούλα, γιατί η παρακώρη μου δεν ξέρει να μαγειρεύει και τόσο καλά. Σ' αυτό το μεταξύ εγώ θα δείξω το σκύλο μου στον πατέρα σου. Ο Γιάννης και ο Ζάκ θα κάνουν εν τώ μεταξύ έναν περίπατο στο δάσος.

Κύρ Άλλάρ, είπε ο Γιάννης, άφησέ με καλύτερα να βοηθήσω την Φλωρέτα να στρώσει το τραπέζι... Θα βγάλω δροσερό νερό από το πηγάδι...

Κάνε ό,τι σου άρέσει, παιδί μου... Κύττα μόνο να διασκεδάσεις όσο μπορείς καλύτερα.

Η Φλωρέτα έτρεξε στην κουζίνα κι' εκεί δοκίμασε τα φαγητά σαν έμπειρη μαγείρισσα. Στο ένα έβαλε λίγο άλατι και στο άλλο λίγο πιπέρι. Ο Γιάννης βρισκόταν κοντά της, πρόθυμος να την βοηθήσει στο κάθε τι. Τα δύο παιδιά ήσαν πολύ ευτυχισμένα γιατί βρισκόντουσαν μαζί.

Ο Ζάκ, όταν έμεινε μόνος, άρχισε να στενοχωριέται και, για να σκοτώσει την ώρα του, τριγύριζε στο περιβόλι σφυρίζοντας. Είχε άναψει ένα σιγαρέτο και πλησίασε στην κουζίνα νομίζοντας πως θα εξαφνιάσει την Φλωρέτα και το Γιάννη.

Κύριε Ζάκ, του είπε η Φλωρέτα, το φαγητό θα πάρη άσχημη μυρωδιά με τον καννόν σας κι' έτσι δεν θα φάτε ούτε σεις καλό φαγητό.

Η Φλωρέτα έστρωσε το τραπέζι, το στόλισε όσο μπορούσε καλύτερα και φώναξε τον Άλλάρ και τον πατέρα της. Ο Ζάκ τότε μόνο πρόσεξε ότι έπρόκειτο να καθήσει στο ίδιο τραπέζι με τους ύπηρετες του, όπως τουλάχιστον τους θεωρούσε ο ίδιος. Τον πείραξε στη ματαιοδοξία του ότι αυτό το παλινόπαιδο, ο Γιάννης, θα καθόταν στο πλάι του. Πόσο μετανούσε για την έκδρομή εκείνη, η οποία τον έπληττε αντί να τον διασκεδάσει.

Ο γέρο Άλλάρ όμως του έδωσε την τιμητική θέσι στο τραπέζι κι' αυτό τον παρηγόρησε. Κάθισε λοιπόν στη μέση, έχοντας δεξιά του τον Άλλάρ κι' αριστερά την Φλωρέτα. Ο Φραντί κάθισε κοντά στον φίλο του Άλλάρ κι' ο Γιάννης κοντά στην Φλωρέτα.

Μόλις έτρωγαν κάθε φαγητό, όλοι έκφραζόντουσαν μ' ένθουσιασμό για τη μαγειρική ικανότητα της Φλωρέτας. Μόνο ο Ζάκ, αν και έτρωγε με μεγάλη όρεξη, δεν έλεγε τίποτε.

Στο τέλος του γεύματος, η Φλωρέτα έβαλε την πηττα μπροστά στον Άλλάρ.

— Α! τί ευλογημένο κορίτσι που είσαι! είπε ο γέρο δασοφύλακας συγκινημένος. Ποτέ δεν ξεχνάς ό,τι άρέσει στους άλλους. Μεγάλη τύχη είχε ο πατέρας σου την ημέρα που γεννήθηκες! Τίποτε δεν ζήλεψα στο κόσμο, μά για σένα δεν ξέραμ κι' εγώ τί θάδινά για να σ' έχω κορίτσι μου.

Και ο γέρο Άλλάρ φίλησε με στοργή την μικρούλα. Ο Ζάκ έπηρε το μεγαλύτερο μέρος της πηττας κι' άδειωκε επί τέλους να πη ότι ήταν πολύ καλύτερη απ' αυτές που έφτιαχνε ο μάγειρός του.

Αφού ήπιαν τον καφέ τους, ο Άλλάρ είπε στα παιδιά: — Δεν πάτε να περπατήσετε λίγο; Άν θέλετε μάλιστα να μαζέψετε στο ποτάμι, θα σας δώσω την καλαμωτή μου. Μά πρέπει να μου ύποσχεθώ ο Γιάννης ότι θα την προσέχει, γιατί δεν είναι εύκολο να βρω άλλη τόσο καλή.

— Ναί, πάμε στο ποτάμι! φώναξε η Φλωρέτα. Ω! μου άρέσει πολύ το ποτάμι!...

Οι δύο δασοφύλακες έμειναν στο περιβόλι κουβεντιάζοντας και καπνίζοντας και τα παιδιά ξεκίνησαν.

— Άν θέλετε να έπισκεφθήτε το εργοστάσιο του χαρτιού που είναι κοντά στο ποτάμι, ζητήστε την άδεια από τον επιστάτη του, το φίλο μου τον Λεφέβρ, και θα σας άφήση!

τους φώναξε ο Άλλάρ.

— Ναί, πάμε πρώτα να δούμε το εργοστάσιο, είπε ο Γιάννης, κι' έπειτα ψαρεύουμε.

Το χαρτοποιοείο άπείχε ως πεντακόσια μέτρα από το σπίτι του Άλλάρ. Τα παιδιά προχώρησαν ίσια και σε λίγο είδαν το εργοστάσιο, κοντά στο ποτάμι, το οποίο το ρεύμα κινούσε τις μηχανές του. Μόλις είπαν στον επιστάτη Λεφέβρ ότι έρχόντουσαν έκ μέρους του κύρ Άλλάρ, τους έδωσε την άδεια να μπουν μέσα.

Στην άρχη τους άδηγήσαν σε μία μεγάλη αίθουσα, στην οποία περισσότερες από τριάντα γυναίκες ξεχώριζαν κουρέλια. Τι βρωμερή μυρωδιά έθγαινε από τους σωρούς εκείνους των κουρελιών! Από ποιό τάχα να προερχόντουσαν; Ποιές ώμορφιές ή ποιές δυστυχίες να είχαν σκεπάσει; Τα είχαν φορέσει τάχα ωραίες κυρίες ή φτωχοί και δυστυχισμένοι άνθρωποι; Άνάμεσα σε πρόστυχα παληόπανα, ξεχώριζαν μεταξωτά και βελούδα.

Η εργάτριες ξεχώριζαν τα κουρέλια του μεγάλου σωρού σε μικρότερους σωρούς ύφασμάτων του ίδιου είδους και δούλευαν με μεγάλη ταχύτητα, γιατί το μεροκάματό τους ήταν ανάλογο προς τη δουλειά που έβγαζαν.

Σ' ένα άλλο διαμέρισμα του εργοστασίου έβραζαν τα ράκη εκείνα σ' ένα μεγάλο καζάνι, τόσο μεγάλο, ώστε θα μπορούσε να χωρέσει πέντε βώδια. Έπειτα ένα άσπρο ύφρ έτρεχε και χωνευόταν μέσα σ' ένα μεγάλο πιεστήριο, από το οποίο έθγαινε σιγά-σιγά το χαρτί.

Τα παιδιά έφυγαν μ' ευχαρίστησι από την θερμή και πνιγνή ατμόσφαιρα του εργοστασίου. Έπιθυμούσαν τόσο να δουν τον καθαρό ούρανό και το γαλάζιο νερό... Τράβηξαν λοιπόν κατ' ευθείαν προς το ποτάμι... Το ποτάμι εκείνο ήταν πραγματικώς ωραιότατο... Τα νερά του ήσαν τόσο διαυγή, ώστε, παρ' όλο το βάθος του, διακρινόντουσαν τα χόρτα και η άμμος του βυθού του.

Ο Γιάννης άρχισε να μαζεύει σκυλήκια για δόλωμα. Ο Ζάκ όμως, βλέποντας μία βαρκούλα δεμένη στην όχθη, θέλησε να κάνει μία βόλτα στί ποτάμι κι' άνάγκασε και την Φλωρέτα να μπη σ' αυτή.

Ο Γιάννης τότε, αφήνοντας την καλαμωτή στην όχθη, θέλησε να πηδήξει κι' αυτός στη βάρκα, αλλά ο Ζάκ, σπρώχνοντας με το πόδι του την όχθη, άπομακρύνθηκε γρήγορα.

— Στάσου! Στάσου! του φώναξε ο Γιάννης. Θέλω νάρθω κι' εγώ με την Φλωρέτα.

— Εσύ πιάσε ψάρια! του φώναξε ο Ζάκ γελώντας, για να τα φάμε όταν γυρίσουμε.

— Σας παρακαλώ, κύριε, άς μνηπάμε χωρίς τον Γιάννη! έλεγε η Φλωρέτα ίκετευτικά.

Μά ο Ζάκ ούτε την άκουγε. Είχε πάρει τά κουπιά και ξανοιγόταν προς το νησί που βρισκόταν στη μέση του ποταμού.

Ο Γιάννης είχε άπομείνει στην όχθη. Κρατούσε την καλαμωτή του στο χέρι και δεν είχε πια όρεξη να ψαρέψει. Ήταν ανήσυχος βλέποντας τα βαθειά εκείνα νερά και την φίλη του μέσα στη βάρκα μαζί με τον κακό εκείνο Ζάκ, ο οποίος δεν του ένέπνεε καμιά έμπιστοσύνη.

Ο Γιάννης σάπαινε και στεκόταν ακίνητος, κυττάζοντας μπροστά του. Τώρα που είχε όλη την προσοχή του σύγκεντρωμένη στο ποτάμι του φαινόταν πως άκουγε κάποιον διαρκή δυνατό κρότο, σαν το βουητό νερών που γκρεμίζονται με όρμη...

Εκεί κοντά ήταν ένα μικρό ύψωμα. Ο Γιάννης έτρεξε ανήσυχος στην κορυφή του κι' εξαφνα έβγαλε μία κραυγή, μία μονάχα, αλλά τί κραυγή!

Τί να είχε δη τάχα!...

Άπλούστατα, είδε δη την βάρκα! Ο Ζάκ είχε χάσει το ένα κουπί και δεν μπορούσε πια να την διευθύνει... Κι' έτσι το ρεύμα την τραβούσε άκυβέρνητη προς το μέρος εκείνο του ποταμιού, όπου τα νερά γκρεμίζόντουσαν άφριζοντας και σχημάτιζαν καταρράχτη!

Τί να έκανε!...

Ο Γιάννης νόμιζε πως θα τρελλαινόταν...



Είχε σφίξει με τα χέρια της το λαιμό του φίλου της.

Τό νησάκι πού, όπως είπαμε, βρισκόταν στη μέση του ποταμιού, ήταν κοντά στον καταρράκτη και δεν απέχει πολύ από το σημείο της δόχης, όπου βρισκόταν ο Γιάννης. Ο Γιάννης ήξερε να κολυμπά, όχι όμως και πολύ καλά. Μά τι τον ένοιαζε;... "Ήθελε προπάντων να φτάσει εγκαίρως για να σώσει την Φλωρέτα του!...

Γρήγορα-γρήγορα, έβγαλε το σακκάκι του και τα παπούτσια του, πήρε την καλαμωτή στο στόμα του, γιατί απ' αυτήν θα εξηρτάτο ίσως η σωτηρία της Φλωρέτας και, πέφτοντας στο ποτάμι, κολύμπησε ως δτου έφτασε στο νησάκι.

"Επειτα άρχισε να τρέχει προς την άλλη πλευρά του νησιού, η οποία ήταν προς το μέρος του καταρράκτη.

Η βάρκα δεν φαινόταν ακόμα, αλλά, όταν προχώρησε περισσότερο, ο Γιάννης την είδε.

Ο Ζάκ, με το ένα κουπί, προσπαθούσε να την στρέψει δεξιά, για να ξεφύγει από το ρεύμα που, από στιγμή σε στιγμή, γινόταν όρμητικώτερο. Η Φλωρέτα είχε γονατίσει μέσα στη βάρκα και φαινόταν σαν να παρακαλούσε το Θεό να τους σώσει.

Εν τώ μεταξύ, ο Γιάννης είχε φτάσει στην άκρη του νησιού, από την οποία θα περνούσε η βάρκα για να γκρεμιστεί άμέσως κατόπιν στον καταρράκτη που άφριζε.

— Φέρ' την προς τα έδω τη βάρκα! φώναζε στον Ζάκ.

Και το γενναίο παιδί ξεπλώθηκε κάτω και άπλωσε όσο μπορούσε μακρύτερα την καλαμωτή του.

Η βάρκα ζύγωνε όλοένα.

"Όταν ο Γιάννης νόμισε ότι ο Ζάκ μπορούσε να πιάσει την άκρη του καλαμιού, του φώναξε:

— Αφισε το κουπί και πιάσε την καλαμωτή!

Ο Ζάκ υπάκουσε... Μά την στιγμή ακριβώς που άπλωσε το χέρι του να πιάσει το καλάμι, γλύστρησε κι' έπεσε κάτω.

Η Φλωρέτα, μόλις είδε τον Γιάννη, πετάχτηκε επάνω κι' έβγαλε μιά κραυγή έλπίδας. "Όταν δέ έπεσε κάτω ο Ζάκ, άπλωσε αυτή τα χέρια της κι' έπιασε το καλάμι.

"Ετσι ο Γιάννης κατόρθωσε να τραβήξει τη βάρκα ως την δόχη του νησιού κι' από εκεί την έφερε εύκολα ως την μικρή αποβάθρα του. Πήρε τότε την Φλωρέτα στην αγκαλιά του και την έβγαλε στη στεριά...

Με τί λαχτάρα την κρατούσε... "Ω! πόσο είχε φοβηθί!...

Κ' η Φλωρέτα όμως ήταν πολύ συγκινημένη. Είχε σφίξει με τα χέρια της το λαιμό του φίλου της και του έλεγε:

— "Ω! Γιάννη, δεν ξέρεις τί ευτυχισμένη που είμαι γιατί μ' έσωσες εσύ!

Ο Ζάκ έσυρε από την αλυσίδα τη βάρκα κατά μήκος της αποβάθρας για να την δέσει στη θέσι της.

Ο Γιάννης άφησε σε λίγο την Φλωρέτα από την αγκαλιά του, την έπηρε από το χέρι κι' έτρεξαν ως το σπίτι του Άλλάρ.

Ο γέρο δασοφύλακας και ο Φραντί, βλέποντας τον Γιάννη καταμουσκεμένο, ρώτησαν με ανησυχία τί είχε συμβή.

Η Φλωρέτα διηγήθηκε τότε λεπτομερώς τα πάντα.

Ο Ζάκ είχε τύχη και δεν είχε φτάσει ακόμα, γιατί ο γέρο Άλλάρ είχε τόσο ταραχή μαθαίνοντας ότι λίγο έλειψε να πνιγί ή αγαπημένη του Φλωρέτα, ώστε, παρ' όλο τον σεθασμό που ένοιωθε προς την κόμησα νατέ Λαντ, θα συγύριζε όπως του άξιζε τον προκομμένο γιό της.

Ο γέρο δασοφύλακας έδωσε ένα ποκάμισό του κι' ένα παντελόνι του στο Γιάννη, ενώ η Φλωρέτα πήρε τα μουσκεμένα ρούχα του φίλου της για να τα σιδερώσει και να τα στεγνώσει.

Κατόπιν ο Άλλάρ έσφριξε το χέρι του Γιάννη και του είπε:

— Είσαι καλό παιδί, Γιάννη, και σ' αγαπώ πολύ...

Ο Φραντί είχε φοβηθί τόσο ακούγοντας από το στόμα της κόρης του τον τρομερό κίνδυνο που είχε διατρέξει ώ-

στε δεν εύρισκε κατάλληλα λόγια για να ευχαριστήσει τον Γιάννη.

Τόν έχάιδευε μόνο κατασυγκινημένος και τραίλιζε: — Γιάννη μου, παιδί μου!... Καλέ μου Γιάννη!...

Και σκούπιζε τα δακρυοσμένα μάτια του.

Ο Ζάκ ξαναγύρισε τέλος κι' αυτός σάν τη βρεγμένη γάτα κ' η σιωπή με την οποία τόν υποδέχτηκαν όλοι, δεν τόν ενεθάρρυνε καθόλου.

"Ετσι ή μέρα τελείωσε λιγώτερο χαρούμενη απ' ότι είχε άρχισει, γιατί ο Φραντί, ο Γιάννης και ο Άλλάρ δεν μπορούσαν ακόμα να συνέλθουν από την ταραχή την οποία τούς προκάλεσε το δυστύχημα, που λίγο έλειψε να συμβή στην αγαπημένη τους Φλωρέτα.

Τήν ώρα της αναχώρησής ο Άλλάρ φίλησε την Φλωρέτα με περισσότερη στοργή, γιατί συλλογιζόταν ότι λίγο έλειψε να την χάσει. Η Φλωρέτα κι' ο Φραντί άδίσσαν από τόν γηραιό φίλο τους να πάη την έρχόμενη βδομάδα στο σπίτι τους και του απόσπασαν την ύποσχεσί του.

"Επειτα ο Γιάννης ανέβασε την φίλη του στο άμαξι.

— Κάθισε έδω στο πλάι μου! της είπε.

Αυτή τη φορά, η Αυτού Ψηλότης ο Ζάκ δεν τόλμησε να πη τίποτε. Η φοράδα ξεκίνησε καλπάζοντας.

Ο Γιάννης και η Φλωρέτα ήσαν πολύ ευτυχιμένοι πλάι-πλάι. Κάθε τόσο κύτταζαν ο ένας τόν άλλο κι' ένα άγνωστο χαμόγελο φώτιζε τα πρόσωπά τους.

Μέσα στο άμαξι ο Φραντί καθόταν κοντά στον Ζάκ, αλλά παρ' όλο τόν σεθασμό που ένοιωθε προς τόν γιό της κυρίας του, δεν εύρισκε τίποτε να του πη. Προτιμούσε λοιπόν να σιωπάει.

Και πραγματικά, πώς να είχε καρδιά να του μιλήσει τη στιγμή που συλλογιζόταν ότι η Φλωρέτα του, η αγαπημένη του μοναχοκόρη, η ζωή του κ' η χαρά του, θα βρισκόταν εκείνη τη στιγμή, αν δεν ήταν ο Γιάννης, μέσα στο βάθος του καταρράκτου;...

"Όταν έφτασαν στη βίλλα, ο Ζάκ πριν κατέβη από το άμαξι, είπε με ύφος ταπεινό και ντροπισμένο στον δασοφύλακα τους:

— Φραντί, κάνε μου τη χάρη να μην πής τίποτε στη μαμά γι' αυτό που λίγο έλειψε να πάθουμε... Θ' ανησυχούσε και θα με μαλλώση.

— Καλά, άπάντησε ο δασοφύλακας. Ο Ζάκ τότε τούς χαιρέτησε όλους, ως και τόν Γιάννη και, πηδώντας απ' το άμαξι, απομακρύνθηκε με το κεφάλι σκυφτό.

"Όταν κατέβησαν κ' οι άλλοι, ο Φραντί είπε στον σωτήρα της κόρης του μ' αγάπη:

— Γιάννη, έμπα λίγο μέσα στο σπίτι μας...

— Ευχαριστώ, κύρ Φραντί, άπάντησε ο μικρός Ντεμάρ. Μά η φοράδα είναι ιδρωμένη και πρέπει να την πάω στο σταύλο της. "Επειτα, με θέλει ο πατέρας μου άπόψε για να μετρήσουμε βρώμη...

— Αφού είν' έτσι, ώρα καλή παιδί μου, και μην ξεχνάς πως από σήμερα έχεις δυο πατέρες.

Και ο καλός Φραντί φίλησε με αγάπη τόν Γιάννη...

Η Φλωρέτα δεν είχε ανάγκη να μιλήσει για να δείξει στο φίλο της πόση αγάπη ένοιωθε γι' αυτόν...

IB'

ΟΠΟΥ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣ ΚΑΚΟΥΣ

Καμιά ποικιλία δεν έχει η αγροτική ζωή. Μεταβάλλονται μόνο ή έποχές του έτους και μαζί μ' αυτές ή δουλειές, ή όποιες ώστόσο κάθε χρόνο είνε ή ίδιες. Άλλά ή πλήξη κ' ή στενωχώρα είνε άγνωστες στους κατοίκους τών χωριών, στους όποιους ή έργασία είνε άπαραίτητη για να ζήσουν και τών όποιων ή ζωή είνε μιά συνεχής φροντίδα. Οι χωρικοί περιμένουν μ' άνυπομονηρία τόν καιρό τών δι-αφόρων σπαρτών και γεννημάτων. (Ακολουθεί)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΥΡΓΟΔΕΣΤΠΟΙΝΑ

Στόν πύργο, του κόμητος Ίνγκάου. Η ωραία κόμησα και ο παιδικός της φίλος. Άνάμεσα σε δυό καθήκοντα, Μέσα στο μουσικό διαδρόμο. Ο έκδικητής σύζυγος, κτλ. κτλ.

1916... Ο πόλεμος μάλιστα σε όλα τα μέτωπα. Χιλιάδες ήρώων πέφτουν καθημερινώς στο πεδίο της τιμής. Στα Ιταλο-αυστριακά σύνορα, ή δυό αντίπαλες στρατίες, μάχονται λυσσώδως. Η διοίκηση τών αυστριακών τμημάτων, που κατέχουν το όροπέδιο του Άστάγκο, είν' έγκατεστημένη σ' ένα παλαιό πύργο, ο όποιος ανήκει στον Αυστριακό κόμητα Ίνγκάου. Ο κόμης μάχεται ως άξιωματικός στο μέτωπο. Μένει όμως ακόμα στόν πύργο ή νέα και ωραιότερη σύζυγός του Λεονώρα, ή όποια είνε Ιταλίδα από τη Βενετία.

Η ωραία Λεονώρα περνούσε τόν καιρό της άφωσιωμένη στην περιθαλί τών πληγωμένων Αυστριακών και Ιταλών, οι όποιοι νοσηλευόντουσαν σ' ένα πρόχειρο νοσοκομείο, έγκατεστημένο στο σχολείο της γειτονικής κομποδέλεως.

Μιά μέρα, μαζί με άλλους τραυματισμένους αιχμαλώτους, οι Αυστριακοί μετέφεραν στο νοσοκομείο εκείνο, και ένα λοχαγό τών Ιταλών αλπινιστών, τόν Κάρολο Μπιάνκι. Μόλις ή κόμησα τόν αντίκρυσε, νόμισε ότι τα μάτια της τήν γελοούσαν. Και όμως όχι!... Ήταν πραγματικά ο Κάρολο Μπιάνκι, ο παιδικός της φίλος, ο πρώτος της έρωσ, ο άνθρωπος σόν όποιο είχε χαρίσει τήν καρδιά της από κοριτσάκι σχεδόν, άσχετως αν οι γονείς της τήν πάντρεψαν άργότερα με τόν Αυστριακό κόμητα Ίνγκάου.

"Όταν ή Λεονώρα κατόρθωσε σε κάποια στιγμή να μείνει μόνη μαζί με τόν Κάρολο, άφησε να ξεχειλίσει έλευθερα ή καρδιά της που τόν ξανάβλεπε. Ο παιδικός της φίλος της διηγήθηκε τότε πως είχε τραυματισθί σε κάποια μάχη και πως είχε συλληφθί κατόπιν αιχμαλώτος από τούς Αυστριακούς. "Επειδή όμως ή πληγή του ήταν έλαφρά, μά έμεινε λίγες μέρες στο νοσοκομείο και κατόπιν θα τόν μετέφεραν σε κανένα στρατιωτικό νοσοκομείο.

— Σ' εξορκίζω στην παλιά αγάπη μας, Λεονώρα, βοήθησέ με να δραπέτεύω! της είπε ο λοχαγός, όταν τελείωσε τήν διήγησί του. Βοήθησέ με, αν άγασας ακόμα τήν πατρίδα σου!

Η κόμησα όμως φαινόταν δισταχτική.

— Αφσέ με, Κάρολο, να σκεφτώ άπόψε, του άποκρίθηκε, κι' αύριο θα σου άπαντήσω.

Τή νύχτα εκείνη, ή κόμησα Ίνγκάου τήν πέρασε άγρυπνη. Δύο ιερά καθήκοντα αλληλοσυγκροούνταν μέσα της: ή αγάπη της προς τήν πατρίδα της τήν Ιταλία κ' ή άφασίσις της προς τόν Αυστριακό σύζυγό της, ο όποιος τήν άναπαύσει και τήν είχε κάνει ευτυχισμένη!

Τέλος όμως ή αγάπη της προς τήν πατρίδα της υπέρισχυσε και άποφάσισε να βοηθήσει τόν λοχαγό Μπιάνκι να δραπέτεύση. "Ετσι, όταν τόν άλλο πρωί πήγε στο νοσοκομείο, μόλασε, όπως συνήθος, διάφορα δώρα στους τραυματίες. Στόν Μπιάνκι έδωσε ένα κουτί σοκολατάκια και τού έριξε συγχρόνως ένα θλέμμα που έλεγε πολλά.

Ο Μπιάνκι κατάλαβε κι' άνοίγοντας τόν κουτί βρήκε μέσα ένα σημάδιμα της κόμης, ή όποια τού έγραφε να φύγει κρυφά τόν ίδιο θράδυ από τόν νοσοκομείο και να πάη να τήν συναντήσει στόν πύργο. Συνέδευε μάλιστα τόν γράμμα και μ' ένα σχεδιάγραμμα τών μονοπατιών που ώδηγοούσαν μέσα από ένα δάσος ως τόν πύργο.

"Όταν νύχτωσε, ή κόμησα περίμενε με άπερίγραπτη άγωνία τήν άφιξί του λοχαγού. "Επί τέλους ο Μπιάνκι έφτασε κ' ή κόμησα έσπευσε να τόν κρύψει στην κρεββατοκάμαρή της, όπου και έμεινε όλη τή νύχτα.

Τήν άλλη μέρα τόν πρωί, όταν έγινε γνωστή ή άπόδρασις του λοχαγού, οι Αυστριακοί άναστατώθηκαν. "Εμαζαν παντού, στο δάσος, στα περίχωρα, μά δεν κατόρθωσαν ν' άνακαλύψουν πουθενά τόν ίχνη του.

Συγχρόνως τόν ίδιο πρωί, οι Αυστριακοί άξιωματικοί του στρατηγείου συνήλθαν σε σύσκεψι στόν πύργο. Η κόμησα, στην όποια είχαν κάθε έμπιστοσύνη, έμαθε τά σχέδιά τους τήν ώρα που έτρωγε μαζί τους, γιατί οι Αυστριακοί της παραχωρούσαν κάθε μεσημέρι τήν τιμητική θέσι στο τραπέζι τους. Μόλις όμως έμεινε έλεύθερη, έτρεξε στην κρεββατοκάμαρή της, όπου ήταν κρυμμένος ο Μπιάνκι και τού είπε ότι οι Αυστριακοί κατέστρωναν ένα σχέδιο γενικής επίθεσης κατά τών Ιταλών.

Ο Μπιάνκι ώστόσο ήθελε να μάθι περισσότερα και ή κόμησα τόν βοήθησε και σ' αυτό. "Από τήν κρεββατοκάμαρή της άρχισε ένας μυστικός διαδρόμος, ο όποιος ώδηγοούσε στο σαλόνι τού πύργου και τού όποιου ή έξοδος ήταν σκεπασμένη μ' ένα κάδρο, πάνω απ' τόν τζάκι τού σαλονιού. "Αν έμεινε λοιπόν κανείς κρυμμένος πίσω απ' τόν κάδρο αυτό, θα μπορούσε να παρακολουθήσει όσα έλεγαν οι Αυστριακοί άξιωματικοί, οι όποιοι έκαναν τις συσκέψεις τους στο σαλόνι.

Η κόμησα λοιπόν ώδηγησε τόν Μπιάνκι ως τήν άκρη τού μυστικού αυτού διαδρόμου. Μέσα στο σαλόνι, οι Αυστριακοί άξιωματικοί συζητούσαν μπρός σ' ένα μεγάλο χάρτη τού μετώπου. "Επρόκειτο πραγματικά να γίνη γενική επίθεση, στην όπια θα λάβαιναν μέρος 18 Μεραρχίες και 1.000 κανόνια.

"Αφού τελείωσαν τή σύσκεψί τους, οι Αυστριακοί, επειδή ήταν άργά πειά, άποσύρθηκαν στα δωμάτιά τους για να κοιμηθούν. Ο λοχαγός Μπιάνκι κ' ή κόμησα Λεονώρα ήσαν κατάχλωμοι από τήν συγκίνη-

σι τους... "Επρεπε όπωσδήποτε να ειδοποιήσουν τόν Ιταλικό στρατηγείο για τήν μελετωμένη επίθεσι τών Αυστριακών.

Ο λοχαγός είπε στην κόμησα ότι χρειαζόταν άπαραίτητως ένα αντίγραφο τού χάρτη τών Αυστριακών για να καθορίσει τά σημεία της επίθεσης.

Η κόμησα τόν βοήθησε σ' αυτό. Παραμέρισε τόν κάδρο που έφραζε τήν έξοδο τού διαδρόμου και τόν έμπασε μέσα στο σαλόνι.

"Εκεί ο λοχαγός άντέγραψε λεπτομερώς τόν χάρτη τού αυστριακού επιτελείου και όταν τελείωσε, είχε άρχισί να ξημερώνει.

Γύρισαν τότε στην κρεββατοκάμαρη της κόμης και ο λοχαγός Μπιάνκι, κατενθουσιασμένος, της είπε:

— "Απόψε θα προσπαθήσω να φτάσω ως τις γραμμές μας, περνώντας μέσ' απ' τά φυλάκια τών Αυστριακών. Τ' πράγμα δεν είνε καθόλου δύσκολο, γιατί έξρω καλά τά κατατόπια... Κι' άμα ειδοποιήσω έγώ τούς δικούς μας, άς επιχειρήσουν οι κύριοι Αυστριακοί να επιτεθούν. Θα τήνουν της (Συνέχεια στη σελίδα 53)



ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ...

Η σύζυγος.— Τί ωραία που είνε ή... γραβδάτα σου!

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

πιασε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο κουτιών. Αύτην ακριβώς την εποχή κατάφερε να πιάσει φίλιες με τους κομπάρσους του θιάσου Κυβέλης κι' ένα θράδυ προσελήφθη απ' αυτούς να παίξει τον ρόλο του... «Αγνωστό»! Φόρεσε λοιπόν το καλύτερο κοστούμι του, θάφτηκε από τον «μακιγιέρ» του θιάσου και καθελώθηκε στις έδρες των ενόρκων αμύλητος και με ύφος μεγάλο ήθοποιου. Ώστόσο του είχαν απαγορεύσει να πη έστω και μιά λέξι και να κάνει έστω κι' ένα νοημα. Κι' εν τούτοις αυτή η σκηνή του δικαστηρίου χειροκροτήθηκε από το κοινό τόσο πολύ που ο κ. Κωνσταντίνου υπέθεσε ότι αυτό ωφειλετο στο καλό παίξιμό του...

Ο συμπαθής αυτός ήθοποιός μας πήγε κατόπιν στρατιώτης, πιάσθηκε αϊχμάλωτος από τους Γερμανούς, έμεινε στο στρατόπεδο του Ικαίριτης και τέλος γύρισε στην 'Αθήνα. Βγήκε στο θέατρο της 'Εταιρίας 'Ελλήνων Συγγραφέων, έπαιζε με τον μεγάλο μας καλλιτέχνη, τον κ. Βεάκη, έκανε μια περιόδεία στην Κων)πολι και την Αίγυπτο, έπαιζε εκεί σε μια επιθεώρησι και γύρισε στην 'Αθήνα για να συνεχίσει το αγαπημένο επάγγελμά του. Κι' αλήθεια, ο κ. Κωνσταντίνου έχει αδυναμία στο θέατρο πρόζας. Γι' αυτό κιόλας δεν είχε και τόσο ικανοποιημένους που κάνει τον τονόρο αν κι' έχει υπερβολικά συμπαθητική φωνή. Μ' αυτό δεν τον έμποδισε να περάσει απ' όλα τα είδη του θεάτρου, να παίξει με τους καλύτερους ήθοποιούς μας και ν' αποκτήσει κι' εκείνος ένα πλήθος συμπαθείς. Σήμερα παίζει στο θέατρο της κ. 'Ολυμπίας Ριτσιάρδη.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, από τα παραδείγματα που σας αναφέραμε, οι καλλιτέχναι μας πάλαιψαν σκληρά για να θρούν τον πραγματικό δρόμο τους. Για να πετύχετε κι' εσείς στη ζωή σας, αγαπητοί αναγνώσται, δεν έχετε παρά να τους μιμηθήτε. 'Η ζωή, όπως σας εξηγήσαμε, είναι μια πάλη. Καί σ' αυτή την σκληρή πάλη νικαίει πάντα ο πιο έξυπνος κι' ο πιο δυνατός.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΔΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

ρος. Θάνατο προμηναί το ούρλιασμα του ακυλιού έξω από ένα σπίτι. 'Επίσης αν το μάτι του πεθαμένου είναι μισκλειστο, αυτό σημαίνει ότι θα πεθάνη κι' ένας στενός συγγενής του. 'Εκείνος που πτερνίζεται μπρός σ' ένα λείψανο, θα πεθάνη πολύ σύντομα, εκτός αν κόψη ένα κομμάτι από το ρούχο του και το θάλη μέσα στο φέρετρο.

'Εξ άλλου όποιος καθρεφτίζεται τη νύχτα «βλέπει το Χάρο του». Καί όποιος ανοίγει τη νύχτα σεντούκι, «ανοίγει το λάκκο του».

Ο θάνατος τέλος είναι το λιμάνι στο όποιο αράζουν όλοι οι άνθρωποι. Ώστόσο δεν τον πολυσκεφτόνται οι θνητοί:

...μόλον έτοτο μηδέ εις ποτέ στόν νού του θανεί
πώς εις τόν 'Αδη θά διαθί, πώς πρέπει να πεθάνη!...

'Η έλπίδα διώχνει απ' τη σκέψι του ανθρώπου το μοιραίο τέλος του. Ζούμε στήριζόμενοι στις έλπίδες μας, όπως οι κουτσοί στα δεκανίκια τους.

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

Ο Τάλμπεργκ χαμογέλασε.

— Αυτό το κορίτσι το ανακάλυψα πρώτος εγώ! του απάντησε ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο.

Κι' από εκείνη την ημέρα άρχισε να φροντίζει για το «λινσάρισμα» του νέου «αστέρος». Την έστειλε στα ινστιτούτα καλλονής, την «επιδιόρθωσε», της όρισε διαίτα τροφής, επέδλεψε τη ζωή της και μέσα σε έξι μήνες την έκανε ανώριστη. 'Επειτα την ζήτησε σε γάμο. 'Η Νόρμα Σήρερ τότε έγγειρε στην αγκαλιά του και για πρώτη φορά του απεκαλύψε το μυστικό της: τον έλάτρευε από την ημέρα που τον είδε στο Μπροντγουάι!...

Από τότε κ' οι δυο τους δεν γνώρισαν παρά μεγάλες επιτυχίες. Ο Τάλμπεργκ έγινε διευθυντής της «Μέτρο» κ' η Σήρερ ένας από τους μεγαλύτερους «αστέρας» της θόνης. Ήσαν το πιο αγαπημένο και το πιο υποδειγματικό ανδρόγυνο του Χόλλυγουντ. Κανείς ποτέ δεν είπε τον 'Ιρβινγκ Τάλμπεργκ «κύριο Σήρερ» και την Νόρμα Σήρερ απλώς «κυρία Τάλμπεργκ». Ήσαν δυο διαφορετικές προσωπικότητες. Πάντα, τους άνηγγελλαν ως εξής: «Ο κ. 'Ιρβινγκ Τάλμπεργκ και η σύζυγός του, η ήθοποιός Νόρμα Σήρερ!...»

ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ I...

(Συνέχεια από την σελίδα 18)

Όλες η παλές του αμφιβολίες ξαναζωντανέψαν τότε... Έθλεπε τον κ. Ντορέτ και συλλογιζόταν ότι ο ώριος εκείνος άντρας μπορούσε περίφημα να εμπνεύσει έρωτα σε κάθε γυναίκα.

Μήπως λοιπόν η Ζάν από εύγεια και από οίκτο του είχε πη ψέματα όταν τον βεβαίωνε πως τον αγαπούσε και πως δεν ένοιωθε τίποτε για τον σύζυγό της;

Ο κ. Ντορέτ είχε πατήσει χωρίς να δέλη το κουμπί και το μυστικό χόρισμα άνοιξε!

Ο Τόνυ, γεμάτος αγωνία, έσκυψε να κυττάξη. Συγχρόνως έσφιγγε τις γροθιές του έτοιμος ν' άμυνθι. Το μέτωπό του λίγο έλειψε να χτυπήσει στο πρόσωπο του κ. Ντορέτ που είχε σκύψει κι' αυτός και κύτταξε κατάπληκτος.

Μέσα στο μυστικό χόρισμα δεν ήταν ούτε του Τόνυ η φωτογραφία, ούτε του κ. Ντορέτ. Υπήρχε άπλουστατα εκεί η φωτογραφία ενός νέου με στολή σωφέρ, ο οποίος είχε γραψει άποκάτω την εξής αφιέρωσι:

«Στην πολυαγαπημένη μου Ζάν, για πάντα δικός της. ΠΙΕΡ».

Ο σύζυγος κι' ο έραστής κυττάχτηκαν χωρίς να πούν λέξι. «Ωστε εκείνη, την όποια θεωρούσαν πιστή και άμεμπτη, τους άπατούσε και τους δυο μ' έναν άπλο σωφέρ;

«Ω! πόσο σκοτεινά είναι τα βάθη της γυναικείας καρδιάς!

Ο κ. Ντορέτ φαινόταν σαν να μη μπορούσε να μιλήσει.

— Θα σας παρακαλέσω, κύριε, τραύισε τέλος, να μείνη μεταξύ μας αυτό το μυστικό... Δεν πρέπει να μάθι κανείς τίποτε...

— «Ω! μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνη σε μένα! το άπάντησε ο Τόνυ και του έσφιξε το χέρι με ελκικρινή συμπόνοια.

Π. ΡΕΜΠΟΥ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

σε... Μά η τελευταία μου άπάντησις βύθισε τον μπαμπά σε σκέψεις...

Τελειώσα, καλή μου Λούση... 'Η μάλλον, κοντεύω να τελειώσω...

«Ε, λοιπόν, Λούση μου, καλή μου Λούση... Ο μαθητικός μου έρωας, ο Φραγκίσκος Α' δεν βασιλεύει πιά στην καρδιά μου. Τη θέσι του την έπληρε κάποιος άλλος... Άγαπώ τον Πάω... Άγαπούμαστε και πρόκειται να παντρευτούμε τον Νοέμβριο... Αυτό ήταν μια συνέπεια της ευτυχισμένης εκείνης έσπερίδος...

Πρό δυο μηνών, από τότε που γνωρίστηκαν και οι γονείς μας, βλέπομαστε συχνά, είτε στο σπίτι του Πάω, είτε στο δικό μου. Φαίνεται πως σίγουρα είμαι «γονιτευτική» 'Επειδή το λέει όλος ο κόσμος, το πιστεύω πιά κι' εγώ!... Με δυο λόγια, ο Πάω με ζήτησε σε γάμο.

Αυτή είναι η ιστορία μου... Έμαθες τώρα τι άπόγιναι.

'Η παλιά σου φίλη που σε φιλάει τρυφερά είναι η ΚΛΑΡΑ, ευτυχισμένη από τας υπαλλήλους της Γαλλίας.

Υ.Γ.— Όταν θάρθης στο γάμο μου, πρόσεξε μη σου εφύγη και της στόν κύριο τηματάρη μου πως έμαθα να χορεύω και να παίζω μπρίτζ. Δεν μπορώ να προδώσω τους καλούς μου συναδέλφους. Θα σου έμπιστευθώ μάλιστα ότι για να τους ανταμείψω για τόν... υπηρεσιακό τους ζήλο θα παρακαλέσω τον καλό μου πεθερό και Γενικό Διευθυντή μου να τους κάνει πρότασι προαγωγής. Βλέπεις τί άνοιγεται χέρα που είμαι...

YVONNE OSTROGA

ΤΟ ΠΑΝΤΕΒΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 3)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Στην υγεία σας!
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έβίβα!... Και να είσθε βέβαιη πως αυτή τη φορά ήρθε χωρίς να τον περιμένετε και δεν θα ξεσπάσει ποτέ πιά!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Τό άκουσα και άλλες πολλές φορές!
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δοκιμάστε, τί θα χάσετε!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Α ναι, βέβαια, τί άλλο να κάνω;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ποιό θα πάμε λοιπόν άπόψε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Όπου θέλετε, δεν έγω πιά γνώμη, άφελθώ να με σύρετε όπου σάς φωτίση ο Θεός...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τί θα λέγατε αν σάς πρότεινα να πάμε στη Γλυφάδα, να φάμε στην άκροθαλασσιά;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Σας είπα, έσεις προστάζετε και έγω άπτακούω. Πληρώστε να φεύγουμε και μέσα στο ταί! τα λέμε καλύτερα...

Π. ΧΟΡΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 49)

υποδοχής που τους άξίζει... Λεωνώρα μου, σ' εύχαριστώ... Και τραβώντας την κόμησά την άγκαλιά του την έφίλησε με πάθος.

Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, οι δυο νέοι άκουσαν μιά πόρτα ν' άνοιξη πίσω τους.

Γύρισαν κ' οι δυο τρομαγμένοι κι' αντίκρυσαν το σύζυγο της Λεωνώρας, τον κόμητα 'Ινγκάσι, ο όποιος είχε γυρίσει άπρόσπα από το μέτωπο με κάποια άποστολή.

Ο κόμης κρατούσε στα χέρια του το περιστρόφο του... 'Ο λοχαγός Μπιάνκι θέλησε να τραθήξη κι' αυτός το δικό του, άλλα δεν πρόφτασε...

Ο κόμης πυροβόλησε στη στιγμή και τον άωρισσε νεκρό, μπρός στα πόδια της κομήσης, η όποια ήταν σαν τρελλή από τη φρίκη της κ' η όποια λιποθύμησε όταν είδε το φίλο της να πέφτη κάτω νεκρός.

Όταν έπειτ' από άρκετη ώρα, η κόμησης συνήλθε, βρισκόταν στο κρεβάτι της. Μπροστά της στεκόταν ο κόμης 'Ινγκάσι.

— Τι είναι αυτό, κυρία; την ρώτησε, όταν την είδε ν' άνοιξη τα μάτια της. Έρωτικό γράμμα ή έγγραφο κατασκοπείας;

Και της έδειξε το χαρτί, στο όποιο ο Μπιάνκι είχε άντιγράψει το χάρτη του άυστριακού έπιτελείου.

— Έγγραφο κατασκοπείας, άπάντησε με σταθερή φωνή η κόμησης. Σκότωσέ με, αν θέλεις! Θα πεθάνω για την πατρίδα μου!

Ο κόμης έκανε μιά κίνησι, σαν νάθελε να όρμηξη έναντιον της. Έπειτα όμως συγκρατήθηκε. Έσκυψε το κεφαλι του και θύηκε έξω.

Έπειτα από λίγες μέρες άρχισε η άυστριακή έπίθεσις. Κι' ενώ οι κρότοι των κανονιών άντηχούσαν μακρυά, η Λεωνώρα κοιτόταν στο κρεβάτι της, προσβεβλημένη από τυφοειδή πυρετό, τον όποιο της είχαν προκαλέσει όλες αυτές η συγκινήσεις...

Εν' άπόγευμα, μπήκε στο δωμάτιό της ο σύζυγός της, άχρος και καταβεβλημένος. Πλησίασε στο κρεβάτι της και, σκύοντας, φίλησε το φλογισμένο μέτωπό της.

Έπειτα άφησε διπλά της σ' ένα τραπέζι κάποιο σημείωμα κι' έφυγε άδούρβα.

«Έγγραφο για τη μάχη, — της έγραψε στο σημείωμά του, Κανέναν δεν έμασε στα έγιναν στον πύργο. Σε συγχωρώ! Θα θρής τις τελευταίες μου βήσεις στο χρηματοκιβώτιό μου. Όλη η περιουσία μου είναι δική σου. Ζήσε ευτυχισμένη και μη με ξεχνάς».

Σε δυο μέρες ο κόμης σκότώθηκε στη μάχη. 'Η Λεωνώρα, όταν έγινε καλά κι' έμαθε το θανάτο του, έγκατέλειψε τον κόσμο και κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι. Έκει πέρασε 15 δόκληρα χρόνια, ως ότου, το 1933, ο Θεός την λυτήθηκε και την πήρε κοντά του.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ-ΑΣΥΝΟΜΟΙ ΕΠΡΟΔΡΑΞΑΝ ΤΗΝ ΣΚΟΤΛΑΝΤ ΓΙΑΡΤ I...

(Συνέχεια από την σελίδα 26)

λαογράφου να πουλήσει τον «προγονικό» πύργο της σ' έναν θαυόπλουτο Άμερικανό, τον Άντζελ Μπράντ. 'Η Σκότλαντ Γιάρτ λοιπόν έστειλε στον πύργο της «λαίδης Μάρτσιας» μια από τις γυναικες-ντεκτιβ για να μάθι πότε ακριβώς θα έλαμβανε χώραν η πώλησις του πύργου, για να προή στη σύλληψι των κακοποιών. Μά κι' αυτή τη φορά την έπαυσε, γιατί έκανε την άνοησι να έμπιστευθι την ύπόθεσι σε μιά γυναίκα... Και ιδού: Ο συμβολαιογράφος της «λαίδης Μάρτσιας» κατάλαθε άμέσως ότι είχε μπροστά του μιά άστυνομικό και έβαλε όλα τα δυνατά του για να την κατακτήσει. Κι' αλήθεια, με μιά μοτιλίλα παγωμένη σαμπάνια κι' ένα σωρό τρυφερά έρωτικά λόγια, την έκανε να χάσει τα λογικά της και να πείσει έρωτευμένη στην άγκαλιά του. Κατόπιν, την έδεσε, την έφίλωσε και την έκλεισε σ' ένα σκοτεινό υπόγειο του πύργου.

Την άλλη ημέρα πούλησε ανενόχλητος τον πύργο της «λαίδης Μάρτσιας» στον Άμερικανό και έξηφανίσθη με την μεγάλη τυχοδιώκτρια, δίχως να καταλάβη τίποτε η άστυνομική άποτυχία της, όταν ο θαυόπλουτος Άμερικανός έστειλε να δώσση ότι μαζί με τον πύργο είχε άγοράσει και μιά γυναίκα! 'Η γυναίκα αυτή ήταν η άστυνομικός της Σκότλαντ Γιάρτ που θρισκόταν δεμένη στο υπόγειο...

Από αυτές λοιπόν τις άποτυχίες και από πολλές άλλες, άρχισαν τις γυναίκες κατέληξε στη σκληρή άπόφασι να έλθουν Γιάρτ σήμερα δεν υπάρχουν πιά παρά μόνον άνδρες!

Α. ΝΤΕΛΑΠΙΕΡ

ΑΝΤΙΟ ΕΛΕΟΝΟΡΑ I..

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

μως, ότι καλύτερα θα έκανες να μην άφηνες ποτέ τις μπουγάδες!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τολμάς, άχρεϊτε, νά...
Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ.— Έμπρός, όλοι στη σκηνή για την τετάρτη πράξι!

(Μετά το τέλος της τετάρτης πράξεως)

Λυγμοί, άναστεναγμοί, πικρά και σαρκαστικά γέλια, Ικεσίες, διαμαρτυρίες, σπάσιμο θάζων, νευρικές κρίσεις, θρισίες, κλάματα, φωνές, κακό, φασαρία στο καμαρίνι της πρωταγωνιστριάς...

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΟΥ.— Έμπρός, όλοι στη σκηνή για την πέμπτη πράξι!

(Μετά το τέλος της πέμπτης πράξεως)

ΕΚΕΙΝΗ (ύαινα, μαινάς, πνεύμα της όργης και της έκδικήσεως).— Και τώρα που τελείωσε η δοκιμασία μου, ήρθε η ώρα να λογαριαστούμε! Άμέσως! Χωρίς άναβολή! Άκούς τί σου λέω; Προσπάθησα με το παίξιμό μου να κρατήσω την ήλιθια τραγωδία σου... Μά τί μπορεί να κάνη κανείς μπρός σ' ένα τέτοιο μνημείο θλακειας;... Τό ήξερα εγώ ότι θα μαζιλάρωναν την «Έλεονόρα» σου!... Σου τό είπα, μά δεν θέλησες να μ' άκούσης! Καλά τ' άπαθαίνεις τώρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Το σφάλμα είναι δικό σου! Έσύ κατέστρεψες τό έργο μου! Δεν μπόρεσες να καταλάβης την ψυχολογία της ήρώιδος μου!...

ΕΚΕΙΝΗ.— Όμολογώ ότι δεν κατάλαθα τίποτα από την άνούσια αυτή φλυαρία!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πρόσεξε, Έλένη, γιατί θα με κάνης να χάσω την ύπομνη μου!

ΕΚΕΙΝΗ.— Σε προκαλώ να την χάσης!... Βλάκα! 'Ηλίθιε!...

(Ο κρότος μιās σφαλιάρας).— Τσάφ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Τέρας! Κακούργε! Τολμάς και σηκώνεις χέρι σε μιά γυναίκα;...

(Νέες σφαλιάρες).— Τσάφ... τσάφ... τσούφ!... (Γρέχουν ο διευθυντής του θεάτρου και ο σκηνοθέτης να χωρίσουν τον τραγικό ποιητή και την πρωταγωνίστρια).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.— Τι συμβαίνει εδώ;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ (πέφτοντας σε μιὰ πολυθρόνα).— «Ω! δεν είναι τίποτα! Ο έπίλογος της τραγωδίας!...»

GUSTAVE GUICHES

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 50)

κι ασόρυθα και άφου πρώτα όδηγήση τόν άνδρα μου ως έμένα, όδηγεί κατόπιν και μένα, πιάνοντάς με από το χέρι και συγκρατώντας κι' αυτήν άκόμη την άναπνοή της... Έτσι, ενώ φαίνομαι πως τον οδηγώ εγώ, στην πραγματικότητα μάς όδηγει αυτή. «Ω! έχουμε γίνει κ' η δυο ίκανές στο παγνίδι αυτό... Γιατί πρέπει να μη μάθι ποτέ ο Λωρράν ότι τα μάτια μου δεν βλέπουν πιά!...

'Η πόρτα άνοιξε τη στιγμή εκείνη. 'Η κ. Σεβρύ σηκόθηκε από την θέσι της.

Ο τυφλός ζωγράφος μπήκε στο δωμάτιο. Κατόπιν του έρχόταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, το όποιο, άφου έκανε μερικά βήματα, έπιασε το τεντωμένο χέρι της κ. Σεβρύ, τό έβαλε μέσα στο χέρι του τυφλού και τούς έπληε κατόπιν και τούς δυο ως τη μέση του σαλονιού, όπου βρισκότουσαν η πολυθρόνες τους.

— Κάθισε, φίλε μου, είπε η κ. Σεβρύ στον σύζυγό της με φωνή γαλήνια και σχεδόν χαρούμενη. 'Ο κύριος είναι δημοσιογράφος και ήρθε επίτηδες ως εδώ για να σου πάρη μιά μικρή συνέντευξι...

— Καλώς ήρθατε, κύριε, μου είπε εγκάρδια ο ένδοξος καλλιτέχνης. Είμαι ευτυχής όταν άκούω να μου μιλάνε για τό Παρίσι και για τούς παληούς φίλους μου, από τούς όποιους ζω μακρυά. Άλλοίμονο! δεν μπορώ πιά να δώ τον κόσμο παρά με τα μάτια της αγαπημένης μου συζύγου, της άξιοθαύμαστης αυτής γυναίκας, η όποια βλέπει αντί για μένα και καταφέρει κάποτε να με κάνη να πιστεύω ότι βλέπω κι' εγώ...

Ενώ ο τυφλός ζωγράφος μιλούσε, η γιαγιά κ' η έγγονή είχαν καθήσει κοντά-κοντά. Καί τα γαλανά δάνοιχτα μάτια της κ. Σεβρύ —δυο μάτια νεκρά ώστόσο— είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα...

ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝΙ



Ἡ ὁπὸ τῶν ἀναγνώστων μᾶς ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ ἀνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὅπ' ἑθνή.

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησις τοῦ παρὰ τῶν ὑποπαρακτορέων ἀπαγορεύεται.

Πολλοὶ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθοῦν. Τοὺς ἀπαντῶμεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ μᾶς στείλουν 8 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα δι' ἑκαστον βιβλίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ ὑποπαρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Γαργάλης» τοῦ τόπου τῶν καὶ εἶται θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΤΑΣΙΑΝ ΔΙΒΡΗ.— Μᾶς γράφετε στὸ συμπαθὲς γραμματάκι σας:

«Ἀγαπητό μου Μπουκέτο

Κι' ἐγὼ σὲ διαβάζω πάρα πολλὰ χρόνια καὶ τὰ περιοδικὰ σου τάχα δέσει εἰς βιβλία πολυτελῆ καὶ ἔχω στολίσει τὴν μικράν μου βιβλιοθήκην. Ἄλλοτε, στὰ ποῖα μικρά μου χρόνια ἐδημοσίευσαν κανένα τραγουδάκι. Τώρα ὅμως μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἔσχισα καὶ πῶς ζῶ. Ἐν πάσει περιπτώσει ἐφ' ὅσον θεθαίω τὸ ἐγκρίνῃτε νὰ μοῦ δημοσιεύεται αὐτὴν τὴν Ἀκροστοιχίδα.

Εὐελπιστοῦσα ὅτι θὰ ἐγκριθῇ προσφέρω τὰ εὐχαριστήριά μου».

Ἀλλὰ ἡ ἀκροστιχὶς ὅσα εἶνε ἀτεχνή, δὲν εἶνε πετυχημένη. Ἐπὶ πλέον εἶνε προσωπικὴ, ὅπως ὅλες φυσικὰ ἡ ἀκροστιχίδες. Πάντως ἰδοὺ αὐτή:

«ΑΚΡΟΣΤΟΙΧΙΣ»

Π—ὧς πονῶ ὅταν σὲ βλέπω καὶ πονᾷς
Α—γγελοῦδι μου ξανθὸ χαριτωμένο
Ν—ὰ μοῦ λές πῶς δὲν μπορεῖς, πῶς δὲν θαυτᾷς
Α—λλο πειὰ καὶ εἰς ἀπελπισμένο.
Γ—ιατὶ τάχα καὶ ἐσὲ νὰ μὴ μπορῇ
Ι—σως λίγο ἡ καρδιά σου νὰ γελᾷ
Ω—χ! γιατί;
Τ—ὦραϊο πρόσωπο γιατί;
Η—το πές μου πεπρωμένο
Σ—τὰ τριάντα νὰ γέρῃ».

Α. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑΝ.— Ἐκ τῶν δύο ποιημάτων σας πλέον καλὸ τὸ «Πι κι' ἂν γελῶ», ποὺ ὅπως θὰ εἶδατε, δημοσιεύθηκε στὸ περασμένο φύλλο.
ΦΕΒΡΩΝΙΑΝ ΒΛΑΧΟΥ, Ἐνταῦθα.— Ἀργότερον τὸ «Μπουκέτο» θὰ ἐκδώσῃ καὶ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ αἰσθηματικὰ μυθιστορήματα.

ΕΜΜ. Σ. ΣΑΒΒΑΤΗΝ, Κέρκυρα.— Τὸ διήγημά σας εἶνε ἐντελὲς ἄτεχνον, πρωτόλειον, χωρὶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, δυστυχῶς. Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τοῦ:

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΒΑΣΙΛΗΣ

«Ἦρθε ὁ Χειμὼνας ἐξω θρέχῃ ἀκατάπαυτα, μερικοὶ ἐργάζονται ἐργῶνται ἀπὸ τὴν ἐργασία τους, ἄλλοι μουσκεμένοι ἄλλοι πάλυ

τοὺς θλέπης ξηπολιτοὺς, σὺν καταραμένοι ἀπὸ τὴ μοῖρα. Ἐνας γέρος ἔρχαιτε σκυφτός ἀκουμπώντας στὸ μπατοῦνι τοῦ εἶναι καταμουσκεμένος, τὸ νερὸ τρέχει ἀπὸ τὸ καπέλο τοῦ μέσα στὴ πλάτη τοῦ, καὶ τὰ δάχτυλά τοῦ θγένουν ἐξω ἀπὸ τὰ παπούτσια τοῦ καὶ τριπῶν μέσα στὴ ταβέρνα. Ἐκαὶ σπέρνῃ ἐξεκρέμασε ἕνα σκαούλι ποὺ εἶχε στὸν ὦμο τοῦ καὶ ἐκάθισε σὲ μιὰ ἄκρη. Καλησπάζει μπάρμπα Βασίλ τοῦ λένε μερικοὶ θαμόνες ποὺ κουτσοπῆνουν κουθεντιάζοντας. Ἐνας γὰρ νὰ τὸν πηράξει τοῦ λέει. «Ἐ μπάρμπα Βασίλ πᾶς ἐπὶ λάναν οἱ δουλιές σίμερα;» Ὁ μπάρμπα Βασίλ εὐχαλεπῶς ἀνταναγκασμὸ καὶ δὲν ἀπάντησε, ἐκάθισε λίγο σκεπτικός καὶ ὅσῃ νὰ ἐξηποῦσε ἀπὸ ἕναν θαθὺ λιθαριό, εὐχαλεπῶς ἔξερκόματτα θρεγμένα ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ, ἕνας ἀπὸ τοὺς θαμόνες τὸν φύλεψε ἕνα κρασί ὁ μπάρμπα Βασίλ χαιρέτησε τὴν ὑγεία τοῦ καὶ τὸ ἔπιε. Ἐμὲ μοῦ ἐκίνησαν τὴν περιέργεια οἱ ἀνταναγκασμοὶ τοῦ, ποὺ ἐκράσαν πολλὰ μυστήρια, ἔφηγα ἀπὸ τὴ θέση μου καὶ ἐκάθισα κοντὰ τοῦ, ἦπα στὸ παιδί τῆς ταβέρνας νὰ μᾶς φέρῃ ἕνα κρασιά, τὸ παιδί μᾶς τὰ ἔφερε, ἐπὶ νῆμα σὴνὰ σὴνὰ τὸ κρασί σὴνιζώντας διάφορα ζητήματα. Κάπια στήνῃ τὸν ρωτοῦν, γιατί μπάρμπα Βασίλ ἀνταναγκάζεις σοὺ συμβεβημένη τιμὴ; Ὁχι παιδί μου τίποτε τὸ σοδαρῶ τώρα, καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέει: Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.»

Δυστυχῶς, φίλε κύριε, τὰ διηγήματα, ὅπως καὶ τὰ ποιήματα, δὲν γράφονται εὐκόλως. Ἐνα διήγημα μάλιστα εἶνε πλέον δύσκολον ἀπὸ τὸ ποίημα. Διαβάσατε τὴν ἑλληνικὴν διηγηματογράφου. Ὑπάρχουν σὺλλογες τῶν καλυτέρων ἑλληνικῶν διηγημάτων. Διαβάσατε τὴν προσεκτικὰ καὶ ἔστε ἀκριβῶς εἶνε διήγημα, πῶς γράφεται κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μ. ΚΑΡΑΜΑΛΛΗΝ.— Τὸ ποίημά σας ἀρκετὰ συγκινημένο, μὰ ὅχι ἐκλύτως ἐπιτυχὲς στὸ σύνολό τοῦ. Ἰδοὺ:

«ΣΤΗ ΛΑΜΨΙ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ»

Ω!... ἀγνὴ γεμάτη καλωσύνη ψυχὴ... γλυκιά μου Ὁ χάρος ἄφωνα σὲ πῆρε ἀπὸ τὴν ἀγγαλιά μου. πρῶρα σὲ κράξαν τάσπλαχνα τὰ στέρνα πίσω καλὴ μου... πῶς θέλεις τὸ χαμό σου νὰ θρηνήσω;

Θέλεις νὰ γράψω τραγούδια πονεμένα... γιὰ σένα; νάχουν γλυκόπικρο σκοπὸ, παθιάρικα θλιμμένα; θέλεις τὸ μνηματάκι σου μὲ ρόδα νὰ στολήσω; ζημπούλια, γιάς... καρδιά μου ἀφῆσέ με νὰ μιλήσω. λιγὸ ψυχὴ!... μὴν κλαῖς πρωτοῦ ἀρχήσω μὲ δάκρυα μιὰ στέρνα νὰ γεμίσω!...

Γράφετε πρὸς προσεκτικὰ στὸ ἐξῆς: Ἀποφεύγετε τὴν μὴδὲς λέξεις, ἀπὸ τὴν σὴνῶναι ἢ ποιήσεις, ὅπως π. χ. ὁ πεζὸς λόγος.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β

(Τηλ. 26-135)

ἱρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ἐκδοτής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικὸ δι' ἑν ἔτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικὸ Δολλάρ. 6

Ἐξάμηνος » 100 Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀσρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκό ἑτήσια συνδρομὴ σελλινία 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ.

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφεὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ ἑταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμεν παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

Mia
ἑδωκεν δερμάτινα
ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ
ὑπὸ Dr. Wm. M. Scholl
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ-ΟΜΟΝΟΙΑ

Κοσμία
Δρ. Scholl
ἡ ἐπιτυχὴν καὶ ἀσφαλῆ
ἐκδοσὶν τοῦ Dr. Scholl
ἡ ἐπιτυχὴν καὶ ἀσφαλῆ
ἐκδοσὶν τοῦ Dr. Scholl

Ἀδυνατὰ ἢ πνεύματα
ἡ ἐπιτυχὴν καὶ ἀσφαλῆ
ἐκδοσὶν τοῦ Dr. Scholl
ἡ ἐπιτυχὴν καὶ ἀσφαλῆ
ἐκδοσὶν τοῦ Dr. Scholl

Ὁχι ὡς
ἡ ἐπιτυχὴν καὶ ἀσφαλῆ
ἐκδοσὶν τοῦ Dr. Scholl
ἡ ἐπιτυχὴν καὶ ἀσφαλῆ
ἐκδοσὶν τοῦ Dr. Scholl

CHARMINE
ἡ ἐπιτυχὴν καὶ ἀσφαλῆ
ἐκδοσὶν τοῦ Dr. Scholl
ἡ ἐπιτυχὴν καὶ ἀσφαλῆ
ἐκδοσὶν τοῦ Dr. Scholl

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!

Τὸ Ἰνδικὸν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΣ, ἐγκριμένον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, εἶνε τὸ μόνον ἀβλαβὲς φυτικὸν παρασκευάσμα, ἄνευ οὐδεμιᾶς βαφῆς καὶ χημικῆς οὐσίας καὶ τὸ ὁποῖον μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας τρίχας εἰς τὸ προηγουμένον χροῖμα αὐτῶν, ξανθόν, μέλλαν ἢ καστανόν, διδὲν νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς ὡς καὶ στυλπνότητα.

Τὸ ὡς ἂναι Ἰνδικὸν ἔλαιον, λόγῳ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν αὐτοῦ ἀπαλλάσσει τελείως καὶ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν πιτυρίαν καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δερμάτος τῆς κεφαλῆς, ἀγαπύσσον ἀλματωδῶς τὴν τριχοφυίαν.

Πωλήσεις καὶ πληροφορίαι παρὰ τῆς Γενικῆς Ἀντιπροσώπου κ. Οὐρ. Κολυβά ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 2β, ἐν Πειραιῇ Μακρὰς Στοᾶς 42, καὶ παρὰ τῇ φαρμακαποθήκῃ Γ. Κερασσοπούλου Πειραιῶς 1Α.

Ἐπίσης καὶ παρὰ τῇ ἱατρῷ κ. Α. Χατζαρίδῃ, Ἀνακρέοντος 78, Καλλιθέα.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Εἰς συλλογὴν καὶ φθὴνεια εἰς τὰ εἶδη ἐπιπλώσεως, ἔχει ἐφέτος

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

11, Φωκίωνος

(Παρ. Ἐρμού 34)

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ὁ ἱατρὸς Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΑΔΗΣ, ἰδρυτὴς τοῦ αἰσθητικοῦ κέντρου ELYSEE τῶν Παρισίων, τ. διευθυντὴς τῆς Κλινικῆς ST. CLOUD τῶν Παρισίων, δέχεται τὰς ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

ὅλας τὰς δυσμορφίας, ἐγκαύματα, οὐλὰς, στίγματα, ἄγχειώματα κ.λ.π.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ χωρὶς ἡλεκτρόλιον ἄνευ στίγματος, ἄνευ πόνου. Βεραντέρου 12α. ΔΙΤΣ

Fairha

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΩΣ

ΔΙΤΣ ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

Αυτό το Μικρό Λάβρο μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένα χρώμα
πούδρας μπορεί να
σας κάνει να φαίνε-
σθε νέα και να στο-
λίζη την επιδερμίδα
σας με απεριγραπτον
ωραϊότητα, μια άλ-
λη μπορεί να σας
κάνη να μοιάζετε
σαν γρηά. Τό να
είσθε μελαχρινή δεν
θέλει να πη ότι πρέ-
πει να μεταχειρίζε-
σθε μια πούδρα διά
μελαχρινές, ή ρα-
σέλ σκούρα, εάν πά-
λι είσθε ξανθεία τί-
ποτε δεν επιβάλλει



την χρήση πούδρας ρασέλ ά
νοικτής. Ο ασφαλέστερος τρό-
πος να εκλέξετε το χρώμα ό
που σας πηγαίνει καλύτερα εί-
νε να δοκιμάσετε εις το πρόσω-
πόν σας έξ διαφόρους άποχρώ-
σεις και να ίδητε ποιά σας πη-
γαίνει καλύτερα. Δύνασθε επί-
σης να χρησιμοποιήσετε μία
πούδρα όπου κρατά επί της
επιδερμίδος σας για να μη
βρίσκεσθε στην άνάγκη να που-
δράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε
να κάμετε κάθε πούδρα να
κρατά, άρκει να προσθέσετε
σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι
καφέ με woussse de creme. Είς

την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ ή wouss-
se de creme, είναι έπιστημονι-
κώς άναμεμιγμένη, άκριβώς εις
την πρέπουσαν άναλογίαν με
πούδρα έκτάκτως λεπτήν, άε-
ροποιημένην. Δεν σχηματίζει
ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί
της επιδερμίδος και μία άπλή
χρησιμοποίησις θά σας δώση
επί ό όλοκλήρους ώρας τό
καλύτερο και γοητευτικότερο
χρώμα. 3.000.000 γυναίκες με-
ταχειρίζονται κάθε πρωί την
πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ. Η άπό-
χρωσις έλέγχεται τη βοηθειά
τελευταίως άνακαλυφθέντος
μηχανήματος, όπερ άποκλείει
ολονδήποτε λάθος.

**Καλλίτερα
από όσα εί-
αλλα γυναιά!**

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανή «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντή-
ματος - ραπτικής) εις τιμήν ευκαιρίας. Πληροφορία: Ό-
δός Γερμανού Παλαιών Πατρών άριθ. 5, τυπογραφεία «Μπου-
κέτου» (Πλατεία Κλαυθμώνος).

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Πρίν άποφασίσετε να ντυθήτε, να κομψευθήτε, να ρά-
τε ένα καινούργιο φόρεμα, έπισκεφθήτε τον Οίκον Ραπ-
τικής της κ. Χρηστίνας Α. Θεοδωροπούλου, όδός Μητροπο-
λεως 14 α.

Είς τον Οίκον Ραπτικής της κ. Θεοδωροπούλου γίνεται
άληθινά θαύματα. Αί κυριαί έξέρχονται έκείθεν ντυμέ-
με γούστο παριζιάνικο.

Ό Οίκος της κ. Θεοδωροπούλου είναι μοναδικόν προ-
λείον κοπτικής, με τό τελευταίον γεωμετρικόν σύστημα. Αί
μαθήτριάς εύρίσκουν εις αυτόν στοργικόν ένδιαφέρον καί
μέριμναν, οικογενειακόν περιβάλλον και εξερχονται ταχέως
άριστα κατηρτισμέναι.

ΟΙΚΙΑΚΗ
ΜΑΓΕΡΙΚΗ

ΚΑΙ
ΖΑΧΑΡ-
ΠΛΑΣΤΙΚΗ

Μαθήματα διά Κυρίας και Δεσποινίδας που
θέλουν να πλουτίσουν τας γνώσεις των με όλων
μόνον μαθήματα.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ
Όδός Σίνα Βησαρίωνος 8
Τηλ. 31.339

ΛΑΪΚΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1910 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΧΟΡΔΑ ΟΡΓΑΝΑ
καθώς και όλα τα θεωρητικά μαθήματα κλπ.
έντός ολίγου χρονικού διαστήματος με δι-
κτρα λογικά, υπό τοϋ γνωστού ειδικού Μουσικού
διδασκάλου και Συνθέτου.

Γ. ΤΥΡΤΑΙΟΥ
ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ Ασμάτων 42

Τά φορέματά σας μό-
νον άν τά βάψετε με:
δέν θά ξεβάσουν ποτέ

ARTI

Τά φορέματά σας μό-
νον άν τά βάψετε με:
δέν θά ξεβάσουν ποτέ



ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Είνε άφάνταστος ή έπιτυ-
χία της νέας μας PERMANANTE.

Δέν μπορείτε να φαντασθή-
τε πόσο ώραία γίνονται τά
μαλλιά. Γιαλιστερά, εύδιάκρι-
τες αί ONDULATION στερεές ώ-
ραιότατες ή μποϋκλες.

Σωστό θαύμα ή κάθε μας PER-
MANANTE.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

(Στοά Δημοσίων Υπαλλήλων)

έναντι Άρσακείου

Τηλ. 23-208

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙ ΔΙΑΚΟΣ
ΕΚ-ASS STANT ΤΩΝ ΚΑ-
ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE &
HALPHEN
Χειρουργός - Ωτορ-
ρινολαρυγγολόγος.
Εμμ. Μπενάκη - Μαυ-
ροκορδάτου 6. Μέγα-
ρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29-62

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΕΡ. Α. ΛΥΤΡΑ
Μαθήματα Ζωγρα-
φικής και Διακοσμι-
τικής. Έναρξεις άπό
1ης Οκτωβρίου.
Όδός Καλλιδρομι-
ου 14

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
ΔΕΡΜΤΟΛΟΓΟΣ
Έπί 18ετίαν έπιμελητής της
ιδιαιτέρας Κλινικής τοϋ κα-
θηγητοϋ κ. Γ. Φωτεινοϋ δέ-
χεται, όδός Κεφαλληνίας και
Τεγέας 1
Ώραι 8-11 - 4-6
Άρ. Τηλ. 80215

Ό χειρουργός όδον-
τίατρος
κ. Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ
Μετώκησεν
Είς την όδόν Φιλελ-
λήνων και Νικοδή-
μου 1

ΑΙ ΒΑΦΑΙ ARTI ΔΕΝ ΦΘΕΙΡΟΥΝ
τά φορέματά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ - ΣΕΖΟΝ & ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΑΡ. ΤΗΛ. 25 515



ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΕΤΙΚ ΤΗΣ ΜΕ ASPLÉ



Δυναμώνει και
μεγαλώνει τας
βλεφαρίδας.
Πωλείται εις
όλα τὰ καλὰ
κομμωτήρια
έντι 30 δρχ.

Γενικός 'Αντιπρόσωπος:

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
Χαλκοκονδύλη 11 Τηλ. 27-975.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 80786

Κρατήσατε την κάτωθι διεύθυνσιν:

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18
ΑΡ. ΤΗΛ. 26.369
ΑΘΗΝΑΙ

Διότι μεθαύριον πού θά είναι πλέον έτοιμον το
TRESVITE θά σ'ας είναι άπαραίτητο.

Το **TRESVITE** θά σ'ας έκπλήξη. Δόσε
μόνον φιαλλίδια είναι άρκετά διά νά κάμετε
μίαν τελείαν Περμανάντ άνευ ήλεκτρισμού και
μηχανήματος. Ωραιές και φυσικές κλίσεις και
μπούκλες στιλπνότητα και διατήρησιν άπόλυτον
έξασφαλίζει το **TRESVITE**.

Η χρῆσις του είναι εύκολωτάτη με μίαν μό-
νον υπόδειξιν μας. Σ'ας έγγυώμεθα υπευθύνως τὰ
καλὰ άποτελέσματα τῆς χρήσεώς του.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ:
LABORATOIRE L' ECLAT

ΤΗΛΕΦ. 9.357

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας 'Αθηνών— Πειραιώς πόδε
εύκολίαν του κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πατησίων άριθ. 163.
ΚΥΨΕΛΗΣ, όδός Κυψέλης άριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησείας άριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Εύτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυιάη και Καλλιόπης
ΠΛΑΚΑΣ, όδός Καπνικαρέας άριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, όδ. Συρρακου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ όδ. Πειραιώς 79, πλησίον Λαχαναγορής
ΒΑΘΗΣ όδός 'Αριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ όδός Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ όδός 'Αχαρνών 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Όδός Όμήρου 16, παρά την Αγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακράς Στοάς άριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ όδός 'Αγ. Διονυσίου και Ψαών.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, 'Αντιοχείας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσόμενοι με τὸ πλησιέστερον συνοικισμὸν παρῶντες
μας ἀποφεύγετε τὰ έξοδα και τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως
εἰς τὸ κέντρον.



Τὸ Σωτηνάριο ποῦ κλείνει
μέσα του τὴν ὑγεία καὶ
ὡμορφιά τῶν δοντιῶν σου
καὶ τοῦ στόματος //

Σ ΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

Ο ΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ · ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ & ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ-ΖΕΑΣ 98-ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ